Tentația
seducției
KERRIGAN
BYRNE

KERRIGAN BYRNE
TENTAŢIA SEDUCŢIEI
SERIA FETELE GOODE 4

Tempting Fate by Kerrigan Byrne

Traducere din limba engleză Anamaria Halalai
LITERA
Bucureşti

Prolog

Felicity Goode s-a asigurat că era singură pe hol înainte de a-şi lipi urechea de uşă.

Nu-i stătea în fire să tragă cu urechea.

Dar, în ultima vreme, făcuse tot felul de lucruri ieşite din comun.

Astăzi, ancheta ei era una de natură personală şi, dacă nu se înşela, identificase două voci masculine de partea cealaltă a uşii.

Ceea ce avea de spus nu se putea expune în public.

Înainte de a putea observa altceva, suprafaţa rece a uşii s-a desprins de obrazul ei încins.

Nu ar fi trebuit să o şocheze să-l descopere pe cumnatul ei, doctorul Titus Conleith, apucând mânerul.

Până la urmă, era biroul lui.

Şi totuşi, stătea acolo, agitată şi rămasă aproape fără cuvinte la vederea frumuseţii chipului lui clasic, afişând o expresie uimită.

— Felicity? Ochii lui căprui strălucitori au examinat-o ca şi cum ar fi executat o evaluare clinică rudimentară. Spre confuzia ei absolută, ridul de sub şuviţa ciocolatie de pe frunte i s-a adâncit într-o încruntătură. Ascultai la uşă?

— Nu eram… adică… nu sunt… vezi tu, ceea ce s-a întâmplat a fost… Un cumul de vinovăţie şi nervi i-a blocat gâtul, obligând-o să scoată un zgomot neadecvat pentru o femeie, înainte de a putea lega o frază. Pur şi simplu nu am vrut să vă deranjez dacă eraţi într-o consultaţie privată.

A aruncat o privire peste umărul lui larg, înspre biroul impunător. A făcut un semn spre interior, ca şi cum ar fi gesticulat către altcineva.

— De fapt, mă consultam cu…

Întorcându-se, Titus a făcut o pauză, scanând pe furiş lungimea bârlogului său înainte de a miji ochii.

— …cu mine însumi, evident.

— Înţeleg, a dat Felicity din cap.

Geniul coexista adesea cu excentricitatea, iar doctorul

Conleith era renumit ca fiind cel mai strălucit chirurg din regat. Fără îndoială că trebuia să manifeste verbal în faţa lumii o parte din ceea ce se afla în creierul său, pentru a exista o coerenţă.

A urmat o tăcere ciudată, fiecare căutând în mod evident următorul lucru pe care să-l spună.

Când era mică, Felicity se imaginase îndrăgostită de Titus Conleith.

Fusese un grăjdar chipeş şi voinic la moşia tatălui ei, cu un zâmbet larg şi umeri şi mai largi. Nu se bucurase doar de felul lui blând de a înţelege timiditatea ei dureroasă sau de dragostea lor comună pentru literatura ezoterică şi ştiinţifică.

Mai fusese şi faptul că el nu o tratase niciodată ca pe o molie într-o familie de fluturi.

Chiar dacă asta era realitatea vieţii ei.

Sora ei mai mare, Honoria – pe care o numeau cu drag Nora –, era frumuseţea incontestabilă printre surorile Goode. Apoi venea Prudence, aventuroasă, frumoasă şi plină de viaţă, ca să nu mai vorbim despre sora geamănă, cea răutăcioasă şi magnifică, a lui Felicity, Mercy, care era strălucitoare şi îndrăzneaţă, dar mereu obişnuită să creeze dezastre zgomotoase, deşi distractive.

Cel mai adesea, Felicity putea foarte bine să facă parte din decor. Titus avea un talent aparte pentru a-i face pe oameni să se simtă importanţi. Din păcate, inima lui îi aparţinuse întotdeauna Norei.

După ce a citit mai multe romane de dragoste pline de pasiune, Felicity a ajuns uşor la concluzia că sentimentele ei tandre pentru acel bărbat erau mai mult de apreciere şi de afecţiune decât de iubire.

Având în vedere că acum era cumnatul ei, tot răul fusese spre bine. Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu aibă limba legată în prezenţa lui.

Sau în prezenţa oricui, de fapt.

Spre deosebire de restul fetelor Goode, ea era groaznică la comunicare.

— Aveai nevoie de ceva? a întrebat Titus cu blândeţe,

ascunzând o încleştare bizară care îi albea mâna cu care ţinea clanţa uşii.

Inspirând adânc, ea şi-a împins ochelarii pe vârful nasului şi şi-a netezit talia corsetului albastru pal, apoi a făcut un gest către biroul lui.

— Aş putea… să îţi răpesc un moment?

Riduri fine se ramificau de la cozile ochilor lui, în timp ce afişa un zâmbet prea măreţ pentru această ocazie.

— Desigur. Poţi să mă însoţeşti pe drumul spre…

— Aş prefera să vorbesc în particular, a spus ea. Mai… mai exact, în biroul tău.

De ce nu o invitase înăuntru? Nu-i stătea deloc în fire să nu fie amabil până la Dumnezeu.

El s-a mai uitat încă o dată peste umăr, ca şi cum ar fi ezitat, apoi a deschis încet uşa mai larg, permiţându-i să intre.

Încăperea, fără îndoială masculină, era o lume complet diferită faţă de atmosfera sterilă a spitalului Alcott, pe care îl conducea în calitate de şef al secţiei de chirurgie. Pe cât de meticulos era bărbatul cu instrumentarul medical, pe atât de dezorganizate erau documentele sale, care zăceau împrăştiate într-o dezordine alarmantă, aşa încât nu se putea decât ghici cum arăta de fapt biroul său.

Mirosul s-a schimbat când a trecut pragul, nu mai era cel aspru, de dezinfectant, ci unul fin şi familiar. Îmbietor. Poate că era vorba doar despre cărţile vechi care erau aşezate pe rafturile numeroase, ori de săculeţii decorativi şi parfumaţi de lavandă, pe care ea însăşi o culegea din sera de la Cresthaven Place. Avusese ideea de a agăţa săculeţii de şnururile de catifea aurie ale draperiilor.

Acest birou era folosit pentru a transmite diagnostice îngrozitoare, vestea morţii unei persoane dragi sau, eventual, informaţii tulburătoare cu privire la procedurile pe care Titus urma să le efectueze.

În timp ce făcea voluntariat la spital, Felicity se convinsese nu numai că această cameră trebuia să pară liniştitoare şi prietenoasă, dar şi să miroasă în acest fel.

Şi cu toate acestea, astăzi mai plutea ceva în aer.

Ceva mai puternic decât parfumul lavandei. O aşteptare vigilentă, poate. Părea că particulele de praf se mişcau cu o energie mai frenetică decât cea pe care o aveau ei doi.

Ca şi cum… liniştea ar fi conţinut o magnitudine pe care ca o identifica, dar pe care nu reuşea să o înţeleagă.

S-a simţit dintr-odată expusă. I se făcuse toată pielea de găină, dându-i fiori pe şira spinării şi întărindu-i sfârcurile.

Aruncând o privire spre Titus, şi-a dat seama imediat că nu el era cauza acestui aer ciudat.

Atunci… ce? Întrebarea, cu siguranţă, nu putea fi *cine,* pentru că erau singuri.

Şi atunci, de ce simţea pe gâtul ei respiraţia fierbinte a însuşi diavolului?

În loc să-şi ocupe locul din spatele biroului, Titus s-a sprijinit de margine în timp ce i-a făcut semn să se aşeze pe unul dintre scaunele confortabile de catifea care se aflau în faţa lui.

Ea a refuzat scuturând din cap.

— N-ar trebui să dureze mult. Am o singură întrebare de pus.

El şi-a încruntat sprâncenele cu o expresie de îngrijorare.

— Este o întrebare de natură medicală?

— Nu… A făcut o pauză. Ei bine, da, de fapt, da. Poate… oarecum.

A fost din nou frapată de cât de încordat părea Titus, în timp ce şi-a îndreptat privirea către birou, în loc să se oprească asupra ei.

— De natură medicală mai delicată? a întrebat el neliniştit.

— Ei bine, am venit să vizitez pe cineva – un pacient – dar nu reuşesc să dau de el.

Auzind acestea, Titus s-a relaxat vizibil.

— La cine te referi?

Dintr-odată, Felicity a simţit o mâncărime şi şi-a înfipt o unghie în coafura strânsă sub pălărie, pentru a se scărpina la rădăcina părului.

— Ăăă… te rog să nu consideri că mă port necorespunzător, însă m-am gândit să petrec puţin timp cu…

Numele era greu de rostit. Nu pronunţia în sine era dificilă pentru ca, ci mai degrabă faptul că trebuia să pronunţe numele bărbatului pe care îl căuta. O făcea să îşi simtă limba greoaie şi dificil de mişcat.

— …cu domnul Gabriel Sauvageau. Îi datorez recunoştinţa mea sau, mai bine spus, îi datorez viaţa. Am înţeles că a fost rănit în timpul haosului violent din timpul Balului de la mijlocul nopţii de la Killgore Keep, în timp ce mă scotea din foc. Mi s-a spus că a venit aici să se trateze. Ştiu că au trecut câteva zile şi că ar fi trebuit să vin mai devreme, dar…

Felicity a privit în jos către covor şi a făcut tot posibilul să îşi stăpânească bătăile galopante ale inimii. Să-şi controleze respiraţiile care ameninţau să devină imposibile, în timp ce simţea un nod în stomac. Fusese zdruncinată după ce o lovitură dată de un răufăcător o doborâse pe scara cea mare, însă adevăratul motiv pentru care nu putuse să îl viziteze era acela că lumea de dincolo de uşa de la intrare era prea greu de suportat.

Astăzi însă îşi adunase curajul. Şi se descurcase atât de bine până acum. Nu putea oare să mai ţină piept episodului de teroare încă un pic? Doar până când îşi va îndeplini datoria şi îşi va elibera conştiinţa, mulţumindu-i bărbatului care îi salvase viaţa.

Titus a oftat adânc.

— Felicity. Şi-a coborât privirea spre covor, cu chipul tulburat. Îmi parc rău să-ţi spun asta, dar… Gabriel Sauvageau a fost împuşcat de răufăcătorul Martin Trout. Eu nu… eu nu am reuşit să scot glonţul din rana lui.

Această informaţie nouă nu numai că i-a încetinit bătăile inimii, dar a blocat-o complet. Îl întâlnise pe domnul Sauvageau numai de două ori, dar, cumva, simţea ca şi cum vestea dispariţiei lui ar fi fost o lovitură violentă în piept.

— Poftim? se miră ea. Nu se poate aşa ceva. Am fost

acolo când s-a întâmplat! Îmi amintesc clar că l-am văzut pe domnul Sauvageau plecând, ca şi cum rănile sale nu ar fi fost atât de grave… Nu-i aşa?

Să fi avut halucinaţii?

După uciderea lui Mathilde Archambeau, o femeie care venise la ea pentru ajutor, Felicity consimţise să o însoţească pe sora ei, Mercy, la un bal la care participa elita Londrei. Nu numai nobilii prezenţi fuseseră dornici de orgie, ci şi clasa bogată a negustorilor şi răsfăţaţii lumii interlope. Actriţele, scriitorii şi academicienii se amestecaseră cu marchizele, cu duduile şi cu văduvele vesele din *haute ton.*

În acea noapte, printre petrecăreţi se aflase şi spuma lumii interlope.

Cei mai cunoscuţi dintre ei erau fraţii Sauvageau, Raphael şi Gabriel, liderii bandei de contrabandişti care îşi spuneau Bestiile.

Raphael era un tip zvelt, suav şi frumos la trup, iar fratele său mai mare, Gabriel, era un munte de om, care fusese desfigurat atât de tare, încât purta o mască în public.

Când *ieşea* în public, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. Se pare ca fraţii Sauvageau plănuiseră să lase în urmă viaţa lor de infractori şi, din această cauză, secundul lor, Marco Villenueve, se întorsese destul de violent împotriva lor.

În timpul conflictului rezultat, Marco o confundase pe Felicity cu sora ei geamănă şi o luase ostatică pentru a o folosi împotriva lui Raphael, care se îndrăgostise de Mercy.

— Eu… îmi amintesc împuşcătura, a răsuflat ea, revenindu-i în minte teroarea momentului. Domnul Sauvageau se împiedicase şi căzuse sub presiunea mulţimii panicate. Dar apoi a năvălit pe scări şi s-a luptat cu răpitorul meu, care i-a tăiat masca. Ştiu că am leşinat după aceea… dar au existat momente în care am fost pe jumătate conştientă şi îmi amintesc că am fost purtată de domnul Sauvageau prin clădirea în flăcări şi până la canal. Îi aud vocea în depărtare. Îi văd… chipul.

S-a întrerupt, chinuindu-se să înghită cu greu.

— Cu siguranţă, nu m-ar fi putut duce atât de departe dacă ar fi fost rănit mortal.

Chipul lui. Chipul lui fusese cea mai teribilă amintire dintre toate. Bietul om nu avea nas, nu avea păr, avea orbita ochiului atât de deteriorată, încât abia se mai putea numi astfel, şi avea atât de multe tăieturi şi cicatrici pe faţă, încât îi era vizibil dificil să vorbească. Priveliştea fusese îngrozitoare.

Sfâşietoare.

Şi, cumulat cu toate ororile nopţii, asta fusese ceea ce provocase episodul infernal care o copleşise şi o făcuse din nou să leşine. Dumnezeule, îi era atât de ruşine de ea însăşi!

— Oare am înnebunit? a rostit ea şoptit, apăsându-şi o mână pe frunte. Mi-am imaginat lucruri?

— Îţi aminteşti corect, a spus Titus cu blândeţe. Domnul Sauvageau te-a condus într-adevăr în siguranţă. Dar oamenii sunt capabili să facă lucruri remarcabile în situaţii remarcabile. Lucruri care par chiar inumane sau extraordinare. În cele mai multe cazuri, când tragi în felul acesta de tine atunci când eşti rănit… plăteşti cu viaţa. Felicity şi-a acoperit gura cu mâna.

— Titus. Tu… tu… crezi că ar fi putut supravieţui dacă nu ar fi depus efortul de a mă salva?

Titus îşi ridică şoldul de pe birou şi îşi puse cu grijă două mâini pe umerii ei.

— Dragă Felicity… Părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Lucrurile nu s-ar fi terminat altfel pentru Gabriel Sauvageau, indiferent de circumstanţe. Este lăudabil ceea ce a făcut pentru tine. Ştiu că nu regretă – că nu ar putea să regrete.

Tulburată, Felicity şi-a muşcat unghia.

— Ştii unde este îngropat? Cel puţin aş putea să-i prezint omagiile mele. Sau să mă asigur că piatra lui de mormânt este făcută cum trebuie. Sau poate să plantez ceva acolo în memoria lui.

— Nu ştiu. Aş putea să mă interesez.

— Aş aprecia foarte mult dacă ai face asta, a spus ea

cu glas searbăd. Te las să te întorci la treburile tale.

— Nora trebuie să apară în orice moment pentru ceai, dacă vrei să rămâi. I-ar plăcea vizita ta.

Titus şi-a legat halatul alb şi şi-a băgat mâinile în mâneci, lăsând de înţeles că se ducea în sala de operaţii

— Da, mă voi... mă voi duce sus şi voi aştepta, cu permisiunea ta.

Titus şi Nora Conleith locuiau într-un penthouse luxos, deasupra spitalului. Casa lor era unul dintre locurile preferate ale lui Felicity.

— Ştii că uşa casei noastre îţi este mereu deschisă. Chipul lui Titus s-a înmuiat în timp ce îi strângea cu drag umerii înainte de a-i da drumul. Ştiu că nu îţi este uşor, cu Mercy care a fugit cu Raphael dracu' ştie pe unde şi cu părinţii tăi, care s-au retras pe termen nelimitat pe Riviera.

Auzind aceste cuvinte, Felicity a tresărit.

— O, Doamne! Raphael ştie despre fratele lui?

Titus a strâns din buze.

— El şi Mercy ştiu ce s-a întâmplat cu el, da.

— Bietul om, trebuie să aibă inima frântă. Am înţeles că erau apropiaţi

— Într-adevăr.

— Îi voi transmite condoleanţele mele când Mercy îmi va trimite o carte poştală din cine ştie ce port unde se vor afla data viitoare.

— Ar fi drăguţ din partea ta.

— Ei bine... Cu mâini febrile, Felicity şi-a potrivit ochelarii, şi-a aranjat manşetele şi ceasul care atârna de o broşă deasupra pieptului. O după-amiază plăcută, Titus!

— Este o plăcere de fiecare dată.

I-a ridicat mâna pentru a o săruta.

Felicity a simţit vestea dispariţiei lui Gabriel Sauvageau ca pe un sfârşit tragic pentru o viaţă şi mai nefericită. Fusese atât de puternic, atât de mare şi de solid, încât era absolut imposibil să-ţi imaginezi că ceva atât de mic ca un glonţ l-ar fi putut doborî.

Deşi fusese un contrabandist şi un infractor, ba chiar un bărbat pe care ea îl văzuse cândva ca pe o ameninţare,

în cele din urmă fusese salvatorul ei. După ce fusese atacată, o ţinuse în braţe aşa cum un copil ar fi putut să legene o păpuşă de porţelan.

Una pe care se temea să nu o spargă.

Îi şoptise lucruri blânde la ureche în franceza lui nativă, liniştind-o. Fusese înspăimântător. Fusese un criminal.

Dar… Cineva îl rănise într-un mod atât de abominabil.

Cineva îi făcuse toate acele răni teribile la faţă.

Felicity s-a abţinut să lase lacrima să-i curgă până când s-a întors să plece. Îndepărtând-o de la ochi cu mâna înmănuşată, a bâjbâit după zăvorul uşii şi s-a strecurat înapoi afară pe holul spitalului.

Poate că Gabriel Sauvageau arăta ca un monstru, dar pentru ea va fi întotdeauna un erou.

*

Cuvintele revelatoare ale lui Titus l-au atins pe Gabriel acolo unde se ascunsese, în spatele draperiilor uşor parfumate.

— Eu nu sunt un om religios… Cu toate acestea, tind să cred că ţi-a fost sortit să asculţi această conversaţie.

Dând la o parte catifeaua grea, Gabriel s-a reîntors în birou, vizibil emoţionat de faptul că se afla în aerul pe care Felicity Goode abia ce îi respirase.

A inspirat adânc, sperând să îl păstreze în pieptul lui. Imaginându-şi că, într-un fel, ea devenise o parte din el.

Îşi simţea inima cu două mărimi mai mare decât pieptul, zbătându-i-se în cutia toracică de parcă ar fi căutat să evadeze şi să se ducă după ea.

Totul pentru că el aruncase pe furiş o privire îndrăzneaţă la ea, în timp ce se întorcea să plece.

Şi pentru că văzuse o lacrimă formându-se ca o bijuterie pe genele ei frumoase şi alunecând pe obrajii ei perfecţi.

Pentru el.

Durerea ei, oricât de mică, era atât o risipă, cât şi un

miracol. Îl umilea şi îl chinuia. Şi, pentru binele ei, el nu putea face nimic pentru a o atenua.

Trebuia să rămână mort pentru ea, altfel toate planurile lui ar fi fost în zadar.

Nimeni nu ştia că tot ceea ce făcuse de când se cunoscuseră făcuse pentru *ea*...

Gabriel Sauvageau era fiul unul gangster nemilos şi rău. Oricât de mult şi-ar fi urât tatăl, cunoscut sub numele de „Călăul”, fusese în pericol să devină ca el.

Era moştenitorul dinastiei *Fauves,* cuvânt care însemna „fiare sălbatice” în limba ţării sale natale, Monaco. Cu toate acestea, tatăl său fusese un exilat din Anglia.

Gabriel fusese mulţumit să privească cum imperiul care îl făcuse pe tatăl său să se îmbogăţească arsese până în temelii cu ajutorul lui. Ar fi vrut să demonteze oraşul cărămidă cu cărămidă, apoi să aprindă scânteia care să distrugă totul.

Inclusiv Bestiile.

Fusese aproape de a-şi atinge scopul, până când, cu câteva luni în urmă, surorile Goode găsiseră un cufăr cu aur care îi fusese furat.

El şi Raphael intenţionaseră să ia aurul înapoi, dar Mercy şi Felicity Goode se dovediseră a fi hoaţe mai bune.

Pentru că furaseră şi inimile negre ale fraţilor Sauvageau, care băteau în piepturile acestora.

În acea noapte, Honoria Goode, mireasa doctorului Conleith, fusese concentrată pe eliberarea surorilor ei.

Mercy Goode, femeia cu care Raphael fugise de curând, avusese intenţia de a face dreptate.

Dar lui Felicity, în schimb, îi păsase doar de cei pe care îi iubea.

Fusese timidă, panicată, şi totuşi luptase vitejeşte pentru un final fericit. Nu numai pentru Nora şi Titus, ci pentru toţi cei care luaseră parte la acea confruntare tensionată dintre Bestii şi oamenii legii.

Pledoaria el aprinsă pentru bunăvoinţă fusese cea care topise o parte din zidul de gheaţă din jurul inimii lui Gabriel. El luase atunci şi acolo decizia de a le da aurul lui

Titus şi Norei, în schimbul unui favor.

Un favor pe care tocmai ce venise să îl solicite.

Deşi majoritatea bărbaţilor se alăturaseră unei bande precum Bestiile din motive egoiste sau disperate, Gabriel şi Raphael Sauvageau nu îşi permiseseră niciodată acest lux. Ei se născuseră pentru a moşteni puterea, averea şi duşmanii tatălui lor. Ceea ce nu realizaseră decât după ce tatăl lor murise era faptul că cea mai mare ameninţare pentru ei era reprezentată de propriii oameni.

Bestiile urmau doar pe cine considerau că este demn să conducă.

Un lider, o dată detronat, era aproape întotdeauna detestat de haită. Sfâşiat cu dinţii şi cu ghearele sau de lame şi de gloanţe.

Bestiile nu făceau excepţie.

Astfel, Gabriel şi fratele său au pus la cale un plan de a-şi înscena propria moarte şi de a fugi pe ţărmuri îndepărtate, cu identităţi noi, pentru a se bucura de averile pe care le adunaseră profitând de pe urma răufăcătorilor şi a elitei.

Care erau, de cele mai multe ori, unul şi acelaşi lucru.

Deoarece Rafael avea unul dintre chipurile frumoase cel mai uşor de recunoscut din Londra, iar Gabriel avea trăsături la fel de uşor de identificat, dar lamentabil de hidoase, şederea lor în Anglia fusese considerată prea periculoasă.

Stabilirea unor noi identităţi şi a unui plan de evadare fusese uşoară.

Totuşi, între timp, devenise o sarcină imposibilă pentru ei să le părăsească pe Mercy şi pe Felicity Goode.

Raphael – care acum trăia sub numele de Remy Severand – era suficient de elegant şi de spilcuit pentru a putea să o urce pe aventuriera Mercy pe iahtul unei ducese safice şi să călătorească prin lume în lux.

Între timp, Gabriel rămăsese în urmă, ascuns în spital, pentru ca genialul chirurg să îi facă o faţă complet nouă, prin mai multe proceduri complicate şi adesea experimentale.

Planul era să-şi întâlnească fratele şi cumnata în Indiile de Vest, aducând cu el restul averii lor ascunse prin America.

Dar, mai întâi… Gabriel avea nişte treburi neterminate de rezolvat.

Găsirea răufăcătorului Marco Villanueve era vitală, deoarece bărbatul era singurul capabil să le ţină pe Bestii cât de cât organizate într-un mod care ar putea să ameninţe familia Goode şi viitorul lor.

În cele din urmă, Mercy şi fratele său s-ar putea întoarce în Anglia, dezvăluindu-i lui Felicity identităţile secrete.

Ar fi de mult plecat până atunci, terminându-şi îndatoririle.

Gabriel şi-a zărit capul într-o oglindă decorativă de pe peretele biroului şi a tresărit. Pielea şi muşchii care se vindecau îl pedepseau cu junghiuri şi zvâcniri de durere la cea mai mică mişcare.

După cea de-a treia operaţie, bandajele care îi înconjurau cea mai mare parte a capului îl făceau să pară o mumie, una de sub al cărei înveliş lăsa să se prelingă sângele şi fluidele.

Simţea adânc în piept o teamă ascunsă.

Dacă nu fusese niciodată altceva decât un monstru groaznic de privit?

Vocea doctorului Conleith a pătruns în mintea lui cu o anxietate neobişnuită.

— Aşa cum spuneam mai devreme, odată ce grefele de deasupra sprâncenei şi de-a lungul obrazului sunt vindecate, vorbirea ar trebui să fie mult mai uşoară şi exponenţial mai puţin dureroasă. Atunci cred că vom putea în sfârşit să trecem la realizarea unui nou nas.

S-a apropiat de Gabriel cu prudenţă, ridicând o sprânceană.

— Va fi cea mai dureroasă procedură de până acum. Voi modela pielea de sub braţul tău, unde, din fericire, nu ai niciun tatuaj. Dar pielea va trebui să rămână ataşată de braţul tău pentru a asigura circulaţia sângelui. Asta

înseamnă că vei petrece săptămâni întregi în pat cu capul prins într-o parte şi cotul fixat în spatele capului. Nu te voi minţi. Procesul va fi, ei bine, nici mai mult, nici mai puţin decât o tortură.

Gabriel a privit fix la uşa pe unde plecase Felicity. Se simţea ca un ceainic pe foc în dimineaţa asta, clocotind sub presiunea plictiselii şi a durerii necruţătoare şi agonizante, a stresului provocat de lipsa de veşti de la fratele său şi a furiei faţă de trădarea lui Marco...

Era destul de contrariat de expresia ei involuntară de recunoştinţă. În loc să fiarbă, se simţea inspirat de frunzele parfumate de ceai şi de frişca bogată pentru a deveni cu totul altceva.

Vocea ei îl făcuse să uite de capul care-i pulsa şi de mâncărimea pielii care se refăcea. Vederea ei îi calmase furia.

Simpla ei prezenţă îl liniştise.

Ce fel de femeie ar putea exercita o asemenea magie?

— Domnule Sauvageau...

Îndemnul răbdător al lui Conleith a rupt vraja, readucându-l cu fermitate la realitatea din acel moment.

Omorâse oameni pentru mai puţin.

Bine că îi plăcea doctorul.

— Presupun că ar trebui să încep să mă adresez cu noua dumitale identitate, domnule Gareth Severand.

El a dat aprobator din cap. Ar fi bine să exerseze să fie o persoană complet nouă, înainte de a fi nevoit să umble prin lume cu noua identitate.

— Vreau să mă asculţi, a spus doctorul pe un ton grav. Fac tot posibilul să salvez fiecare viaţă care intră pe uşa aceea, deşi sunt perfect conştient că nu orice viaţă merită efortul. Am jurat să nu mă consider judecătorul acestui lucru. Cu toate acestea, sunt convins că, indiferent de păcatele pe care le ai, viaţa dumitale este de departe una dintre cele mai importante pe care le-am salvat...

Când Titus Conleith şi-a pierdut calmul şi a înghiţit de două ori în sec, Gabriel a clătinat din cap, cu intenţia de a-l

contrazice vehement.

— Nu mă poţi convinge de contrariu, a insistat Titus, cu vocea un pic mai răguşită de la emoţia nedisimulată. Măcar pentru ceea ce ai făcut pentru fata aceea. A arătat cu bărbia spre uşă. În timp ce soţia mea a fost adesea considerată nestemata familiei Goode, Felicity este ca… un boboc de trandafir preţios. E fragilă şi uşor de rănit. Nu sunt multe inimi pe lumea asta la fel de pure şi de adevărate ca a ei. Nici nu vreau să mă gândesc cât de distrusă, cât de zdruncinată ar fi fost toată familia dacă am fi pierdut-o. Trebuie să-ţi mulţumim pentru asta.

Gabriel şi-a spus că îi era imposibil să vorbească din cauza rănilor care se vindecau, şi nu din cauza nodului pe care îl simţea în gât.

Pentru fiecare clipă petrecută arzând în iad, avea acest lucru de care să se agaţe.

O salvase pe Felicity Goode, pentru că nici măcar Raiul nu o merita.

Capitolul 1

Un an mai târziu

Pur şi simplu, nu exista nimic mai îngrozitor decât o zi ca aceasta.

Stomacul gol al lui Felicity s-a strâns şi apoi a zvâcnit, în timp ce ea îşi folosea dosul mănuşii murdare pentru a-şi şterge un pic de transpiraţie de pe frunte, apoi de sub ochi şi de deasupra buzei superioare.

Sprijinindu-se pe călcâie, a examinat pagubele, făcând tot posibilul şi respire adânc, încât să-şi împiedice bătăile inimii, care începuse să galopeze, izbindu-se de coaste cu forţă suficientă pentru a i le rupe.

Ca să înghită nodul de îngrijorare absolută din gât.

Răsuflând uşurată, şi-a smuls mănuşile şi le-a aruncat în noroi, luptându-se cu lacrimile care îi umpleau sinusurile

şi îi ardeau ochii.

De obicei, îngrijirea grădinii era mai degrabă purificatoare, dar nu şi în această dimineaţă. Ar fi fost un miracol dacă iasomia ei de iarnă ar fi supravieţuit lunii mai.

Ar fi fost o minune absolută dacă *ea* trecea de această după-amiază.

Cu toată îngrijorarea ei, cu toate temerile ei, Felicity nu putea înţelege de ce ruinarea grădinii ei memoriale era lucrul care o agita.

Într-adevăr, sănătatea ei psihică era fragilă.

Săpase în pământ încă de la ora patru dimineaţa, oprindu-se doar când ameţeala ameninţa să o dezechilibreze. Sau când inima ei care bătea cu putere ameninţa să-i explodeze în piept, obligând-o să se aşeze pe jos şi să aştepte ca vraja să treacă sau ca moartea să o ia.

Nu se întâmplase nici una, nici alta.

Aşa că va trebui să facă faţă la ceea ce îi va aduce ziua respectivă. Sau, mai degrabă, *pe* cine.

Atât de mulţi oameni. Nu oameni… *bărbaţi.* Va trebui să-i cunoască pe toţi să le zâmbească, să fie amabilă cu ei…

Şi apoi să aleagă pe unul. Ceea ce însemna respingerea altora.

Ce coşmar!

Aruncând o privire în jurul serei cu structură din fier şi geamuri duble, la toată paleta de culori înceţoşate sau vibrante, a observat că soarele urcase mai sus decât îşi dăduse seama.

O, dacă ar putea să rămână aici, printre dalii şi brânduşe, printre zambile şi begonii. Prefera compania lor mult mai mult decât pe cea a oamenilor.

Ridicându-se în picioare, Felicity şi-a încordat muşchii înţepeniţi ai spatelui şi a întins mâna spre vasul cu aloe vera.

Fusese un fel de experiment, deoarece astfel de lucruri nu aveau tendinţa de a se dezvolta în solul englezesc, dar era hotărâtă să mai încerce o dată în casă, unde aerul era ceva mai uscat. Cu puţin noroc, avea timp

să o ducă înăuntru pentru un triaj şi să se întoarcă să facă ordine în seră, apoi să se pregătească să înfrunte ziua.

Ducând cu grijă vasul cu ambele mâini, Felicity s-a grăbit să iasă din seră şi să intre în curtea de la Cresthaven Place, reşedinţa impunătoare a familiei sale din Mayfair. A găsit încuiată intrarea din curte care ducea spre holul din spate.

După evenimentele recente, îşi instruise personalul să ţină toate uşile încuiate şi, probabil, oamenii nu observaseră că ea ieşise afară.

O mulţumea totuşi faptul că cineva rămânea vigilent.

După ce a bătut la uşă preţ de câteva clipe, fără niciun rezultat însă, şi-a dat seama că personalul trebuie să fie la parter, la micul dejun.

Ceea ce însemna că va trebui să meargă la intrarea din faţă şi să sune la sonerie pentru a-l chema pe majordomul ei, domnul Bartholomew.

Ridicându-şi fustele, s-a repezit spre bolta adâncă de la intrarea în curte – aproape un tunel – pe sub care treceau trăsurile pentru a coborî pasagerii departe de străzile aglomerate ale Londrei.

Poarta de fier era deschisă, în aşteptarea traficului alarmant al zilei.

O senzaţie familiară se revărsa asupra ei, una care o chinuise de câteva luni. Era diferită faţă de sentimentul ei general de anxietate şi de nelinişte. Într-adevăr, trupul i se încălzea şi firele fine de păr de pe corpul ei se ridicau. Deodată, a simţit un fior pe şira spinării, ca şi cum spatele ei ar fi fost sărutat de un demon.

Avea această senzaţie cel mai adesea noaptea, când era singură. Se ducea la fereastra ei şi privea în întuneric.

Şi era bântuită de sentimentul că întunericul o privea înapoi.

Făcând tot posibilul să-şi ignore neliniştea, Felicity a observat că una dintre frunzele de aloe era ruptă şi că îşi prelingea substanţa asemănătoare siropului. A mutat ghiveciul într-o singură mână şi a făcut tot posibilul pentru a regla ramura îndoită, astfel încât să revină la loc, fără ca

aceasta să se rupă.

Ar fi putut funcţiona, dacă nu s-ar fi izbit cu capul de perete.

Ghiveciul de lut s-a spart pe pietricelele aleii, lăsând o movilă ciudată de pământ, alungită, pe care era împrăştiată o singură plantă.

Îi amintea în mod absurd lui Felicity de un mic mormânt. A chicotit amuzată în timp ce privea clipind în jos la grămăjoara de pământ, cu o senzaţie ca de uşurare.

Ei bine, acum nu mai avea cum să o salveze, şi aproape că se bucura că nu trebuia să-şi consume energia.

Abia dacă îi mai rămăsese ceva din ea.

În momentul în care s-a aplecat să adune cioburile de ceramică, peretele *s-a mişcat.*

Felicity a sărit înapoi câţiva paşi, înăbuşindu-şi un strigăt cu degetele, în timp ce creierul ei procesa încet unele fapte care îi scăpaseră până atunci.

Pereţii nu erau largi şi calzi şi acoperiţi cu lână. Nici nu miroseau a aşchii de cedru şi a tutun scump.

Şi, cu siguranţă, nu aveau părul des, care să strălucească precum sticla de onix.

Cu un ţipăt îngrozit, Felicity s-a mai retras câţiva paşi, în timp ce bărbatul incredibil de mare s-a întors cu faţa la ea.

El se mişca cu atenţie, a observat ea, ca un munte sau ca un stejar bătrân, ca şi cum ar fi avut grijă unde îşi aşeza trupul său neobişnuit într-o lume plină de lucruri mici şi fragile.

În mod normal, Felicity ar fi îngheţat pe loc, cu gura deschisă ca un peşte dement, în timp ce-şi căuta prin gândurile ei goale ceva, *orice*, să-i spună unui străin în aceste circumstanţe stânjenitoare şi jenante. Şi-ar fi dorit ca micul mormânt dintre ei să fie suficient de mare pentru ca ea să dispară în el.

Poate pentru totdeauna.

Îşi reproşa orbirea, neîndemânarea şi natura ei incoerentă.

Dar ceva în felul în care bărbatul stătea în faţa ei, mut

şi destul de nefiresc de nemişcat, i-a dat timp să lege o frază.

Părea că şi el era încremenit în loc, blocat în tăcere de mitocănia ei.

— O, iertaţi-mă că v-am speriat, domnule! Deşi pusese distanţă între ei, a întins mâna spre el într-un gest atemporal de *mea culpa.* Nu am fost atentă pe unde merg. V-am murdărit haina? V-am rănit?

S-a uitat la el – sau, mai degrabă, în *sus* spre el – şi a tânjit după ochelarii ei.

Din cauza miopiei avansate, trebuia să stea indecent de aproape de oameni pentru a le distinge trăsăturile fără ajutorul ochelarilor. Ar fi dat orice pentru ei acum.

Aşa cum era acum, ea nu putea să distingă decât o urmă a bărbatului, mai degrabă decât o imagine exactă a acestuia. Era numai întuneric şi muşchi, ca un nor de furtună puternic, chiar şi în strălucirea rară a acestei dimineţi. Îi era greu să facă distincţia între negrul profund al costumului şi al hainei şi cel al părului său, ceea ce însemna că îl ţinea mai lung decât era la modă.

Ochii lui erau profunzi – prea profunzi pentru a putea afla culoarea de la această distanţă – gura lui, fermecător de strâmbă, gâtul şi maxilarul mari.

Felicity a vrut să se apropie mai mult, să-l măsoare cu adevărat. Dar să facă acest lucru faţă de un bărbat căruia nu îi fusese prezentată ar fi fost, desigur, culmea indecenţei.

Iar oamenii de pe această stradă îi urmăreau familia pentru orice pas greşit.

Mai ales de când cu nenumăratele scandaluri care afectaseră recent bunul lor renume.

„Numele Goode”, adică.

— Eu sunt cel care ar trebui să îşi ceară iertare de la dumneata. Răspunsul lui a răsunat în ecouri de neînţeles peste pietre, cu o profunzime pe care rar o mai întâlnise până atunci. Accentul lui era măsurat şi cultivat şi doar un pic… stingher? Ca şi cum petrecuse ceva timp în altă parte în afară de Londra, iar lucrul acesta îi impregnase vorbirea

cu o mică nuanţă exotică pe care ea nu o putea identifica.

— N-ar fi trebuit să stau la pândă sub bolta curţii dumitale.

— Ba dimpotrivă, s-a grăbit ea să-l liniştească. Eu am dat peste dumneata. Încercam să-mi salvez... Ea a arătat cu un gest spre planta de aloe distrusă. Ei bine, nu este important. Este o cauză pierdută, oricum. Am scăpat de bălaie de cap şi de eşec prin această coliziune. Chiar ar trebui să-ţi mulţumesc.

El a examinat-o pentru o clipă mai mult decât era cazul.

Felicity nu putea citi gândurile de pe figura lui înceţoşată, dar un aer de aşteptare plutea în tăcerea aceea. Ca şi cum el ar fi aşteptat ca ea să spună ceva anume. Şi-ar fi dorit să ştie ce.

Atunci şi-a dat seama şi şi-a dus mâna la frunte în somn de autoironie. Bineînţeles, el era primul din multitudinea de întâlniri pe care le avea astăzi.

— Cred că ai venit mai devreme. A făcut o grimasă. Sau oare am întârziat eu atât de mult? Mâna ei a ajuns inconştient la ceasul de pe corset, deasupra pieptului. Nu l-a găsit, apoi şi-a coborât mâna pe linia corpului ei. Ceasul meu era pe undeva... *Jur* că l-am ataşat de şorţ când am... Oh, la naiba! L-am pierdut şi pe el?

El i-a distras atenţia cu un sunet sugrumat, ceva între o tuse şi un geamăt. În loc să răspundă, s-a aplecat şi s-a întins ca şi cum ar fi vrut să adune cioburile vasului de ceramică de la picioarele lui.

— Voi curăţa asta şi apoi voi pleca...

— Nu, te rog să nu te deranjezi.

Ea a înaintat cu repeziciune şi l-a luat de braţ, trăgându-l cu ambele mâini, îndemnându-l uşor să se ridice.

Nu i-a scăpat din vedere că nu putea să cuprindă grosimea braţului lui cu ambele mâini. Şi nici că muşchii i s-au întărit ca granitul la atingerea ei.

Nu şi-a ridicat privirea spre ea.

— Asta se mătură uşor şi se aruncă la coşul de gunoi, l-a încurajat ea în continuare. Urmează-mă înăuntru şi

haide să vorbim în salon!

Ea a simţit o uşoară ezitare la el şi i-a dat drumul la braţ, consternată de comportamentul ei indecent în văzul tuturor.

Abia când ea i-a lăsat spaţiu, el s-a ridicat şi a urmat-o până la veranda din faţă.

— De obicei, nu sunt atât de stângace, a minţit ea, mirându-se de nevoia ei înnăscută de a-şi explica inepţia în faţa acestui străin sumbru şi monumental. Mi-am rătăcit ochelarii undeva în seră, vezi dumneata, şi aveam o pereche în plus. Dar erau... Un val de emoţie a cuprins-o, ameninţând să se rostogolească peste ea, dar a mers înainte cu fermitate, înainte ca sentimentul să o ia cu asalt. Ei bine, acesta este mai degrabă motivul pentru care am nevoie de dumneata.

— Vrei să te ajut să îţi găseşti ochelarii?

Părea cu adevărat nedumerit, iar Felicity se temea că ar putea fi puţin cam prostovan. Discursul său măsurat putea să contureze mai degrabă o lipsă de cunoaştere decât o abundenţă a acesteia.

— Spune-mi, eşti aici ca răspuns la anunţurile mele din ziar sau te-a recomandat unul dintre nobilii pe care i-am contactat?

— Ziarul?!...

Răspunsul lui a sunat aproape ca o întrebare.

Dar cel puţin era un răspuns de om citit.

Felicity a urcat cele opt trepte până la uşa principală şi a sunat din clopoţelul care îi chema personalul.

— Ai adus referinţe? a întrebat ea, privind înapoi spre el.

El a zăbovit pe alee, punând atent un picior pe scara de jos. Mâna lui apucase unul dintre vârfurile porţii de fier forjat, iar ea se întreba dacă nu ar fi putut pur şi simplu să o rupă în două.

Era ciudat să ştie că o priveşte.

Şi-a dus mâna la buzunar.

— Eu... eu nu am referinţe la mine.

Ceva din vocea lui a făcut-o să aibă o strângere de

inimă. Ceva dincolo de abundenţa aproape absurdă de muşchi. Ceva dincolo de întunericul care părea să i se rostogolească de pe umeri în valuri palpabile. Chiar şi dincolo de vocea lui gravă şi sonoră.

Persista o notă pe care nu o putea defini.

Răsuna dintr-un loc atât de abisal, încât ar fi putut să şi-l imagineze. Pentru ea însă, fiecare cuvânt al lui – oricât de nesuferit ar fi fost – era plin de regret.

De o singurătate de neînţeles.

Ea avea percepţia ciudată că acest om era probabil cea mai singuratică creatură pe care o cunoscuse vreodată.

Felicity fusese întotdeauna conştientă de cât de ridicolă era ca fiinţă. Şi totuşi, stătea în faţa unui bărbat periculos, cuprinsă de acelaşi sentiment pe care îl resimţea când Balthazar, bătrânul ei labrador, cerşea în tăcere resturi din cina ei.

— Nu te frământa din pricina asta, s-a grăbit ea să îl liniştească. Mereu uit sau rătăcesc lucruri. Putem avea în continuare interviul nostru şi îmi poţi da actele mai târziu.

Uşa s-a deschis. Însă nu majordomul ei, ci tânărul Billings, băiatul cu cărbunii, a fost cel care a clipit la ea.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, domnişoară? Vă simţiţi bine?

— Oh, nimic, am fost în grădină, iar uşa din spate era încuiată. A intrat şi şi-a dus mâinile la spate pentru a-şi dezlega şorţul şi a-l înmâna flăcăului. Vrei să o chemi, te rog, pe doamna Winterton. Pentru a mă însoţi la primul interviu al zilei?

— Doamna Winterton nu este aici. domnişoară, a informat-o flăcăul. A lăsat un bilet în care spunea că trebuie să ia un tren *devreme* spre nord pentru a se duce la fratele ei… sau era unchiul ei?

— Oh, Doamne! Sper că nu este ceva grav.

— Nu ştiu, domnişoară. Vreţi să o chem pe doamna Pickering?

Felicity s-a uitat peste umăr şi a constatat că bărbatul nu o urmase pe scări.

— Nu o deranja pe doamna Pickering de la micul

dejun, dar când termină, ar putea să ni se alăture în salonul meu personal, unde voi face cercetări cu privire la calificările pentru acest post.

— În regulă, domnişoară.

Băiatul a fugit, trăgând în urma lui panglicile lungi ale şorţului ei.

Felicity s-a întors către bărbatul care nu se mişcase din locul lui.

— Dacă poţi scuza situaţia nepotrivită de a petrece un moment singuri, am putea începe conversaţia noastră, a sugerat ea. Menajera mea ni se va alătura imediat.

— Bărbaţii ca mine nu prea cunosc noţiunea de bun-simţ.

Felul în care a spus asta i-a provocat mici fiori pe piele. Dintr-un motiv inexplicabil, spera ca doamna Pickering să nu se grăbească cu micul dejun. Într-adevăr, şi-a dat seama că îi plăcea foarte mult ideea de a fi singură cu acest bărbat.

Ceea ce nu avea absolut niciun sens.

Felicity era probabil, după ştiinţa ei, cea mai timidă femeie, mai ales în compania bărbaţilor. Iar acesta, acest munte de masculinitate, era probabil cel mai impunător individ pe care îl văzuse de… ei bine, de cel puţin un an.

Ar fi trebuit să fie dărâmată de emoţiile unei inimi care nu o asculta. Dar nu se simţea aşa.

Cel puţin, nu mai mult decât de obicei.

— Dacă doreşti să mă urmezi, domnule…

În timp ce înainta rapid pe pardoseala de marmură spre salonul ei, şi-a dat seama că nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă.

— Severand. Gareth Severand.

Răspunsul lui a venit de mai aproape decât se aşteptase. Doamne, dar repede şi silenţios se mai mişca pentru un om de mărimea lui.

— Eu sunt domnişoara Felicity Goode.

— Ştiu cine eşti dumneata.

I-a scăpat un chicotit nervos.

— Bineînţeles… bineînţeles *că* ştii de la cine soliciţi un

post, ce prostie din partea mea. A deschis uşa salonului şi a arătat către un scaun aflat lângă fereastra îndepărtată. Îmi dai voie să îţi iau haina?

— Nu este necesar.

Felicity s-a aşezat într-un şezlong, la o distanţă respectabilă faţă de domnul Severand, care s-a aşezat în scaunul de catifea de culoarea vinului cu o oarecare precauţie, ca şi cum ar fi testat rezistenţa obiectului înainte de a-şi lăsa întreaga greutate pe el.

— Ei bine, a început ea, pierzându-şi brusc puţina încredere pe care o avea. Ca să fiu sinceră, nu pot spune că ştiu exact cum stau lucrurile când vine vorba să recrutez pe cineva pentru protecţie personală.

La aceste cuvinte, el s-a îndreptat, fiind instantaneu mai alert decât înainte.

— Să începem cu motivul pentru care ai nevoie de ea.

— Corect. Ei bine… Eu… S-a scărpinat după ureche, netezindu-şi şuviţa de păr care ieşea în afară.

Era singură cu o creatură periculoasă, iar trupul ei ştia lucrul acesta.

— După cum poate că ştii sau nu, părinţii mei au fost baronul şi baroana de Cresthaven. Au decedat destul de brusc, într-un incident petrecut într-o călătorie cu trăsura pe continent, anul trecut.

— Auzisem. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Pentru un om care nu o cunoştea deloc, părea foarte sincer.

— Îţi mulţumesc. Eşti amabil.

— Nu sunt amabil.

A rostit această afirmaţie atât de încet, încât Felicity s-a gândit că poate nu l-a înţeles bine. Sau poate doar şi-a imaginat că o spusese? Hotărând să lase lucrurile aşa cum erau, a continuat.

— Ei bine, se pare că, înainte de a pleca pe Riviera, tatăl meu şi-a modificat testamentul. Întrucât nu avea niciun moştenitor de sex masculin, titlul său şi reşedinţa de ţară din Cresthaven Abbey revin, bineînţeles, unui văr îndepărtat. Dar tot capitalul lichid al tatălui meu, compania

sa de transport maritim şi diversele investiţii şi acţiuni mi-au fost lăsate în mod inexplicabil moştenire mie, dintre toţi oamenii, cu un avertisment foarte special.

— Care spune că?

— Acum, că s-a împlinit un an de doliu, trebuie să mă căsătoresc imediat cu cineva din aristocraţie. Cel puţin un viconte, aşa prevăd documentele.

Mai degrabă îi simţea decât îi vedea încruntarea, cu mult înainte ca aceasta să se reflecte în vocea lui.

— Oricât de înşelătoare ar fi piaţa căsătoriilor nobiliare, nu înţeleg cum aş putea să te ajut în această problemă.

Felicity şi-a aranjat manşeta, jucându-se cu nasturii de perlă gri înainte de a-i împinge prin cheotorile mici, de mătase albastră ca cerul nopţii.

— Ai dreptate. Bineînţeles că ai. Găsirea unui soţ va fi numai responsabilitatea mea regretabilă. Dar vezi dumneata… alaltăieri am participat la o conferinţă organizată de Societatea de Horticultură şi Botanică din Londra la Hornbrook Hall. Studiul era despre plantele care înfloresc noaptea, aşa că a fost nevoie să particip până seara târziu. Vremea era plăcută când am încheiat şedinţa, iar eu eram supraîncălzită din cauza camerei închise, aşa că am decis să merg pe jos cele câteva străzi până aici, în loc să iau o birjă.

A simţit un nod în gât şi şi-a înăbuşit un tremur la această amintire.

— Înainte de a ajunge acasă, am fost… acostată de un agresor singuratic. Şi-a ridicat manşeta unei mâneci pentru a descoperi vânătăile de mărimea unui deget de pe încheieturile ei.

Domnul Severand a sărit în picioare ca ars, dând scaunul pe spate.

— Ce naiba ţi-a făcut?

Întrebarea nu era un răget ca al unui leu, ci mai degrabă mârâitul de avertizare, scăzut şi letal, al unui jaguar.

Cu atât mai pătrunzător prin rezonanţa lui.

Uimită de reacţia lui, Felicity şi-a strâns mâinile pe lângă corp, ca şi cum le-ar fi protejat de furia lui neaşteptată.

— Nu foarte multe, ca să fiu sinceră.

La drept vorbind, trecuse prin lucruri mai rele.

— Spune-mi, a cerut el.

— Păi… mi-a smucit braţul şi umărul în spate şi m-a tras de păr. Şi-a netezit cu mâna scalpul care încă o mai durea. Mi-a smuls ochelarii şi a călcat pe ei.

Cu o mână, domnul Severand a ridicat brusc scaunul în sus, dar nu l-a mai şi lăsat jos. În schimb, se plimba prin faţa ferestrei depărtate şi stătea ca o santinelă împotriva luminii soarelui.

— Cum arăta? A spus ceva? În ce parte a oraşului, mai exact, ai fost…?

— Te rog să iei loc, domnule Severand, s-a grăbit ea să-l liniştească, chiar dacă propriile bătăi ale inimii i se accelerau. Nu a fost intenţia mea să te supăr.

Umerii lui se ridicau şi coborau cu o respiraţie dificilă. Apoi s-a întors şi şi-a reluat locul, aşa cum îi ceruse ea, deşi nu era nevoie să-i vadă conturul trupului pentru a simţi ostilitatea palpabilă care emana din el.

Poate că un răspuns la întrebarea sa ar fi de ajutor.

— Ca să fiu foarte sinceră, nu m-am uitat bine la el. Mi-a spus că nu merit ceea ce am. Că îmi va lua totul. Părea… un pic mai în vârstă. Nu ca un bătrân slăbit. Ci ca o persoană de vreo 50 sau 60 de ani. Matur şi… şi oarecum maniac.

— Şi te-a… Şi-a întrerupt fraza, ca şi cum gâtul nu-i permitea să rostească cuvintele. Ţi-a mai provocat şi altfel de răni?

— Nu. Din fericire, s-a grăbit ea, simţindu-se obligată să-l liniştească. Tâlharul a fost speriat de nişte flăcăi nobili destul de beţi, care se clătinau pe drumul de la un pub la altul. A fugit pe o alee şi a dispărut.

Când el nu a spus nimic, ea a continuat.

— M-am întors acasă, în acea seară, incredibil de agitată şi am găsit asta. A scos o bucată de hârtie din

buzunarul fustei, a desfăcut-o şi a pus-o pe masă.

În acel moment, uşa s-a deschis, iar o cameristă a intrat cu ceai şi biscuiţi. Le-a aşezat pe bufet şi a făcut o reverenţă.

— Doamna Pickering a spus că urcă imediat, domnişoară.

— Mulţumesc, Jane. Spune-i că nu are niciun motiv să se grăbească. Eu şi domnul Severand ne înţelegem destul de bine.

Dintr-un motiv pe care nu îndrăznea să-l identifice, Felicity nu-şi dorea momentan altă companie decât a lui.

— În regulă, domnişoară. Jane a aruncat o privire spre domnul Severand şi a înghiţit în sec. Dacă aveţi nevoie de asistenţă, sunaţi la sonerie. Domnul Bartholomew este chiar în faţa uşii.

Acest lucru a fost spus, în mod evident, pentru binele lui, mai degrabă decât al ei.

— Mulţumesc, Jane!

Când Felicity s-a întors către domnul Severand, a constatat că acesta luase hârtia şi se retrăsese la locul lui pentru a o studia cu atenţie.

Nu era nici o epistolă, nici un manifest, ci doar o schiţă cu Cresthaven Place cuprins de flăcări, cu un mesaj înfricoşător tipărit în grabă dedesubt.

Voi revendica ceea ce este al meu.

— Ai plicul în care a sosit asta? a întrebat el cu o voce foarte subtilă.

— Doar ceea ce este aici, a explicat ea. Nu a venit prin poştă. Am găsit-o în corespondenţa mea personală aici, în salonul meu. A arătat cu un gest spre biroul cu pricina, presărat cu articole de papetărie şi câteva dintre stilourile ei preferate.

— Cel care a lăsat asta a fost în *casa mea,* iar personalul meu nu a văzut nimic. A început să tremure, aşa cum făcea de fiecare dată când imaginea intrusului îi invada mintea.

— Aceste dovezi sugerează că atacul asupra mea nu a fost o violenţă întâmplătoare, ci un lucru mult mai răuvoitor. Inutil să mai spun că eu consider că protecţia personală este necesară până când îmi voi putea asigura un soţ care să fie responsabil pentru siguranţa mea. Deoarece Parlamentul este în sesiune, iar doliul pentru părinţii mei este considerat oficial încheiat, lumea se aşteaptă să mai dureze un sezon. Am nevoie de cineva lângă mine ca să mă simt… ca să *fiu* în siguranţă. Cel puţin până când acest duşman poate fi descoperit şi cazul încheiat

Felicity a făcut o pauză, aşteptând ca el să spună ceva.

Îşi dorea să fie mai aproape de el.

Fiind o fiinţă destul de agitată, devenise o maestră în citirea expresiilor, în a desluşi răspunsurile şi emoţiile oamenilor, fie şi numai pentru a prezice care ar putea fi reacţiile lor la un moment dat, astfel încât să poată evita conflicte sau lucruri mai rele.

Domnul Gareth Severand nu era un om uşor de citit şi nici previzibil. Chiar şi fără ochelarii care ar fi ajutat-o să îl observe mai bine, era absolut sigură de asta.

— Dar familia dumitale, domnişoară Goode? a întrebat el, studiind în continuare hârtia din mâna sa. Cumnatul dumitale nu este un inspector-şef destul de faimos la Scotland Yard? A văzut asta?

Felicity a aruncat o privire în altă parte, dorindu-şi pentru a nu ştiu câta oară ca familia ei să nu fi devenit atât de rău famată fără să aibă vreo vină.

Ei bine… aproape.

— Inspectorul-şef Morley şi sora mea Prudence sunt în străinătate pentru câteva săptămâni, rezolvând ultimele chestiuni de afaceri de peste mări ale părinţilor mei. Sora mea mai mare, Honoria, şi soţul ei locuiesc deasupra spitalului Alcott. Ea este însărcinată şi are peste treizeci de ani. Mi s-a spus că asta face ca sarcina să fie mai dificilă. N-aş putea niciodată să pun în pericol familia sau pe pacienţii lor. Dacă stresul sau pericolul ar face-o pe Nora – aşa îi

spunem noi – să piardă copilul? Nu mi-aş ierta-o niciodată.

Felicity şi-a privit poalele, smulgând o scamă rătăcită de pe rochia ei întunecată. Mâine avea să sosească noul ei trusou pentru acest sezon şi putea să-şi pună deoparte hainele de doliu pentru o perioadă lungă de timp.

— Sora mea Mercy… Tristeţea plutea ca un nor peste inima ei, amestecându-se cu dragostea pe care o simţea pentru sora ei geamănă. Este într-o lună de miere prelungită prin lumea largă şi nu pot spune exact unde anume se află în acest moment. Dar sunt destul de sigură că nu ar putea ajunge acasă la timp pentru a mă ajuta şi nu vreau să o deranjez…

A aruncat o privire în direcţia domnului Severand, observând că acesta împăturise hârtia, dar nu făcuse nici o mişcare pentru a i-o înapoia.

— I-am arătat-o unui detectiv, i-a spus ea. El a fost cel care mi-a sugerat să angajez o pază personală… aşa că iată-te aici.

— Iată-mă.

Era imaginaţia ei, sau nu părea prea încântat de această perspectivă? Poate că nu credea că ar fi potrivit pentru postul respectiv? Sau poate că nu putea să stea departe de familie atât de mult timp?

— Pot să îţi pun o întrebare, domnişoară Goode? a întrebat el, aplecându-se în faţă pe scaunul său.

— Cu siguranţă.

— Crezi că agresorul dumitale a vrut să… să se culce cu tine?

Ea a înghiţit în sec şi a tresărit, dar în cele din urmă a dat din cap în sens negativ.

— Nu pot vorbi despre semnalele lui, dar nu era nimic sugestiv în apucăturile lui. Doar violenţă. Ştiu că asta sună… ei bine, nu am prea multe referinţe din care să mă inspir, dar atacul a părut personal. Omul acela… mă ura. Nu l-am recunoscut deloc, dar mă ura. I-a plăcut ceea ce mi-a făcut, i-a plăcut faptul că a putut să îmi provoace durere şi că eu am fost neajutorată în faţa puterii lui.

— Nu pare posibil, a murmurat Severand, întorcând

capul de la ea, ca cineva să te urască pe dumneata.

Ceva în felul în care rostise acele cuvinte i-a provocat o căldură plăcută în piept, care i-a urcat pe gât şi s-a răspândit până la obraji.

— Unii oameni te pot urî doar pentru că te-ai născut, a murmurat ea, gândindu-se la tatăl ei.

— Şi asta este adevărat.

Au împărţit o tăcere prietenoasă. O descoperire a unei dureri comune, nespuse, dar deja înţelese.

Felicity nu cunoscuse decât câţiva bărbaţi apropiaţi. Primul fiind tatăl ei, baronul. Un bărbat solid cât un urs, cu o voce puternică şi maniere bombastice. Fusese autoritar, extrem de religios şi extrem de critic. Avusese două iubiri în viaţa lui, banii şi puterea, şi le acorda atenţie celor patru fiice ale sale doar atunci când le putea folosi pentru a dobândi mai mult din una sau din cealaltă.

Cu efecte din ce în ce mai dezastruoase.

Chiar şi dincolo de moarte, baronul îi controla viitorul. Nu cu o mână de fier, ci cu un contract de fier.

Cumnaţii ei erau, fiecare dintre ei, oameni buni în felul lor. Aveau putere sau pasiune, sau ambele. Erau mai degrabă protectori decât posesivi şi le adorau pe surorile ei cu un devotament de invidiat. Familia ei era atât de plină de viaţă, iar când erau împreună, bărbaţii şi femeile vorbeau cu aceeaşi înflăcărare. Erau râsete şi dezbateri, o multitudine de opinii şi chiar mai mult haos.

Lui Felicity îi plăcea şi, în acelaşi timp, se simţea pierdută în vârtejul lor. Toţi vorbeau unii peste alţii, inteligenţa lor răbufnind ca o salvă de artilerie, iar cuvintele lor erau adesea aruncate ca nişte proiectile.

De multe ori era tentată să se ascundă după ceva pentru a se proteja de ei. Deşi niciunul dintre cei dragi ei nu o lua pe ea drept ţintă.

Nu numai din cauza evitării ei de a intra în conflicte, chiar şi în dezbateri inofensive, ci şi pentru că nu vorbea niciodată prea mult în prezenţa altora, preferând să urmărească conversaţia decât să lupte pentru a face parte din ea. Se simţea mult mai relaxată să interacţioneze aşa

cum o făcea acum, cu una sau două persoane, într-un loc confortabil şi familiar.

Numai al ei.

Cu cineva care era capabil să tacă suficient de mult timp încât să o lase să-şi adune gândurile deseori încurcate de nervi, ca nişte bile vărsate pe parchet. Vorbise mai mult cu bărbatul din faţa ei decât cu oricine altcineva de foarte mult timp.

Şi şi-a dat seama că era puţin cam îndrăzneaţă în compania lui, ceea ce, având în vedere aura lui de ameninţare generală, era o minune.

— Domnule Severand, a întrebat ea. Te consideri un om violent?

El a tăcut pentru o clipă, întorcându-se pentru prima dată în scaunul său.

— Da, domnişoară Goode. Sunt un om violent.

Felicity nu reuşea să înţeleagă de ce felul în care spunea asta îi producea mici fiori în vene.

— Ai… A tuşit pentru a-şi drege glasul. Ai merge atât de departe, încât să spui că… excelezi la violenţă?

— Aş merge atât de departe, încât aş spune că este singurul lucru la care excelez.

— Înţeleg.

După aceea, s-a întins spre clopoţelul pe care Jane îl menţionase şi a sunat din el.

Domnul Bartholomew a apărut de parcă ar fi aşteptat de cealaltă parte a uşii.

— Aveţi nevoie de mine pentru a-l escorta pe domn afară, domnişoară Felicity? a întrebat el, strâmbând din nas în direcţia oaspetelui ei.

— Nu, domnule Bartholomew, dar, dacă nu vă supăraţi foarte tare, vreau să anulaţi celelalte întâlniri de astăzi.

Ochii mici de sub sprâncenele amuzant de mari s-au îngustat într-un fel comic.

— Sunteţi sigură de lucrul acesta, domnişoară?

— Sunt, a spus ea, simţindu-se mai sigură de acest lucru decât se simţea de mult timp. Asta dacă domnul

Severand acceptă postul pe care i-l ofer.

Capitolul 2

În timp ce Gabriel o urmărea pe Felicity Goode prin conacul măreţ pe care îl observase de atâtea ori, aprecia parfumul ademenitor lăsat în urma ei. Era chiar mai plăcut decât îşi amintea, ierburi, liliac şi caprifoi, amintind de viţele sălbatice însorite din ţara lui natală, Monaco.

Nu-i venea să creadă că era atât de aproape, încât putea să o atingă. Că ar putea să se întindă şi…

Nu. Şi-a încolăcit mâinile pe lângă corp.

Niciodată nu ar fi făcut-o. Mâini ca ale lui ar păta-o.

Totuşi, privirea lui o atingea peste tot, examinând fiecare detaliu delicios. Marginea încreţită a corsetului ei de sub bluza mulată şi serioasă. Dezordinea excitantă a părului ei prins în grabă. Poziţia atentă a umerilor ei subţiri şi legănarea plăcută a şoldurilor ei.

Sângele nu-i mai curgea prin vene, nu mai era loc pentru el. Era o fiară copleşită de un asemenea contrast de forţe, că abia se putea stăpâni.

O furie îl străbătea atât de albă şi de fierbinte, încât ameninţa să-i pârjolească tot trupul din interior spre exterior. Felicity avea vânătăi pe încheieturile delicate. Un bărbat îndrăznise să o apuce, să o ţină strâns, împotriva voinţei ei. Să o sperie.

Ar fi fost *un om mort,* dacă el ar fi avut un cuvânt de spus în legătură cu asta.

O nedumerire pură a urmat acelei furii, în timp ce încerca să îşi dea seama cum de s-a trezit plimbându-se după ea pe covoarele egiptene albastre şi luxoase din Cresthaven Place, admirându-i formele. S-a străduit din răsputeri să fie atent la tur, dar era cumva familiarizat cu aranjamentul camerelor. Restul era doar decor, din punctul lui de vedere.

Când ea era lângă el, cum ar fi putut admira altceva?

Doamne, cum se putea întâmpla asta?

Cu doar câteva clipe în urmă, pândise sub arcada care dădea spre stradă, sperând să o zărească în grădină. Posibil pentru ultima dată înainte de a pleca în cealaltă parte a hunii.

Dăduse cu ochii de ea în timp ce se grăbea să iasă din seră cu acel mic vas în mâini. El era ascuns în umbră când ea a ajuns la poarta curţii. Precaut, pentru a nu fi zărit, s-a întors să plece, fiind cuprins de sentimentul că pierdea ceva important.

Pentru o clipă, analizase ultima imagine a ei, cu strălucirea părului, culoarea accentuată a buzei inferioare pline pe care şi-o muşca. Arcul elegant al gâtului ei, la baza căruia mici şuviţe blonde formau bucle strânse în umiditatea din seră.

Şi în clipa următoare, ea a apărut în spatele lui ca o rază adorabilă de soare.

Gabriel rămăsese fără cuvinte când se întorsese şi o văzuse pe ea privind în gol în direcţia lui. Chiar şi aşa, cu rochia şifonată, cu un şorţ plin de pământ şi cu o dâră de murdărie pe un obraz palid, era nespus de frumoasă.

Diafană.

Rămăsese înmărmurit de teama că ea îl va recunoaşte. Chiar dacă nu mai semăna deloc cu el, cu monstrul care o îngrozise cu un an înainte. Îşi petrecuse ultimele luni perfecţionându-şi accentul englezesc. Îşi lăsase părul să crească pentru prima dată în ultimele decenii.

Dar avea şi alte trăsături care puteau fi identificate.

Înălţimea şi lăţimea umerilor, în primul rând. Profunzimea vocii sale. Culoarea ochilor săi. Şi o multitudine de cicatrice, chiar dacă mai puţin adânci, care încă îi mai marcau trăsăturile.

Ochii lui Felicity, albaştri ca Marea Mediterană, străluciseră mai degrabă de îngrijorare pentru el decât de confirmare. Ea îl întrebase dacă l-a rănit, iar el făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să nu râdă.

Gabriel nu-şi mai amintea când râsese ultima oară.

Îl uimea faptul că ea îi oferise postul în timp ce el se bâlbâia ca un bufon dement.

Ea nu avea cum să înţeleagă efectul pe care îl avea asupra lui. Nu-şi dădea seama că scuzele ei fuseseră primele pe care le primise de la cineva care nu sângera şi/sau nu era pe cale să moară.

Şi nici că era prima femeie care se aplecase vreodată spre el din proprie iniţiativă, darămite să îl mai şi tragă de braţ.

În timp ce el se străduise să proceseze acea întâmplare monumentală, ea îl invitase în salonul ei şi îl inclusese în planurile ei înainte ca el să înţeleagă ce se întâmpla.

Ar fi putut să se sufoce cu ironia amară a întregii afurisite de situaţii.

După ce s-a raportat că el şi Raphael muriseră într-un incendiu, Gabriel a pândit Cresthaven Place şapte luni, în timp ce se refăcea după multiplele sale operaţii, spunându-şi că nu o *urmărea* pe Felicity, ci că o *păzea.* Se temea că Marco Villanueve, bărbatul pe care îl trădase înainte de a-şi înscena moartea, va veni să îi facă rău, fie şi numai pentru a se răzbuna.

Gabriel se minţise pe sine o vreme, convingându-se că nu făcea altceva decât să aibă grijă de familie. La urma urmei, Raphael se căsătorise cu sora ei geamănă.

Dar nu putea să nege cât de dornic era măcar să o privească. Cât căuta cea mai mică privire asupra părului ei auriu când mergea în trăsură spre casa ei. Sau sunetul vocii ei, în timp ce răspundea salutului vreunui vecin.

Din fericire, Marco Villanueve dispăruse de pe faţa pământului cu câteva luni în urmă. Toată lumea îl credea mort, fiind în conflict cu regulile din lumea interlopă.

Cresthaven fusese liniştit şi sigur de la moartea părinţilor ei, deoarece în timpul doliului nu erau permise vizite în afara familiei. Ca să nu mai vorbim despre faptul că Felicity fusese întotdeauna înconjurată şi protejată de cei dragi.

Şi astfel, după un an lung, Gabriel nu a mai putut

amâna îndeplinirea promisiunii de a se alătura fratelui său.

Rămăsese prea mult timp în întuneric, simţind companie doar atunci când lampa ei se aprindea la orice oră din noapte. Ştiind că nici ea nu putea dormi, că visele nu erau un loc sigur pentru mintea ei tulbure. Dorind să o îmbrăţişeze şi să o liniştească.

Dorind ca ea să facă la fel.

În nopţile lui cele mai frumoase, ea trăgea draperiile la o parte şi privea în întuneric ca şi cum ar fi căutat ceva.

În momentele lui cele mai jalnice, îşi închipuia că acel ceva era el.

Şi tocmai când Gabriel promisese să renunţe la înclinaţia deviantă şi obsesivă de a o păzi, de a o privi…

Fusese atacată.

Cel care a spus că ironia este amuzantă poate să se ducă dracului.

Ei bine, nu avea nici o şansă să plece acum, nu până nu se asigura că lumea ei era din nou în siguranţă.

Totuşi, n-ar ajuta-o să îşi găsească un soţ, peste cadavrul lui!

De acord, pentru ea fusese mort timp de aproape un an. Şi trebuia să rămână aşa, pentru a o ţine în siguranţă. În siguranţă faţă de trecutul lui. De duşmanii lui. De păcatele şi de crimele lui şi de nevoia lui mistuitoare, aproape demonică.

Cumnatul ei, inspectorul-şef Carlton Morley, avertizase că, dacă îl mai prinde pe Gabriel la Londra, nu-l va mai putea salva de la ştreang.

Da, era al naibii de conştient că a jucat un joc periculos aventurându-se în viaţa ei.

În casa ei.

Aceasta ar fi o minciună sfruntată.

Noroc că era obişnuit cu pericolul. Că nu se putea gândi la o moarte mai bună decât una petrecută slujind-o pe ea.

Dar nu înainte de a distruge letal şi eficient pe oricine o ameninţa.

Era un om violent, întrebase ea.

El era violenţa în persoană.

Motiv pentru care el nu putea fi niciodată bărbatul potrivit pentru ea.

Nu, ea se va căsători cu un lord care să o întreţină în societatea în care s-a născut. Care i-ar putea oferi un nume şi un titlu şi toată nobleţea clasei superioare.

Acea aristocraţie la care el nici măcar nu sperase să ajungă vreodată.

— Nu ar fi trebuit să mă inviţi înăuntru, a murmurat el în timp ce o urmărea pe scara mare.

El ar fi protejat-o indiferent pe cine ar fi ales să angajeze. Şi, în timp ce o privea cum îşi mişca spatele sub ochii lui, a început să se teamă că petrecerea timpului în compania ei era o greşeală periculoasă.

— De ce spui asta? a întrebat ea privind peste umăr.

El a căutat un răspuns, fără să vrea să-şi rostească gândurile cu voce tare.

— Nu ai văzut referinţele mele. Nici abilităţile mele. Decizia ta a fost pripită. Aş putea fi îngrozitor în meseria mea.

Ea a respirat zgomotos.

— Este chiar mai rău decât atât; nici măcar nu ţi-am văzut chipul. Dar cred că ştii despre ce este vorba şi că nu eşti genul de om care ar căuta un post pe care nu l-ar putea ocupa. În plus, îmi imaginez că simpla dumitale prezenţă s-ar dovedi descurajantă… pentru orice problemă. Dacă cineva te-ar ataca, s-ar sparge ca valurile de stânci.

El a mârâit. Era cât se poate de adevărat.

Stai… Şi-a încruntat sprâncenele. Ce a vrut să spună, cum adică nu-i văzuse faţa?

Din obişnuinţă, îşi duse degetele în sus pentru a verifica dacă masca aceea care făcuse parte din viaţa lui de la vârsta de şaisprezece ani îi apăruse cumva în mod magic fixată pe frunte.

Cu toate că trăia de un an fără ea, de multe ori se simţea încă destul de gol.

De expus.

Nu. Trăsăturile lui erau vizibile, aşa că de ce…?

Coapsa lui Felicity s-a izbit de un stativ delicat, sculptat, făcând ca o vază goală să zboare în aer.

Gabriel a prins-o şi a readus cu grijă obiectul delicat pe masă, după care ea l-a aranjat din nou.

— Mulţumesc! i-a răspuns ea şi a scos un chicotit neliniştit, întorcându-se fără să se uite la el, pentru a-şi apăsa mâinile pe obrajii roşii ca focul. Trebuie neapărat să-mi găsesc ochelarii, altfel voi fi o oarbă fără speranţă pentru mâine-seară.

— Ce se întâmplă mâine-seară?

Ea a scos un oftat profund.

— Lady Brentwell găzduieşte un bal. Este prima mea ieşire în societate de la moartea părinţilor mei. A făcut o pauză, ca şi cum ar fi smuls un gând din cer. Sper că ai haine de ceremonie, domnule Severand. Dacă nu, domnul Bartholomew este un croitor mai mult decât potrivit în caz de nevoie…

— O să trimit după nişte lucruri, i-a scurtat-o el, preferând ideea ca domnul Bartholomew, cel cu mutra acră, să se ocupe doar puţin mai mult de el decât de balul de care se temea acum cu toată fiinţa sa.

— Pe cheltuiala mea, bineînţeles, a insistat ea.

Gabriel a vrut să o contrazică. Era, fără îndoială, cel mai bogat dintre ei doi, dar nu putea să spună asta dacă intenţiona să păstreze aceasta farsă. În schimb, a examinat împrejurimile în timp ce urcau la etajul trei.

Cresthaven era un loc vechi şi măreţ, cu un nume la fel de original ca şi dinastia care se afla pe tron. Îi lipseau unele facilităţi mai moderne sau popularele influenţe egiptene şi est-asiatice în decor, fiind inspirat dintr-o estetică mai medievală, care evoca atmosfera gotică a Barcelonei. Covoarele grele nu făceau mare lucru pentru a înăbuşi sunetele paşilor lor pe podelele de marmură, nici scârţâiturile treptelor mari şi vechi.

Cu toate acestea, opulenţa era de netăgăduit, prin cristalul care ticăia sub lămpile cu gaz şi prin mobilierul scump, impozant, de pe holuri.

— Ferestrele acestea de deasupra spalierului din

grădină ar trebui să fie blocate, deoarece structura ar putea fi uşor de escaladat, a observat el cu voce tare.

Îl văzuse pe fratele său făcând exact acest lucru şi intrând pe furiş în dormitorul lui Mercy Goode pentru a-şi face de cap cu ea.

— Ferestrele rabatante de la toalete ar trebui să fie securizate, de asemenea.

A arătat spre uşi, făcând tot posibilul să nu se gândească în niciun fel la scenele de sex care se întâmplau în această casă, ca nu cumva corpul lui să se excite.

Niciodată. *Nu. Niciodată!*

— De unde ai ştiut că acelea sunt toaletele? a întrebat ea, mişcându-se pentru a asigura zăvorul ferestrei.

La naiba. Nu putea să spună că îi observase pe locuitorii casei mergând cu lămpi noaptea pentru a vizita exact acest loc şi pentru a se întoarce apoi în camerele lor.

— Hm, mulţi dintre angajatorii mei au fost în acest cartier; amenajările sunt adesea aceleaşi în aceste case.

— Oh, desigur, nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea a acceptat răspunsul lui cu naivitate veselă, iar o parte din el ura faptul că într-o zi, aflând adevărul despre el, o va învăţa să fie mai cinică. Să nu aibă încredere şi să suspecteze.

Inocenţa nu durase niciodată prea mult în lumea lui. Ura faptul că o va face şi pe a ei să dispară.

Faptul că o putea păzi făcea însă ca afacerea să fie profitabilă.

— Aici este camera ta. Ea a deschis o uşă şi s-a dat la o parte, ocolindu-l.

— Camera mea? A aruncat o privire înspre ceea ce era, chiar şi pentru el, o locuinţă palatină realizată în nuanţe masculine de verde şi bronz. Nu ar trebui să mă culc în camera servitorilor?

— Mă tem că toate camerele servitorilor sunt ocupate şi, de asemenea, sunt foarte departe de camera mea, care este chiar acolo. A făcut semn spre uşa de alături. Având în vedere că interlopul a reuşit să intre în casă, eu aş prefera să fii în apropiere.

Gabriel nu era un individ predispus să se panicheze uşor, dar acum era cuprins de teamă. Vor fi despărţiţi doar de un perete.

Aceasta era o situaţie periculoasă. Ar putea – ar trebui să mărturisească totul chiar acum.

„Sunt Gabriel Sauvageau, care trăieşte sub numele de Gareth Severand. Mi-ai văzut faţa distrusă. Ai fost îngrozită de mine înainte. Să mă ai sub acoperişul tău s-ar putea dovedi mai periculos decât dacă te-aş fi lăsat singură.

Pentru că sunt un om violent, iar alţi bărbaţi violenţi vor… să rămân mort.

Ar încerca să te distrugă doar ca să mă facă să privesc.

Şi apoi m-ai întâlni pe mine, cel adevărat.

Cel udat de sânge.”

Nu, cel mai bine ar fi să rămână mort. O amintire îndepărtată. Cineva căruia să îi poată spune politicos la revedere când va veni momentul. El putea să se strecoare înapoi în umbra singuratică, lăsând-o pe ea în lumină, acolo unde îi era locul.

Faptul că familia ei – că propria ei soră geamănă – nu-i spusese despre numele Severand arăta clar că şi ei doreau ca sora lor să fie protejată de adevăr. Cel puţin deocamdată.

Doamne, ce complicat era!

Ceva ce tocmai spusese ea a pătruns în vârtejul din gândurile sale.

— Stai puţin… ai o casă întreagă de servitori? Un personal complet, numai pentru tine?

— Ei bine… Buzele ei s-au răsucit adorabil în semn de mâhnire. Nu puteam să renunţ la niciunul dintre ei, nu-i aşa? Nu dacă îmi permit să îi păstrez. Nu este vina lor că Cresthaven s-a golit destul de repede. Mai întâi Nora, apoi Pru, Mercy şi părinţii mei… Personalul se bazează pe mine pentru venit. Ar trebui să o dau afară pe a doua bucătăreasă care îşi creşte nepoţii? Sau poate pe Heather, una dintre cameristele de la etaj, o văduvă care are grijă de tatăl ei bolnav? Sau pe doamna Winterton, care a fost

cândva guvernanta mea, dar care a rămas recent orfană şi săracă? Păi, ea plăteşte pentru şcoala surorii ei mai mici. Aş fi un monstru dacă aş lăsa-o să plece.

— Dar au ceva de făcut? a întrebat el.

— Cu siguranţă. Ochii ei se roteau în timp ce scotocea în minte după un răspuns. Vreau să spun… argintul nostru nu a strălucit niciodată atât de puternic şi te provoc să găseşti un fir de praf.

Doamne, ce om bun era!

Inima ei extrem de blândă era ceea ce o diferenţiase în primul rând de sora ei geamănă. Mercy Goode era ca o furtună, agitându-se ca un haos fermecător şi strălucitor, care îl distra şi îl încânta la nesfârşit pe fratele lui.

Gabriel o plăcea pe femeie, cu siguranţă nu avea niciun motiv să nu o placă, dar era sătul de haos. Viaţa lui fusese o înşiruire de uragane. O bătălie lungă şi nesfârşită, înconjurat de subordonaţi la fel de periculoşi şi de nestatornici ca şi duşmanii.

Felicity era ca o briză rece şi liniştită în contrast cu sora ei cea gălăgioasă. Foşnetul blând de frunze, foşnetul firelor lungi de iarbă şi un fâlfâit de aripi de colibri.

Ea era muzica pe care trebuia să fii liniştit şi tăcut ca să o auzi. Şi o aprecia cu atât mai mult pentru asta.

Inima ei era la fel de mare ca şi gaura neagră care se învârteja în pieptul lui, iar el se întreba, desigur, cum trebuie să fie să îţi pese atât de mult. Să simţi atât de profund. Să iubeşti cu o încredere atât de oarbă.

Câtă încredere şi cât har!

Ea şi-a dres glasul, iar gestul l-a făcut pe Gabriel să conştientizeze dureros că o contemplase în tăcere mult prea mult timp.

— Ei bine, te las să te instalezi…

Şi-a aşezat o şuviţă rătăcită după ureche.

— Domnişoară Goode, eu…

— Vrei să iei cina cu mine la opt şi jumătate? Aş dori să discutăm detaliile programului meu şi al nostru pentru sezonul acesta. Sunt sigură că o să ţi se pară extrem de plictisitor, dar…

— Da.

Ar fi ascultat chiar şi *Iliada* citită în greaca vedic, numai pentru a împărţi o masă cu ea.

— Excelent. O după-amiază frumoasă, domnule Severand. I-a întins mâna, deşi privirea ei timidă nu s-a ridicat mai sus de vesta lui.

Era a doua oară într-o singură zi când se întinsese spre el. Ţinându-şi respiraţia, i-a luat mâna, temându-se să nu exercite vreo presiune asupra oaselor mici ale degetelor ei elegante. A scuturat-o de trei ori, forţându-se să le dea drumul şi răsuflând întretăiat.

Ea a întors un zâmbet fermecător spre cravata lui şi a fugit. Gabriel a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, simţindu-se brusc ca şi cum ar fi fost eliberat de un fel de funie de catifea. O cătuşă care îi înlănţuia trupul de al ei. Ar fi putut să-l plimbe ca pe un câine de vânătoare, iar el ar fi stat cu plăcere în lesa ei. Îl va distruge. Şi nu era nimic de făcut.

Dumnezeule! De ce nu-i ascultase sfatul lui Raphael de a plăti pentru atingerea unei femei mai demult?

Indiferent de cum arăta faţa lui, el putea să fi avut o prostituată în întuneric, ar fi putut… să facă orice fel de lucru, de fapt. Iar dacă ar fi făcut-o, poate că simpla apăsare a mâinii lui Felicity nu l-ar fi băgat în încurcătură.

Şi-a încolăcit pumnul în jurul amintirii strângerii ei, savurând fiecare vârtej şi flux al degetelor fără mănuşi.

— Cheever, a răsunat trilul vocii ei dulci din capătul holului. Pot să te deranjez să îl ajuţi pe domnul Severand? Va trebui să aranjeze ca lucrurile lui să fie aduse pentru o şedere prelungită.

— Bineînţeles, domnişoară Felicity, şi îi voi pregăti un loc pentru cină în sala servitorilor.

— De fapt, ni se va alătura doamnei Winterton şi mie la cină. Vom avea multe de discutat.

— Foarte bine, domnişoară.

Pot să te deranjez… Cine vorbea cu servitorii astfel?

Felicity Goode.

Privind prin camera de oaspeţi, se simţea atât de ciudat… se afla în casa ei. Înăuntrul acelui loc în care

privise atât de mult timp prin strălucirea aurie a ferestrelor, în timp ce se afla afară în frig.

Va trebui să-şi amintească să nu se simtă confortabil aici. De îndată ce va fi îngropat bucăţile tăiate ale ticălosului care o ameninţase, va dispărea.

Tot ce trebuia să facă era să se abţină să-l ucidă pe norocosul cu care ea alegea să se căsătorească.

Capitolul 3

Mulţi oameni o acuzau pe Felicity că-şi îngroapă faţa în cărţi, dar în acest caz era adevărat la propriu.

Căutarea ochelarilor ei în seră nu avusese succes şi nu voia să deranjeze pe nimeni altcineva cerându-i să îi caute. Trebuia pur şi simplu să meargă la optician şi să cumpere câteva perechi noi.

Când a sosit un cărucior de livrare cu câteva geamantane ale bizarului ei nou angajat, a făcut ceea ce ar fi făcut orice doamnă a casei care se respectă…

S-a ascuns în salonul ei, pentru a nu fi nevoită să se întâlnească cu nimeni.

Oricât de îngăduitoare ar fi fost, nu-şi putea aduna forţele să suporte atât de mulţi străini într-o săptămână, iar Gareth Severand ocupa mult spaţiu. Nu numai în sens fizic, ci şi în moduri mai nedesluşite. Era ca şi cum ea ar fi simţit, indiferent unde se afla el sub acoperişul ei, ca o umbră în pereţi.

Aceasta conştientizare o entuziasma şi o epuiza în acelaşi timp, iar ea trebuia să se păstreze pentru tortura pe care o reprezenta balul iminent de mâine.

Când părinţii ei erau în viaţă, nu i se permisese să citească romane. Aşa că ea şi Mercy le luaseră pe furiş din biblioteci şi din casele prietenilor.

Dar acum putea să le ţină la vedere pe rafturile ei şi să evadeze în lumea lui Fabian şi a lui Maryanne în timp ce îşi explorau pasiunile pe mare.

S-a lungit pe şezlongul de lângă foc, cu un picior sprijinit pe scaun şi cu celălalt pe podea, stând rezemată de o pernă cu ciucuri.

Chiar dacă şi-ar fi recăpătat ochelarii, Felicity bănuia că ar fi ţinut cartea la fel de aproape de ochi, astfel încât mintea ei să poată absorbi cuvintele în şoaptă. Fiecare paragraf era presărat cu scene atât de scandalos de chinuitoare, de excitante, încât deseori trebuia să tragă cu ochiul în jur pentru a se asigura că nimeni nu era conştient de desfrâul în care îi erau absorbite gândurile.

Fabian, un destrăbălat şi un pirat, o hărţuia pe Maryanne, care era o femeie de treabă. Nu o încolţea, de fapt, ci o seducea cu răutate.

O ademenea necruţător.

Şi chiar dacă el o furase de la logodnicul ei, chipeşul, dar ticălosul duce de Rottersham, Maryanne pur şi simplu cedase în faţa săruturilor pasionale ale lui Fabian.

Buzele lui Felicity s-au desfăcut uşor în timp ce scena prindea viaţă în mintea ei. O mare bătută de vânt. Un războinic care se îndrepta spre femeia care avea să-l facă pe acest ticălos iubitul ei.

Şi un sărut interzis şi necruţător, care le-a pecetluit destinele şi inimile împreună.

De fiecare dată când Felicity se întâlnea cu o astfel de scenă, muşchii ei mereu încordaţi păreau să se trezească şi să se topească în acelaşi timp. Pe dinăuntru, trupul ei devenea deopotrivă fluid şi solid.

Mai multe senzaţii îi răscoleau interiorul în acelaşi timp.

Când Fabian şi-a trecut degetele peste buzele lui Maryanne, Felicity a reluat mişcarea pe propria gură, gâdilând cu vârful degetului marginile nervilor sensibili. Agitată, şi-a tras degetele în jos pe bărbie şi pe pielea delicată de pe gât, apoi s-a jucat cu împletitura de la corset, chiar deasupra sfârcurilor ei întărite.

Până şi părul părea să i se ridice în timp ce îşi mângâia căptuşeala de mătase de pe coaste, care acum se ridica odată cu ritmul accelerat al plămânilor ei.

Mâna ei ezita pe burtă, iar coapsele i se încleştau în timp ce se înfrupta din cuvintele atât de senzuale şi de confuze.

Aici, descrierile deveniseră înfloritoare şi opace… întreaga scenă dispărând în cele din urmă în spatele unei uşi închise.

În carte se menţiona faptul că Fabian îşi folosise mâinile şi gura pentru a crea fiori inevitabili în interiorul lui Maryanne.

Înăuntru? Cu gura lui?

Cu siguranţă, Felicity înţelesese reprezentările alegorice ale poftelor trupeşti dintre bărbaţi şi femei. Mecanismele acestora. Ea şi Mercy furaseră de la Titus numeroase texte medicale despre anatomie, iar apoi făcuse toate eforturile pentru a umple golurile cu propria ei literatură romantică.

Dar ce însemna acest lucru? Ce putea face gura unui bărbat cu interiorul unei femei?

Poate că va avea curajul să o întrebe pe Nora…

Doar că nu voia să-şi imagineze niciun fel de păcat între Nora şi Titus. Simplul gând o făcea să-şi ducă mâinile la ochi şi să geamă, cuprinsă de o mâhnire inutilă. Dacă Mercy ar fi fost aici, ar fi fost suficient de îndrăzneaţă să întrebe pe oricine.

Poate că se cunoştea pe ea însăşi acum, fiind căsătorită.

Poate… dacă Felicity ar găsi un soţ care să-i placă, i-ar putea cere să-i arate.

Ideea o făcea să simtă că i se întoarce stomacul pe dos de o anxietate stridentă, dar ameţitoare. Şi-a pus întreaga carte pe faţă, inhalând parfumul familiar al hârtiei şi al cernelii prăfuite şi parfumate cu trandafirul chinezesc uscat pe care îl folosea ca semn de carte.

Oh, dar nici nu putea să suporte. Era prea mult. Prea delicios. Toate fibrele muşchilor ei păreau să fie vii. Trezite şi conştiente într-un mod în care nu mai fuseseră până astăzi.

Poate pentru că, în ochii minţii ei, Fabian adoptase o

formă foarte reală. Descrierile masculinităţii sale periculoase. Ale posturii lui ameninţătoare, ale vocii lui grave şi ale bogăţiei de păr lung şi negru… ei bine, nu se putea abţine să nu suprapună prezenţa în ansamblu a domnului Severand peste cea a eroului din carte.

Nu era ca şi cum el ar fi ştiut, a încercat Felicity să se justifice în sinea ei.

Şi nu o făcuse intenţionat, sau ceva de genul acesta, doar începuse să citească şi… iată-l acolo, apărând în ochii minţii ei.

Felicity îşi simţea obrajii înroşiţi şi febrili şi se lupta cu o senzaţie familiară de nelinişte. Una pe care o simţea adesea în nopţile nedormite, când stătea la fereastră, privind în întuneric.

Ca şi cum ar fi fost bântuită de dor, chinuită de o dorinţă arzătoare, care nu-i aparţinea în totalitate.

Sau poate că da, ce ştia ea?

Respirând adânc, pentru ultima oară, din parfumul cărţii ei, a ridicat-o de pe faţă şi a scos un icnet stânjenitor când umbra enormă din uşă a speriat-o de moarte.

Tremurând din toate încheieturile, a reuşit să se aşeze într-o poziţie corectă, puţin nedumerită că fusese prinsă într-o ipostază atât de ciudată şi de nepotrivită. Aplecată, cu un picior îndoit.

— Oh! Domnule Severand… bună seara.

Şi-a netezit părul, rochia, şi-a încrucişat gleznele şi şi-a apăsat coapsele de locul *acela,* sperând să poată ignora un puls ciudat acolo în timp ce se afla în prezenţa lui.

Nu a avut noroc.

— Dumnezeule, iartă-mă! Eram… cufundată într-o carte şi am uitat că am lăsat uşa întredeschisă.

— Cufundată? a reluat el cu acel timbru întunecat şi grav, care nu a făcut mare lucru pentru a calma tumultul din abdomenul ei sau de puţin mai jos. Mi s-a părut că încercai efectiv să te furişezi înăuntrul ei.

— Cât de mult mi-aş dori să pot, a spus ea cu răsuflarea tăiată. Este atât de interesant acolo, dar am atât de multe întrebări fără răspuns.

În timp ce el stătea de cealaltă parte a camerei, în pragul uşii, ea nu îi zărea, ci mai mult îi simţea starea de confuzie.

— Te-ai… răzgândit în legătură cu cina? a întrebat el.

— Poftim?

Întorcându-se, el a trecut pragul, făcând doar câţiva paşi.

— Este nouă fără un sfert, domnişoară Goode. Mă întrebam dacă ai prefera să reprogramezi…

— Oh! O, Doamne! A sărit în picioare şi s-a învârtit încoace şi încolo, căutând pe masă, pe scaun şi pe covoare semnul ei de carte. Nu, bineînţeles că vom lua cina imediat. Trebuie să fii flămând, încă nu mi-am recuperat ceasul sau ochelarii, aşa că nu prea funcţionez ca o fiinţă umană normală.

Ar fi putut să jure că lăsase floarea presată pe braţul şezlongului ei.

— Te pot ajuta să găseşti ceva? s-a oferit el.

— Nu, mulţumesc.

A tras cu ochiul în spatele canapelei, găsind-o frustrant de curată.

— Personalul dumitale nu te anunţă când este ora mesei?

— Probabil că au uitat…

S-a ghemuit în genunchi, căutând sub şezlong, fără rezultat.

— Li se permite asta servitorilor tăi? Să te uite?

Ea s-a ridicat în picioare, scuturându-şi fustele. „Of, acolo era!” Cumva, rămăsese prinsă în jupoanele ei. Bine că se gândise să păstreze floarea în pergament de ceara, altfel s-ar fi dezintegrat.

— Mă tem că nu conduc cu o mână de fier, a recunoscut ea cu o undă de regret, în timp ce punea cu greu semnul de carte la partea cu întâlnirea amoroasă dintre Fabian şi Maryanne. Simpla idee de a-mi admonesta personalul îmi provoacă… ei bine, nici măcar nu aş şti cum să o fac, dacă este să fiu sinceră. De obicei, doamna Winterton se ocupă de astfel de lucruri, dar nu ştiu dacă s-a

întors din vizita de la familia ei. După cum îţi poţi da seama, m-a cam furat această zi.

El a privit-o o clipă, iar ea a citit o dezaprobare alarmantă în postura lui. Bărbatul se îmbrăcase pentru cină, a observat ea zâmbind, purtând o cravată albă, mănuşi şi o vestă sub un sacou suficient de mare încât să înghită cel puţin două ca ea.

Croitorul său trebuie să perceapă un cost suplimentar pentru material.

— Însoţitoarea ta îşi abandonează postul într-o astfel de zi, fără un bilet de voie?

Felicity a pufăit. Suna destul de ciudat când o spunea aşa.

— Ştie că i-aş acorda orice permisie, mai ales când este vorba despre un membru al familiei.

Paşi repezi au troncănit pe hol, în timp ce tânărul Billings căra cărbunele pentru a face focurile pentru noapte.

Domnul Severand s-a întors şi s-a postat în uşă, oprindu-i efectiv înaintarea.

— Este pregătită masa de seară a stăpânei dumitale?

Întrebarea lui nu era o cerere sau un reproş, dar când Gareth Severand vorbea – mai ales pe un ton atât de sonor – autoritatea din vocea lui era de necontestat.

— Este… hm… Va trebui să verific, a scârţâit vocea lui Billings, aflată în pragul dintre copilărie şi adolescenţă.

— În ce domeniu lucrezi dumneata şi restul personalului de aici? a întrebat Severand cu blândeţe.

— Servicii, domnule.

— Şi pe cine slujeşti?

— Pe domnişoara Goode, bineînţeles. Ea este doamna casei.

— Atunci, personalul, adică oamenii angajaţi în serviciu, îşi îndeplinesc obligaţiile pentru care sunt recompensaţi?

— N… nu în prezent, nu. În timp ce băiatul stătea încă pe hol, nu-i putea vedea faţa, dar vocea îi tremura şi el crăpa de ruşine. I-am adus cărbune pentru foc… asta este datoria mea, domnule, nu bucătăriile. N-aş vrea s-o văd pe

domnişoara Felicity răcită. *Niciodată.*

— Într-adevăr. Cel puţin, tu eşti un băiat bun.

Domnul Severand s-a dat la o parte pentru a-i face loc băiatului, care a trecut în vârful picioarelor pragul salonului ei. Grăbindu-se spre şemineu, a abandonat cărbunele pe vatră şi s-a înclinat în faţa ei.

De două ori.

— Iertaţi ora târzie, domnişoară Felicity. Sunt convins că vi se pregăteşte cina imediat. Dar dacă nu, o să le dau un şut în coaste, să vedeţi dacă nu. N-ar trebui să vă faceţi griji.

— Mă îndoiesc foarte mult că va fi nevoie de o lovitură, Billings, dar îţi mulţumesc că verifici progresul lor.

Aproape că îi era milă de băiat în timp ce se strecura afară din cameră, ocolindu-l pe Severand.

Bărbatul în cauză stătea drept ca un abate iezuit.

— Iartă-mă dacă am fost prea îndrăzneţ, dar este important să mănânci. Să îţi păstrezi forţele, mai ales dacă luăm în calcul stresul la care ai fost supusă.

Ea a ridicat un umăr, ciudat de emoţionată că hrănirea ei însemna ceva pentru el.

— M-ai salvat de la a fi nevoită să fiu îndrăzneaţă. Şi, ca să fiu sinceră, mi-e cam foame.

Simţind prezenţa lui puternică după ce abia se surprinsese pe ea însăşi nutrind gânduri nepotrivite despre el, Felicity s-a întors spre raftul cu cărţi, punându-şi romanul la locul lui.

— Pot să te întreb ce citeai?

Întrebarea lui era precaută, aproape timidă, ceea ce a pus-o în încurcătură.

Acest om avea aerul unei persoane care nu cere permisiunea nimănui. Avea o constituţie dură, de dimensiuni barbare. Se adresase personalului ei cu un calm şi o încredere de nezdruncinat.

Chiar şi atunci când mergea, o făcea cu mişcările unui om care revendica terenul pe care se afla şi provoca pe oricine să conteste această revendicare. Unul care deţinea şi îşi alegea cu grijă acţiunile pentru un efect fără cusur.

Adresându-i-se însă, părea să îi provoace un oarecare deranj.

— Citesc „Marea aurită”, de Daphne Crane.

— Nu am auzit de asta, a recunoscut el, părând din nou ciudat de stânjenit.

Să fie a naibii dacă nu a fermecat-o!

— Este o aventură romantică, a continuat ea. Sunt plăcut absorbită.

— Asta a fost cât se poate de evident.

De cât timp o urmărise? Lui Felicity i s-a uscat gura la acest gând. Ar fi putut un bărbat atât de atent ca el să nu-şi fi dat seama de efectele nefaste pe care romanul le producea asupra ei?

— E… eşti un cititor înrăit, domnule Severand?

— Sunt un cititor vorace.

Cuvântul acela. Cu vocea aceea. Doamne, Dumnezeule! S-a scufundat înapoi pe şezlong, împreunându-şi din nou coapsele şi încrucişându-şi mâinile pe genunchi pentru a nu se zbate.

Ce era în neregulă cu ea?

— Ce… ce citeşti? a întrebat ea, sperând ca el să preia conversaţia pentru ca ea să-şi poată recăpăta discernământul.

— Şi mie îmi place un pic de aventură. Şi comedie. Satiră. În special, Hugo şi Verne. Cel mai recent, Wilde.

— Oscar Wilde? a exclamat ea. Auzisem că lucrează la o nouă piesă. Ai în plan să o vezi?

— Nu am fost niciodată la teatru.

— Oh. Ea nu ştia ce să răspundă la asta. Deşi părea îmbrăcat destul de bine, era foarte probabil ca teatrul să fie un lux pe care nu şi-l permitea.

El nu a spus nimic. Iar ea s-a grăbit să umple tăcerea.

— Pot să îţi ofer un aperitiv, domnule Severand? Un coniac, poate? S-a ridicat, fericită să îşi caute de lucru la bufet.

— Aveţi coniac?

Doamne, a rostit acest cuvânt cu atâta înflăcărare. S-a întrebat dacă ştia franceză.

Ce enigmă era acest om!

— Bineînţeles. A luat decantorul şi l-a destupat, încercând să nu pară prea curioasă.

Prea nerăbdătoare.

Pentru că era.

— Spune-mi câte ceva despre dumneata, domnule Severand. Sper că această slujbă nu te îndepărtează de familie. Soţie? Copii?

I-a turnat o măsură generoasă de băutură şi a pus puţin într-un pahar pentru ea.

Nu mai încercase niciodată coniacul. Nu se cuvenea ca femeile să participe la aşa ceva într-o companie politicoasă. Dar ceva îi spunea că domnului Severand nu i-ar fi plăcut să bea singur.

Şi că nu ar judeca-o dacă alegerea ei în materie de băutură s-ar potrivi cu a lui.

— Nu am familie. Tonul răspunsului său ar fi putut seca Nilul.

Sub un junghi de tristeţe pentru el, se ascundea un mic şi chinuitor izvor de uşurare.

Nu-i plăcea ideea de a lua un soţ de lângă soţie şi de lângă copii pentru a-şi petrece zilele – şi nopţile – cu ea.

Da, mai bine să nu aibă o soţie.

Lucrul acesta era de preferat pentru ea.

Felicity i-a aşezat băutura pe masă, ştiind strategic că omul va trebui şi se desprindă de peretele de care îşi lipise spatele şi să se aşeze în faţa ei pentru a o bea.

— Te rog! I-a făcut semn spre scaunul pe care îl ocupase mai devreme, înainte de a se aşeza în şezlongul de vizavi de el.

S-a aşezat la fel de atent ca înainte, aplecându-se pentru a lua băutura şi aruncând-o pe gât dintr-o înghiţitură puternică.

Felicity a sorbit-o pe a ei, pălind puţin la arsura surprinzătoare. Nu era deloc neplăcută însă, pe măsură ce căldura s-a răspândit pe limbă şi pe gât, persistând timp de câteva clipe.

Gustul îi amintea de mere coapte.

— Domnişoară Goode, a ezitat el. Nu pot să nu mă întreb de ce ai angajat serviciile mele fără să vorbeşti cu ceilalţi candidaţi pentru comparaţie. Alegerea pare…

Ea a catalogat mental toate cuvintele pe care el nu le-a spus. Idioată. Ridicolă. Impetuoasă. Nebunească.

Oftând, Felicity şi-a abandonat băutura pentru o clipă, având nevoie să îşi revină după prima înghiţitură.

— Presupun că ar trebui să te avertizez de acest lucru înainte de a-l afla pe propria piele. Eu sunt… o femeie exasperant de absurdă. Deseori mă simt iraţional de temătoare în prezenţa străinilor. De fapt, m-am temut de această zi încă de când am postat anunţul, pentru că trebuia să mă întâlnesc cu atât de mulţi bărbaţi, ăăă, cu persoane noi. Numai gândul mă epuiza. Nu am închis un ochi noaptea trecută.

— Asta nu te face absurdă, mai ales având în vedere prin ce ai trecut în urmă cu puţin timp…

— Tocmai asta e. S-a răzgândit şi şi-a recuperat din nou paharul, luând o înghiţitură mai îndrăzneaţă decât înainte. Atacul nu are prea mult de-a face cu asta. Întotdeauna am fost aşa.

El a strâns mai tare paharul şi s-a aplecat puţin în faţă, dându-i impresia lămurită a unor ochi întunecaţi, adânciţi în orbite, şi a unei guri serioase.

— De ce îţi este teamă, domnişoară Goode?

Ea a scos un sunet crispat din străfundul gâtului.

— Nu mă tem de nimic important şi, în acelaşi timp, mă tem de tot ceea ce se află sub soare. De a spune vorbele greşite, de exemplu. Mă tem de lucrurile banale şi de cele inevitabile, cum ar fi să par prostuţă şi slabă în prezenţa unor bărbaţi aspri şi capabili.

A arătat în direcţia lui cu un zâmbet ironic, bifându-şi temerile pe degete.

— Mă tem de improbabil, cum ar fi căderea cerului sau inundarea străzilor, sau să fiu lovită de fulger în timpul unei furtuni. Mă tem că i-aş putea pierde pe cei pe care îi iubesc cel mai mult, chiar dacă acest lucru este inevitabil. Mi-e teamă de moarte. Mi-e teamă să trăiesc. Şi, mai nou,

mi-e teamă că cineva ar putea da foc casei mele cu mine înăuntru.

A făcut o pauză, dregându-şi glasul după o acumulare de emoţii, pentru a putea aduce momentului un pic de lejeritate.

— Ieri, cel mai mult mă temeam că amploarea ridicolului meu va fi dezvăluită viitoarei mele gărzi de corp şi iată-mă aici, expunându-ţi-o de bună voie.

— Vrei să spui că… angajarea primului bărbat care ţi-a apărut la uşă te-a salvat de acel chin.

El nu a formulat ideea ca pe o întrebare, dar ea a sesizat-o în spatele cuvintelor.

Felicity şi-a smuls o scamă de pe fustă, gândindu-şi cu grijă răspunsul.

— Sper că îmi vei ierta îndrăzneala, dar nu la asta voiam să ajung. Te-am angajat pentru că… pentru că, deşi m-ai speriat când ne-am întâlnit, nu m-am speriat de dumneata.

— Eu… nu înţeleg.

Nici ea nu era sigură că înţelege, dar asta era situaţia. Era pe punctul de a se face vulnerabilă la batjocura lui şi, cumva, nu-i păsa.

Nu i-a fost frică. Pentru prima dată.

— Este ceva în prezenţa dumitale, domnule Severand, care mă linişteşte. Iar cu o dispoziţie nervoasă ca a mea, o prezenţă liniştitoare este ca o comoară rară, într-adevăr. De aceea te-am angajat pe loc. M-am… simţit imediat în siguranţă alături de dumneata.

El nu i-a răspuns, pentru un timp mai îndelungat decât se aştepta ea.

— Dar… ţi-am spus că sunt un bărbat periculos şi violent.

— Şi întâmplarea face să am nevoie de un om periculos şi violent.

Stătea nemişcat, doar că umerii i se ridicau şi se lăsau în ritmul a ceea ce părea a fi o respiraţie chinuită. Nu a spus nimic. Doar a rămas nemişcat pentru o perioadă de timp, din ce în ce mai lungă şi mai puţin liniştitoare.

— Asta… Te-a deranjat ceea ce ţi-am dezvăluit? s-a îngrijorat ea.

El a lăsat paharul jos şi s-a ridicat brusc, retrăgându-se spre fereastra dincolo de care o ploaie ceţoasă întuneca lumina felinarelor. A privit o clipă în întuneric, iar Felicity s-a întrebat în mod absurd dacă tânjea să fie afară, acolo unde îi era locul.

Pentru că el făcea parte din acel întuneric.

El s-a îndreptat spre uşă şi, exact când ea se temea că va pleca, el a închis uşa şi s-a întors la fereastra alăturată.

— Înainte de a merge mai departe, domnişoară Goode, vreau să te uiţi la mine.

Stingherită, Felicity s-a ridicat şi ea în picioare. Oare înnebunise?

— Mă uit la dumneata.

— Poţi să-mi vezi faţa?

Oh. Asta era.

— Nu… cu detalii exacte.

— Ar trebui, înainte să mă inviţi să te însoţesc în public. Vocea lui nu s-a ridicat nici în volum, nici ca tonalitate, dar era împletită cu o tensiune din ce în ce mai mare. Nu mă potrivesc foarte bine într-o sală de bal sau în sera unei doamne. S-ar putea să regreţi că m-ai invitat. Voi sta aici, iar dumneata te poţi apropia cât vrei.

— Nu văd de ce este necesar…

— Doar… vino mai aproape. Tonul lui a devenit mai tăios, dar era şi oarecum înmuiat de ceva ce ea ar fi putut identifica drept teamă amestecată cu o epuizare resemnată.

— Te rog, a rostit el mai blând.

— Foarte bine. Dacă insişti.

Felicity era în egală măsură şi curioasă, şi precaută. Se gândea că Daniel ar fi putut trăi ceva asemănător în timp ce înfrunta grota cu lei cu ceea ce trăise ea.

Fără teamă, dar foarte conştient de ce fel de bestie abordase.

Ar putea să o devoreze cu totul, dar ştia că nu o va

face. Cel puţin, era *destul* de sigură.

Nu s-a oprit decât atunci când s-a ridicat în faţa lui, cu capul înclinat spre spate, în timp ce el se aplecase pentru a-i acorda acces liber la examinarea lui.

Stătea în picioare ca o statuie, ca o figură a vreunui general roman antic sub privirea ei, iar Felicity era sigură că nici măcar nu respira.

A devenit imediat evident ceea ce voia el ca ea să observe.

Ceea ce se temea că ea ar fi putut insulta.

Chipul lui era un monument de violenţă. Într-adevăr, o hartă a acesteia. Nasul îi era strâmb şi cioplit, ca şi cum ar fi fost spart de prea multe ori şi apoi asamblat la loc. O tăietură îi întrerupea buza de jos. O alta, sprânceana. Alte câteva dispăreau sub linia părului, care era atât de negru, încât strălucea albăstrui în lumina lumânărilor. Pleoapa stângă i se închidea ceva mai mult decât cea dreaptă, conferindu-i o privire veşnic malefică. O parte din pielea de pe obrazul stâng părea lucioasă şi puţin mai roz decât restul trăsăturilor sale dure şi îmbătrânite înainte de vreme. Caneluri adânci brăzdau o gură fermă, care era subţiată şi albită la colţuri.

Era prea brutal pentru a fi chipeş. Maxilarul îi era pătrat şi larg, cu bărbia puternică şi ascuţită. Cavităţile obrajilor lui erau adânci ca nişte canioane, iar pielea de sub ochi era vânătă de la nopţile nedormite, creând în jurul lor o asprime care ameninţa să-i frângă inima.

Dar nu-şi putea întoarce privirea de la ochii lui.

Nu erau întunecaţi, aşa cum crezuse la început, ci doar adânciţi sub sprâncenele grele şi pline de umbre.

Privirea cu care o fixa era gri-argintie ca mercurul. Striaţiile din interiorul irisului ar fi putut să conţină ceva verde şi auriu dacă ar fi stat în soare. Hipnotizată de frumuseţea lor, lui Felicity îi era imposibil să identifice ce citea în acei ochi. Nu exista în vocabularul ei niciun cuvânt care să o poate face, dar o atrăgeau cu o intensitate dureroasă.

Expresia lui ar fi putut fi sculptată din marmură, şi

totuşi era precaută şi pregătită, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-l lovească. Sau să-l scuipe.

Sau să ţipe şi să fugă.

Poate că unii oameni o făcuseră.

În mod neaşteptat, simţea că o mănâncă degetele să îi exploreze chipul fascinant. Să-i netezească fruntea şi să-şi petreacă degetul mare peste pielea roşiatică a cicatricei lungi.

Ce durere inimaginabilă trebuie să fi îndurat!

O parte ciudată şi întunecată din ea a sperat că el îi va răspunde la fel.

Că, acolo, altcineva era la fel de distrus.

Consternată de ferocitatea ei necaracteristică, Felicity a devenit brusc conştientă de cât de caldă îi simţea respiraţia pe piele, plutind pe obrajii ei în suflu cu parfum de măr. Într-adevăr, căldura emana din fiecare părticică a lui, iar ea şi-a dat seama năucită că, sub hainele elegante şi trăsăturile mai puţin elegante, Gareth Severand era un *bărbat.*

Un bărbat incomparabil de solid, cu întinderi de piele şi muşchi atât de diametral opuse dimensiunilor ei, încât nu-şi putea închipui cum ar trebui să arate de fapt. Ce înseamnă să se mişte prin lume aşa cum o făcea el. Un turn de forţă, de îndemânare şi de cicatrice.

Aproape că îl invidia.

Fiind o persoană atât de conştientă de propria vulnerabilitate, a fost uimită de caracterul lui aparent de neînvins.

Acest bărbat o fascina.

— Uită-te până la capăt înainte de a te hotărî.

Vocea lui era încordată ca o coardă de arc, iar ochii lui se concentrau pe ceva în spatele ei, ca şi cum nu mai putea suporta să-i întâlnească privirea.

— Stimate domnule Severand. I-a pus o mână pe braţ, sperând să îi transmită un minimum de confort. Fii liniştit. Eram destul de hotărâtă în această după-amiază. Trăsăturile dumitale nu au nimic de-a face cu asta. În orice caz, nu cred că ai ezita *să* îţi faci treaba. Sunt mai convinsă

de asta ca niciodată.

Bărbatul s-a holbat la locul unde mâna ei se odihnea, chiar deasupra cotului lui, în timp ce a rostit în şoaptă:

— Nu există nici o forţă în acest oraş care să poată trece prin mine pentru a ajunge la tine.

Era hiperbolic, desigur, dar, dintr-un motiv oarecare, ea l-a crezut.

Dându-i drumul braţului, şi-a atins propriul obraz, bucuroasă şi vinovată în acelaşi timp că nu a găsit acolo decât o piele netedă, neafectată.

— Toate acestea s-au întâmplat în timp ce tu protejai pe altcineva?

— Da.

Privirea lui îi urmărea mâna cu intensitatea unui câine de vânătoare care cerşeşte să fie hrănit.

Unul dintre ei ar fi trebuit să se retragă. Nu avea niciun motiv să stea aşa deasupra ei. Sau pentru ca ea să îşi încline capul puţin mai sus. Să se apropie cu un centimetru. Dar o vrajă oarecare o ţinea într-o stranie stăpânire, blocând toate detaliile interioare care nu aveau legătură cu el.

Dacă el şi-ar apropia buzele de ale ei, ar simţi ea canelura adâncă a cicatricei de acolo? Avea gura lui acelaşi gust cu gura ei? De mere şi căldură?

Uşa s-a deschis brusc pentru a face loc vârtejului competent în persoana doamnei Emmaline Winterton, cu părul roşcat vâlvoi, cu pana de la basca elegantă, de culoarea piersicii, căzută şi cu buclele arămii pline de ploaie.

— Te rog să-mi ierţi întoarcerea mea târzie, Felicity, a spus ea. Am fost reţinută pe pod, deoarece o căruţă plină de albine – dintre toate creaturile ridicole – s-a răsturnat şi a împotmolit totul! Bestiile astea mici şi blestemate s-au împrăştiat peste tot, iar noi am fugit să ne salvăm vieţile prin râuri de miere. Uită-te la tivul meu.

Ea şi-a ridicat tivul care, în realitate, părea lipicios, lăsând la vedere o frumoasă cizmă până la gleznă şi o bună parte din gamba ei acoperită de ţesătura ciorapului.

După ce a sărit ca arsă de lângă domnul Severand, Felicity şi-a ridicat privirea pentru a vedea dacă acesta observase – sau apreciase – ciorapii tovarăşei sale.

În mod surprinzător, privirea lui nu o părăsise încă pe a ei, iar nările i se umflau ca şi cum s-ar fi chinuit să ridice o greutate chinuitoare.

Felicity s-a răsucit, conştientă că, în agitaţia ei, atingea coapsele lui.

Oh, Doamne. Coapsele lui. De ce gândul la ele o făcea să roşească?

Cufundată în continuare în tragedia tivului ei, Emmaline a continuat.

— De asemenea, un Billings curios de neliniştit m-a rugat să vă informez că mai durează câteva minute până să sune clopoţelul pentru cină – nu am mâncat nimic toată ziua, şi dincolo de toate, sunt lihnită…

În cele din urmă, a ridicat privirea şi a observat că nu erau singure.

— Oh, bună ziua.

Felicity s-a grăbit să facă prezentările.

— Emmaline, acesta este domnul Gareth Severand, pe care l-am angajat pentru protecţie personală. Domnule Severand, permite-mi să ţi-o prezint pe doamna Emmaline Winterton, însoţitoarea şi tovarăşa mea.

Ochii albaştri ai lui Emmaline au ieşit din orbite când s-a uitat în sus şi în jos la stoicul domn Severand.

Asta trebuie să fi fost reacţia pe care el o aşteptase de la Felicity.

Nelinişte, suspiciune şi curiozitate la un loc.

Amintindu-şi bunele maniere, Emmaline şi-a luat ochii de la chipul lui şi a făcut o reverenţă.

— Încântată, domnule Severand.

— Asemenea, a rostit ei din spatele lui Felicity, provocând fiori şi piele de găină, făcându-i carnea să tremure.

Vocea lui părea cu două octave mai joasă decât înainte. Dacă era posibil asta. Să fi fost datorită strălucirii doamnei Winterton? A gambelor ei frumoase şi dezgolite?

Datorită genelor ei dese şi a părului roşu strălucitor?

De ce ar trebui să conteze dacă o găsea pe Emmaline drăguţă? Era drăguţă.

Emmaline s-a retras spre uşă mergând cu spatele, ca şi cum nu ar fi vrut să-i întoarcă spatele muntelui de bărbat din spatele lui Felicity.

— Daţi-mi voie să mă aranjez şi să hărţuiesc personalul ca să mă asigur că va pregăti un loc pentru domnul Severand. Scuzaţi-mă!

Felicity a privit peste umăr în spatele ei.

— Ne mai turnăm un pahar şi mergem mai departe? s-a oferit ea, nesigură dacă să rămână singură cu el pentru moment, când toţi nervii ei au zvâcnit într-un fel atât de primar şi de electric.

El a închis ochii, iar genele i-au acoperit privirea, dar nu înainte ca ea să prindă căldura care o topea.

Limba lui a umezit buza inferioară plină de păcate înainte de a răspunde:

— După tine.

Capitolul 4

Înainte de operaţiile lui Gabriel, acesta avusese grijă să nu mănânce niciodată în prezenţa nimănui, nici măcar a fratelui său. Rănile de pe obraz şi pielea de deasupra buzei superioare se vindecaseră atât de oribil, încât nu putea să deschidă gura decât până la un punct pentru a nu-şi rupe cicatricea.

De când cu grefele de piele, putea să mănânce mult mai uşor, dar tot nu prea îl ajuta în ceea ce priveşte manierele şi rigorile de la mesele luate cu nobilimea.

Locuise într-un conac nu departe de aici, timp de câţiva ani destul de ciudaţi, dar luase mesele singur în camera sa ori în bibliotecă şi ar fi scos ochii oricui ar fi îndrăznit să-l deranjeze.

Cât de inedit a fost să folosească o sufragerie pentru

scopul său obişnuit. Să aprecieze tapiserii vechi de secole şi opere de artă nepreţuite, luminate de lămpi decorative, candelabre de cristal, pe care nimeni nu se obosea să le aprindă pentru ceva atât de neînsemnat, şi sfeşnice înconjurate de ghirlande de flori proaspete.

Deşi ezitase la ideea de a sta la aceeaşi masă, a descoperit că îi plăcea să stea la o masă lungă, în faţa optimistei doamne Winterton, în timp ce aceasta discuta şi se certa cu Felicity pe o mulţime de subiecte care se schimbau rapid.

Vocile lor sunau ca o melodie plăcută peste zumzetul scăzut al bucuriei care vibra în el şi, în timp ce femeile erau distrase de conversaţia lor, el putea să o privească în linişte pe ea.

Nu putea spune exact la ce se aşteptase când ea se apropiase pentru a-i examina trăsăturile. Recunoaştere, poate? Sau, mai rău, teamă. Dezgust. Regret. Respingere.

Fusese surprins – încântat, chiar – să nu aibă parte de nimic din toate acestea.

Doar atunci când aerul se schimbase în jurul lor. Când pupilele ei se dilataseră, iar buzele i se deschiseseră în timp ce privea îndelung la gura lui…

Ar fi putut fi doborât cu o pană.

Apropierea ei îl înflăcăra cum nimic altceva nu o făcuse vreodată, dar cu siguranţă îşi imagina acea flacără de interes din spatele inocenţei din privirea ei.

Era greu de descifrat, având în vedere că nu se mai uitase la el din acel moment.

Când supa a apărut în faţa lui, a luat ceea ce ştia că este lingura de supă, dar nu şi-a permis să mănânce până când nu a putut să studieze cum se comportau doamnele.

Era, cel puţin, suficient de inteligent pentru a le imita manierele.

Vizavi de el, doamna Winterton, îmbrăcată acum în mătase lila, fără decoraţiuni de miere, îşi înmuia lingura în castronul ei şi o ducea la buze, pur şi simplu.

Şi-a înmuiat şi el lingura în acelaşi mod, aruncând o privire surâzătoare către Felicity, care se încrunta către

lichid. Ea a aşteptat până când lacheii au dispărut, şi abia după aceea a strâmbat din nas.

— Oh, Doamne... Doamna Bullock a făcut tocana ei de peşte.

Gabriel s-a oprit cu lingura pe jumătate la gură.

— E ceva în neregulă cu ea?

— Mi-e teamă că nu o pot înghiţi.

A dat-o deoparte de lângă ea.

— Serios? Doamna Winterton a privit-o ca şi cum ar fi fost nebună. Este una dintre mâncărurile mele preferate. Adică, cum poţi să urăşti ceva care este cremos, sărat şi cu şuncă?

Felicity a aruncat o privire în jur.

— Poftim, ia porţia mea, i-a oferit ea tovarăşei sale.

— Nu, am porţia mea şi nu am de gând să mă pun rău cu bucătăreasa.

— Repede, a insistat Felicity. Înainte ca lacheii să se întoarcă. Toarnă în castronul tău. Nu vreau să afle că eu nici nu am gustat-o. Este atât de mândră de acest fel de mâncare. Dar, data trecută, abia am putut să-l dau pe gât.

— Foarte bine. Repede, repede! Şi-a pus pe furiş castronul mai aproape de cel al lui Felicity şi a lăsat-o să le combine porţiile înainte de a se înfrupta din el cu poftă.

— Şi tu ce vei mânca? a întrebat Gabriel, încruntat şi el.

— Oh, există o mulţime de pâine proaspătă şi un muşchi de miel înăbuşit pentru felul următor.

— Şi o budincă cu rom, a spus doamna Winterton după o degustare consistentă. Îţi place tocăniţa?

Ura peştele, dar ştia că nu trebuie să spună asta.

— Mănânc aproape orice, a răspuns el, dar a întors lingura în castron.

— Mărturisesc că mă bucur că sunteţi aici, domnule Severand. Doamna Winterton şi-a tamponat colţul gurii. Am fost cu toţii nespus de tulburaţi când biata domnişoară Felicity a fost acostată.

— Nu este nevoie să vorbim despre asta, a spus Felicity cu fermitate, jucându-se cu panglica neagră de la

gât. Acum, că domnul Severand este aici, nu prea avem de ce să ne mai preocupăm în această privinţă.

Înainte de a încheia conversaţia, el a dorit să clarifice un lucru.

— Domnişoară Goode, trebuie să insist să nu pleci nicăieri fără mine, ai înţeles?

— Aveţi obiceiul de a le ordona tuturor angajatorilor dumneavoastră? Doamna Winterton şi-a dat părul la o parte cu o mişcare obraznică, în timp ce strângea mai tare mânerul cuţitului, sau doar femeilor? Să nu uităm că vorbiţi cu fiica unui baron.

— Emmaline, serios! Cuvintele lui Felicity transmiteau mai degrabă cenzură decât jignire. Obrajii ei se aprinseseră în cea mai adorabilă nuanţă de piersică. Nu aveam de gând să merg nicăieri fără el.

Privirea lui Winterton era… ei bine, de gheaţă, în timp ce se holba la el.

— Da, dar nu trebuie să aibă obiceiul de a-ţi da ordine. Nu tu eşti subordonatul aici.

Gabriel şi-a şters buzele, gândind un răspuns pentru femeia cea îndrăzneaţă.

— Aveţi dreptate, desigur, doamnă Winterton.

Auzind acestea, gura ei s-a deschis complet. Aşa că s-a întors spre Felicity.

— Iertare, domnişoară Goode. Nu am fost crescut cu blândeţe şi sunt obişnuit să dau mai degrabă decât să primesc directive. Nu posed maniere drăguţe şi sunt adesea prea direct atunci când vorbesc. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a mă abţine cât timp mă aflu în slujba dumitale. Singurul meu scop este să te ştiu în siguranţă.

Când a terminat, a observat că ochii lui Felicity luceau la el ca nişte safire strălucitoare. Plăcerea aproape că strălucea pe tenul ei auriu.

— Nu te-am angajat pentru manierele frumoase, domnule Severand, dar apreciez respectul dumitale. Acestea fiind spuse, te rog să vorbeşti liber în prezenţa mea; Dumnezeu ştie că sunt obişnuită cu aşa ceva, având o asemenea familie.

— Mulţumesc!

O mulţumise pe ea, iar satisfacţia ei era o privelişte radiantă.

— Este totul în regulă cu familia dumitale, doamnă Winterton? a întrebat Felicity, ungând o bucată de brânză moale pe o bucată de pâine şi înfigându-şi dinţii drepţi şi perlaţi în ea.

Gabriel a luat o înghiţitură din vinul său excelent, pentru a-şi umezi gura care i se uscase.

De ce tot ceea ce făcea ea îl atrăgea atât de mult?

De ce gândul că ea ar muşca din trupul lui îl făcea să se excite dureros de mult sub masă?

Nu era un mare mister…

— Nu a fost mare lucru la urma urmei, a răspuns tovarăşa lui Felicity, aparent preocupată de plăcerea ei de a savura mâncarea. A fost aproape o pierdere de timp pentru mine să îi vizitez. Se pare că sora mea mai mică a avut o problemă, dar a rezolvat-o înainte să ajung eu. Am stat doar cât să le sărut pe toate şi să prind următorul tren. A fost îngrozitor de plictisitor.

Gabriel a observat că nu menţionase deloc despre ce necaz era vorba. Doamna Winterton era o femeie cu un chip deschis, dezarmant şi cu o inimă păzită mai bine decât Palatul Buckingham.

— Îmi pare rău că eşti departe de rudele tale. Felicity a mângâiat-o pe braţ. Am fost o norocoasă că i-am avut întotdeauna pe ai mei aproape până când… ei bine, moartea părinţilor mei a schimbat multe, iar acum se pare că suntem împrăştiaţi în patru zări.

— Ai fost foarte apropiata de părinţii tăi? s-a învrednicit Gabriel să întrebe.

Ea a clătinat din cap, rearanjându-şi lenjeria de pe genunchi.

— Am fost – sunt – cea mai tânără dintr-un şir dezamăgitor de fete. Aşa că, deşi şi-au făcut datoria faţă de mine ca progenitură a lor, părinţii mei nu au încurajat relaţiile apropiate. Cu atât mai puţin cu mine.

— Dar tatăl tău ţi-a lăsat totul. Şi-a rostit gândul cu

voce tare, apoi şi-a strâns buzele, dorindu-şi să-şi smulgă limba.

Ea a făcut un gest de neputinţă, ea şi cum acest fapt o împiedica la fel de mult ca pe un străin.

— Tatăl meu a fost în primul rând un om de afaceri. Într-adevăr, a fost unul dintre puţinii nobili care au observat de timpuriu declinul proprietăţilor funciare. A folosit zestrea mamei mele pentru a cumpăra o companie de transport maritim pe care a transformat-o fără milă într-un imperiu. La început, aristocraţia leneşă îl ironiza şi îl lua în derâdere pentru că era un comerciant. Dar apoi a devenit atât de obscen de bogat, încât familia noastră a frecventat clasele superioare luând masa cu conţi şi marchizi care erau bucuroşi să îl primească pe tatăl meu în rândurile lor. Mai bine unul dintre ai lor, decât nişte parveniţi de comercianţi care câştigă putere socială şi politică în zilele noastre.

Gabriel ştia, desigur, toate acestea; folosise mijloace criminale pentru a exploata respectiva companie de transport maritim pentru afacerea sa de contrabandă, cu câţiva ani în urmă. Acea decizie fusese cea care îi condusese în locul în care se afla astăzi

— Ai vreo idee de ce ţi-a lăsat totul ţie?

Ea a dat din cap.

— A spus-o chiar în amendamentul la testamentul său. După căsătoria dezastruoasă a Norei cu un viconte, aceasta s-a ales cu un grăjdar orfan. E drept, Titus devenise cel mai renumit doctor din imperiu, dar lucrul acesta nu a contat pentru tata. La nunta lui Pru a avut loc o crimă, pentru care mai întâi a fost arestată, iar apoi a ajuns să se căsătorească cu inspectorul-şef care i-a cercetat cazul şi apoi Mercy… A suspinat, uitându-se în poală. Nu este suficient timp pentru povestea aceasta.

El a făcut tot posibilul să nu tresară la auzul regretului din vocea ei când a continuat:

— Tata mi-a scris că a apreciat întotdeauna la mine simţul datoriei. Că mă credea ultima speranţă de a salva onoarea numelui Goode. El şi mama au fost atât de zdruncinaţi de scandalurile provocate de surorile mele,

încât au fugit din Anglia. Nimic nu a mai fost la fel după ce au plecat.

— Îţi este dor de ei?

Nu-şi putea imagina de ce i-ar fi.

— Cu mama n-am avut o relaţie apropiată, iar pe tata l-am admirat, dar nu, nu îmi lipseşte influenţa lui în viaţa mea. A fost un om dur, critic şi furtunos, iar prezenţa lui mi-a provocat nenumărate suferinţe. El şi mama erau devotaţi credinţei lor. Habotnici, obişnuiau unii să le spună. Nu ne-a oferit nicio bucurie, nicio viaţă uşoară, nici libertate şi, ca să fiu sinceră, am ajuns să apreciez aceste lucruri în absenţa lui.

A clipit puţin, trăsăturile ei transformându-se într-o mască de îngrijorare. Ce groaznic din partea mea să vorbesc astfel despre morţi! Cred că mă consideraţi un monstru.

El i-a întâlnit privirea şi i-a susţinut-o.

— Ştiu foarte bine cum arată monştrii. Tu nu eşti unul.

Doamna Winterton şi-a dres glasul, iar Felicity a tresărit, părând să fi uitat de prezenţa ei la fel de mult ca şi el.

Luându-şi privirea incomodă de pe chipul ei, Emmaline a avut o strălucire vizibilă în ochi.

— Ţi-am pregătit rochia şi accesoriile pentru mâine-seară, a spus ea, făcând un apel evident la o schimbare de subiect. Este uimitoare, aşa cum mi-am închipuit că va fi pentru debutul tău în societate.

Felicity a afişat un zâmbet larg.

— Ce drăguţ din partea ta, Emmaline.

— Şi domnul Severand ni se va alătura? a ridicat doamna Winterton o sprânceană în direcţia lui.

— Desigur.

— Dansaţi, domnule?

El s-a repezit asupra tocăniţei, sorbind-o în timp ce ea îl privea absorbită, ca şi cum ar fi fost mai mult decât doar interesată de răspuns.

— În general, încerc să scap.

Doamna Winterton a pufnit dispreţuitor înainte de a

se întoarce către Felicity.

— Nu uita că ai o plimbare în parc cu lordul Bainbridge înainte de prânz.

Felicity îşi duse o palmă la frunte.

— Oh, aşa este. Cred că vrea să-şi declare nişte intenţii înainte de bal... Nu am nicio idee despre ce să spun.

Gura mare a lui Winterton nu ar fi trebuit să fie atrăgătoare pentru nimeni, dar când zâmbea aşa cum o făcea, cu o sclipire de răutate în ochi, Gabriel putea să îi aprecieze trăsăturile. Nu atingeau perfecţiunea celor ale lui Felicity, desigur, dar majoritatea bărbaţilor ar fi găsit-o chipeşă, îşi imagina el.

— Lasă-l pe Bainbridge să vorbească despre el însuşi, a sfătuit-o ea cu o notă amară în glas. Oricum, asta e ceea ce preferă cel mai mult bărbaţii. Vor crede că ai cea mai încântătoare personalitate atât timp cât nu ai deloc.

Felicity a scos un pufăit deloc feminin şi un chicotit, apoi şi-a strâns buzele, aruncându-i o privire conciliantă.

— Iertaţi-ne, domnule Severand, că v-am denigrat sexul. Emmaline este extraordinar de răutăcioasă.

Gabriel a ridicat din umeri.

— Oricât de neplăcut ar fi, doamna Winterton spune adevărul.

Asta i-a adus o privire aprobatoare din partea femeii în cauză.

Şi o încruntare din partea lui Felicity, care şi-a mutat privirea de la el către însoţitoarea ei.

Tot restul cinei, doamna Winterton şi Felicity au vorbit despre programe şi evenimente, despre bârfe şi despre grădină. Gabriel nu şi-a mâncat tocăniţa, dar a considerat mielul delicios, iar desertul, neobişnuit de bun. După masă, pleoapele lui ameninţau să i se închidă, muşchii i s-au dezmorţit şi şi-a dat seama că era destul de mulţumit să zăbovească la masă, sorbindu-şi paharul de Porto, până când şi-au terminat cu totul discuţia.

Poate că nu avea maniere elegante, dar ştia să se ridice în picioare când au făcut-o doamnele. Le-a urmărit până la scara principală şi i-a urat doamnei Winterton seară

bună când aceasta a plecat spre un dormitor de la etajul al doilea. Ca doamnă de companie, ea era un alt membru al personalului care nu dormea cu servitorii.

A încercat să nu observe când Felicity a păşit cu câteva trepte înaintea lui, deşi agitaţia ei era destul de evidentă.

Ce ciudat că femeile îşi schimbau astfel dispoziţia.

Cum arăta domnişoara Felicity dezbrăcată? O văzuse în halatul de noapte, o creaţie de mătase crem, vaporoasă, care lăsa mult loc imaginaţiei. Şi chiar şi atunci, numai de la distanţă, luminată de o lampă slabă prin fereastră.

Dumnezeule, era un pervers mutilat. Bine că nu rămânea cu el. Nu se putea uita la ea aşa mult timp fără să înnebunească.

A urmărit-o pe holul de la etajul al treilea şi a fost surprins când ea s-a oprit în faţa camerei lui, întorcându-se să i se adreseze.

— Îţi place camera dumitale, domnule Severand?

Îi plăcea felul în care lămpile îi luminaseră părul ca nişte fire de aur filate.

— Mai mult decât potrivită.

Ea părea să caute altceva de spus.

— Din moment ce vom petrece atât de mult timp împreună, ai putea să-mi spui Gareth în particular, a sugerat el. Dacă doreşti.

— Doresc, a spus ea cu vioiciune, apoi a tresărit. Adică, aş fi încântată. Ai putea să-mi spui Felicity? Sau domnişoară Felicity, dacă preferi.

— Aş putea.

— Ei bine… Ea s-a întors, iar el s-a întrebat dacă era la fel de reticentă să plece cum era el să o lase. Mi s-a spus că sforăi destul de tare încât să se audă prin pereţi… Şi-a dus vârful degetului pe hârtia albastră cu arabescuri. Aşa că îţi cer scuze dacă asta te deranjează.

— Nu mă deranjează.

— Da, asta-i bine… Atunci îţi urez noapte bună.

Nu a făcut nici o mişcare pentru a pleca, doar a trasat conturul modelului care se repeta pe perete. El putea să-i

privească rotiţele din minte învârtindu-se, în timp ce ea căuta ceva de spus.

— Te deranjează ceva? a întrebat el în cele din urmă.

Şi-a ridicat privirea spre el, părând dintr-odată extraordinar de tânără. Îl mâncau degetele să netezească ridurile de îngrijorare de pe fruntea ei.

— Noaptea nu este niciodată extrem de confortabilă, nu-i aşa? Întunericul este atât de plin de tăcere, iar gândurile mele sunt teribil de zgomotoase.

— Adesea, somnul mi se pare exasperant de evaziv.

S-a surprins pe sine dezvăluind ceva sincer.

Ea şi-a muşcat buza, apoi i-a dat drumul, hipnotizându-l.

— Ştii, m-am trezit temându-mă de această zi, dar s-a dovedit a nu fi atât de groaznică până la urmă.

— Mă bucur de asta.

— Deci… mulţumesc, domnule… Gareth.

— Noapte bună, domnişoară Felicity!

— Vise plăcute.

A privit-o până când a închis uşa, ştiind că dacă vocea ei îl va urmări în visele lui, acestea vor fi cu siguranţă foarte dulci.

Capitolul 5

Felicity considera că lordul Duncan Murphy, contele de Bainbridge, era neobişnuit de chipeş pentru un bărbat puţin trecut de 40 de ani. Vioi, graţios şi de o eleganţă fără margini, nu făcea nimic fără un fler efervescent şi putea să te jupoaie de viu cu un sarcasm atât de viclean, încât majoritatea oamenilor îl iertau instantaneu pentru că îi făcea să râdă.

Dacă ar fi trăit cu mult timp în urmă, poate la curtea dinastiei Tudor, ar fi fost un bufon. Şoptind satire la urechea regelui şi vorbe de seducţie pe sub fusta reginei.

Felicity a făcut tot posibilul să-i acorde atenţie în timp

ce se plimbau prin Hyde Park.

Dimineaţa târzie era învăluită într-o peliculă de ceaţă, pe care ea şi personajul înalt şi elegant de la braţul ei o dislocau cu picioarele. Soarele încerca, dar nu reuşea, să străpungă norii înalţi, dar cumva roua de pe frunze putea să persiste şi să strălucească în ciuda tuturor acestora.

A apreciat nuanţa firelor argintii care îi înspicau părul castaniu de la tâmple. Iar ochii lui de chihlimbar străluceau şi clipeau cu isteţimea lui de netăgăduit. Era neobişnuit de în formă şi se mişca agale, neafectat, cu un mers pe care mulţi l-ar fi considerat încrezător, dar pe care ea îl considera la limita aroganţei.

Felicity a observat aceste lucruri în timp ce el vorbea, pierzând şirul conversaţiei cu câteva minute înainte. Urmând sfaturile înţelepte ale doamnei Winterton, s-a limitat să dea din cap şi să scoată sunete de încurajare atunci când tonul glasului sau păreau să o justifice.

De departe, totul a funcţionat de minune.

Nu era vorba că nu-i plăcea compania lui Bainbridge, ba chiar dimpotrivă. Cu toate acestea, tot corpul ei – toată atenţia şi conştiinţa ei – era concentrat asupra bărbatului care îi urmărea de la o distanţă precaută.

Supraveghind. Întotdeauna supraveghind.

Privirea lui Gareth Severand era un lucru real, iar ea nu o găsea deloc neplăcută, ci doar îi distrăgea atenţia.

Când se trezise în acea dimineaţă, se grăbise cu ritualul de spălare şi aranjarea, mai nerăbdătoare decât de obicei să coboare la micul dejun.

Deschizând uşa, rămăsese încremenită.

Acolo, pe o masă decorativă de lângă uşa ei, se aflau o pereche de ochelari strălucitori şi un ceas agăţat de o broşă cu un colibri din safir.

Cineva se dusese în seră în timpul nopţii şi găsise acolo comorile ei dispărute. Le curăţase până când le redase strălucirea şi i le returnase fără să o deranjeze.

Fără să lase vreun bilet sau să aştepte să se trezească pentru a i le înmâna personal şi a primi laudele meritate.

Ea ştia, fără îndoială, că el o făcuse.

Servitorii ei erau încântători, dar ştiau că ea prefera ca ei să evite sera. Acela era domeniul ei. Sanctuarul ei. Singurul loc în care se putea duce pentru a fi cu adevărat singură.

Gândul că el zăbovise în incintă nu a deranjat-o deloc.

De fapt…

— Mă bucur să te văd fără hainele tale de doliu, Felicity. Bainbridge a strâmbat din nas dezgustat. Arăţi ca o rază de soare în această rochie.

— Mulţumesc, a murmurat ea, netezindu-şi corsajul de catifea cu mâna pe care o avea liberă. Toată lumea, de la Lucy, menajera doamnei, la domnul Bartholomew, la şoferul trăsurii ei, comentase despre frumuseţea noii ei rochii.

Toată lumea, cu excepţia lui Gareth Severand.

El doar o privise o singură dată, de la tivul rochiei ei până la pana de la pălărie. Tăcut, îi oferise mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură.

Şi apoi s-a aşezat alături de vizitiu.

Probabil pentru a fi atent la pericole şi altele asemenea…

Faptul că nu observase nu a deranjat-o. Ar fi fost o prostie. Şi nu era vorba despre faptul că îşi pusese rochia gândindu-se la el, până la urmă.

Dar îl surprinsese admirând cu o zi înainte o figurină de sticlă din aur şi chihlimbar şi se gândea că poate avea o slăbiciune pentru această culoare.

Acum, gândindu-se la lucrul acesta, poate că el admirase forma femeii goale pe care o reprezenta statuia, şi nicidecum umbra ei.

— Ce culoare vei purta la balul din seara asta? a întrebat-o Bainbridge privind în jos spre ea. Deţin toate nuanţele de butoni şi de ace de cravată şi aş vrea să mă asortez cu rochia ta.

— Oh, hm… Este un soi de culoare dulce… nu e aurie, nu e argintie, nu e ivoar… şi nici roz.

El a lăsat să îi scape un râs mieros, care i-a scos la

iveală dinţii egali şi albi.

— Ei bine, acum că ştiu ce nu este, sunt mai intrigat ca niciodată.

— Este un fel de culoare diafană, ca şampania.

— Şi iată cum mă faci mincinos, a făcut cu ochiul. Când am spus că am toate culorile, am uitat de şampanie. Va trebui să văd ce pot face într-un timp atât de scurt.

I-a aruncat o privire conciliantă de sub gene.

— Îmi pare rău că sunt dificilă.

— Nu îţi face griji pentru atât! A înghiontit-o afectuos. Apropo de dificil, de obicei o aduci şi pe doamna Winterton la astfel de ieşiri, nu-i aşa?

Felicity a tresărit, exprimându-şi mila pentru biata doamnă.

— Suferă de efectele gazoase ale unei tocăniţe de peşte prost gătite.

Pufăiala lui voia să pară afectată, dar ea credea că în gestul lui era o dezamăgire autentică.

— Săraca de ea. Abia aşteptam să îi văd dezamăgirea, încruntarea dezaprobatoare, privirea de gheaţă şi condamnarea înflăcărată.

Auzind acestea, Felicity şi-a înăbuşit un chicotit cu mănuşa de mătase.

— Oh, situaţia nu este atât de rea. Doamna Winterton abia dacă este de acord şi cu mine. De aceea a fost angajată, cred. Tatei nu-i plăcea nimic mai mult decât o persoană severă. Iar ea a fost mult mai amabilă de când a murit el.

— Da, dar de multe ori m-am întrebat de ce o păstrezi? Mai ales acum, când îl ai pe acest barbar robust care este aproape *pe jumătate* la fel de înfricoşător ca ea. A râs de propria glumă.

Felicity a trebuit să fie foarte atentă să nu se uite peste umăr pentru a se asigura că barbarul robust în cauză nu se supărase.

— Domnul Severand este angajat pentru siguranţa mea, nu pentru compania mea, iar doamna Winterton îmi aminteşte de Mercy, aşa că nu pot să nu o plac foarte mult.

Suntem mai mult prietene decât angajator şi angajată.

— Trebuie să ai grija cu asta, a avertizat el cu un zâmbet ironic, care nu-i lumina şi ochii. Dacă laşi pe cineva de genul acesta să se apropie, îţi va lua tot ce ai.

Asta a făcut-o să se încrunte. Bainbridge fusese întotdeauna un pic tăios, dar ea nu-l ştiuse atât de cinic.

— De câte ori ar trebui să dansez cu tine la bal? a întrebat el, frivolitatea revenindu-i ca şi cum ar fi adunat-o din eter.

Felicity îşi mesteca interiorul buzei, întrebându-se dacă Bainbridge era chiar atât de râu pe cât părea sau dacă nu cumva era mult, mult mai rău. Se bucura de compania lui întotdeauna, dar se întreba dacă era aşa şi când era singur.

Când nimeni nu era acolo pentru a-i urmări spectacolul.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că, dacă ai dansa cu mine mai mult de o dată, ar însemna o declaraţie de intenţie…

— Şi ce părere ai despre lucrul acesta? a insistat el uşor.

S-a clătinat puţin şi s-a dat într-o parte ca şi cum şi-ar fi verificat pantofii de vreun defect.

— O declaraţie? Vrei să spui că vrei să faci una? Dar noi nu suntem… şi tu eşti…

— Bătrân? a întrebat el, iar gura lui a schiţat un fel de zâmbet ironic.

— Nu aveam de gând să spun asta, s-a grăbit ea, spre a nu-i răni sentimentele. Adică, eşti cu douăzeci de ani mai mare decât mine, dar mă gândeam mai mult la faptul că o legătură ar putea părea puţin… incestuoasă, tu fiind verişorul meu.

— Văr de-al doilea, a corectat el. Şi ştiu că lucrul acesta nu mai e la modă în zilele noastre, dar nici măcar nu trebuie să procreăm un moştenitor dacă nu eşti dispusă. M-am gândit pur şi simplu că, din moment ce titlul tatălui tău şi anumite pământuri mi-au revenit mie la moartea lui, la fel ar putea să facă şi încântătoarea ta persoană. În plus, ai

menţionat în trecut că ţi-ar plăcea să găseşti o modalitate de a păstra bunurile laolaltă.

— Am… am zis, dar…

— Oh! Bainbridge a ridicat o mâna şi a făcut entuziasmat semn cu mâna către un grup de domni. Iartă-mă, dragă Felicity, văd un nemernic cu care trebuie să am o discuţie. Te voi lăsa în grija acestui individ, dar mă voi întoarce cât ai zice peşte.

El s-a îndepărtat în grabă peste întinderea verde a gazonului, lăsând-o la umbra unui fag, lângă o bancă din stejar şi fier.

Felicity s-a lăsat pe ea, privind în gol către umbrela pe care o învârtea, în timp ce se lupta cu o criză de nervi din ce în ce mai acută. Bainbridge vorbise cu atâta dezinvoltură despre căsătorie. Ca şi cum ar fi fost o distracţie. Dar, cu voia lui Dumnezeu, avea timp zeci de ani pentru a-şi trăi întreaga viaţă. Pentru că a decide cum va arăta acel viitor – şi cu cine îl va împărţi – părea o sarcină prea mare şi copleşitoare pentru a o lăsa în mâinile ei.

Dacă făcea o greşeală enormă? Acesta era genul de contract pe care numai moartea îl poate rupe.

Sau, mai rău, divorţul.

Nu avea nicio idee despre căsătorie. Majoritatea cărţilor pe care le citise se încheiau în momentul în care erau rostite jurămintele. Iar atunci când fuseseră întrebate, surorile ei au susţinut toate că ştiau că bărbaţii cu care se căsătoreau erau iubirea vieţii lor. Alegerile lor erau absolute, iar regretele lor, inexistente.

În timp ce ea… primise douăsprezece propuneri prin poştă după ce ieşise din doliul mare. Cele mai multe de la bărbaţi pe care abia îi cunoscuse, însă toate erau puţin mai bune decât nişte contracte de afaceri. Nobili, politicieni, chiar şi un duce la sapă de lemn, toţi se oferiseră să preia conducerea companiei de transport maritim a tatălui ei.

Într-adevăr, pretendenţii ei credeau că oferirea unui salariu generos din banii ei echivala cu o curtare.

Bainbridge era altfel sau, cel puţin, aşa credea ea. Cineva pe care îl cunoştea. Cineva pe care îl plăcea.

Cu toate acestea, în spatele farmecului lui se ascundea ceva secret, ceva care a declanşat un semnal de alarmă în mintea ei.

Era oare îndreptăţită această teamă sau era ceva impus de dispoziţia ei deja nervoasă şi surescitată?

Fir-ar, dar era îngrozitor să nu ai încredere în tine însuţi!

A simţit o prezenţa înainte de a auzi foşnetul slab din iarba de lângă bancă. Un corp mare o adăpostea de briza din ce în ce mai rece, Gareth Severand stând de strajă lângă ea.

A ridicat privirea spre el, atât de bucuroasă că avea ajutorul ochelarilor pentru a-l observa.

Doamne, dar era irezistibil la privit. Din fiecare unghi ea afla ceva nou. Descoperea o cicatrice sau o particularitate pe care nu le detectase până atunci. Dinţii îi scrâşneau când medita la lume, ca şi cum îşi mesteca gândurile pentru a le face mai gustoase. Avea o venă chiar sub părul lung care îi cădea pe frunte, la baza cărării, care apărea atunci când era încordat sau iritat. Ochii lui nu stăteau niciodată nemişcaţi, nu erau niciodată fixaţi; făceau călătorii neîncetate prin întreaga vecinătate, iar ea bănuia că identifica şi cataloga orice ameninţare percepută, oricât de mică ar fi fost.

Din unghiul acesta, îşi dădea seama că se zgâriase la bărbierit în dimineaţa aceasta sub maxilar.

O imagine a bărbatului la toaletă i-a distras atenţia de la gândurile ei tulburi. Părul îi era pieptănat pe spate în straturi organizate şi aşezate cu pomadă. Maxilarul îi era ras, dar ameninţat de o uşoară umbră întunecată în locurile unde cicatricele nu străluceau.

Şi l-a imaginat în faţa oglinzii, trecându-şi o lamă peste obrajii distruşi, cu părul în dezordine umedă şi cu gulerul deschis lăsându-i pieptul la vedere.

Era mai uşor să ţi-l imaginezi izvorât din întuneric aşa cum era. Curat, oacheş şi prezentabil. Niciodată nu era ciufulit sau mototolit.

A simţit dintr-odată imboldul de a-şi trece degetele

printre şuviţele de păr domolit. Să-l tragă, să-l ciufulească şi să se joace cu şuviţele lucioase.

— Te simţi bine? Nu s-a uitat la ea nici măcar o dată, doar a stat lângă ea, scrutând elita promenadelor ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească un asasin în mijlocul lor.

Începând conversaţia, şi-a întors privirea de la a-l mai studia.

— Sunt uimită, domnule… ăăă… Gareth. Se aflau în public, dar nimeni nu-i băga în seamă. Se simţea suficient de singură ca să îndrăznească să-i spună pe numele mic. Dacă era să fie sinceră, avea nevoie de această legătură. Bainbridge crede că a fost un fel de propunere? Să-şi asorteze acul de cravată cu rochia mea şi să danseze cu mine de mai multe ori? Ce poate face o lady într-o astfel de situaţie?

Muşchiul acela pe care îl observase mai devreme i se încorda pe maxilar, în timp ce-şi rotea umerii.

Felicity şi-a încovoiat gâtul pentru a se uita la el, până când el a părut în sfârşit că îi simte privirea şi s-a uitat înapoi.

Între sprâncenele lui a apărut o încreţitură uimită, ca şi cum ar fi fost şocat că întrebarea ei nu era una retorică.

— Eu… nu aş îndrăzni să îmi imaginez ce ar putea face o lady de rangul dumitale în orice situaţie.

— Foarte diplomatic din partea ta.

Buzele i s-au sucit într-un zâmbet mâhnit în timp ce a încercat să-şi ascundă dezamăgirea. Nu că se aştepta la vreun sfat înţelept din partea gărzii sale personale, doar că era singura persoană pe care o cunoştea în preajma ei în acest moment.

— Pot să vorbesc liber, domnişoară Felicity?

— Numai dacă stai jos. O să-mi sucesc gâtul uitându-mă la tine.

Ea s-a dat mai într-o parte pe bancă pentru a-i face loc, iar el s-a aşezat lângă ea, încercând să păstreze o distanţă respectabilă.

Lumea chiar nu făcea obiecte de mobilier suficient de mari pentru oameni ca el.

Genunchii lor s-au atins, iar Felicity nu a putut să şi-i îndepărteze pe ai el.

Dacă el a observat, nu a scos lucrul acesta în evidenţă. În schimb, şi-a mutat privirea în direcţia lui Bainbridge şi a grupului său de domni, să fi fost şase în total, care erau atenţi la fiecare cuvânt al lui.

— Exista vreun risc ca acest Bainbridge să aibă motive ascunse? a îndrăznit el cu o prudenţă aparentă.

— Cum ar fi?

— Cât de mult l-ar avantaja o căsătorie cu tine?

La această întrebare, ea s-a încruntat.

— Nu ştiu. A moştenit titlul de baron al tatălui meu, dar îl ascunde sub al lui, mult mai mare, cel de conte. Este posesorul unor domenii vaste şi al unui nume bun. Nu pot decât să cred că se oferă din bunătate sau din datorie.

Trăsăturile lui împietrite se schimbau insesizabil, trecând de la sumbre la fioroase.

— Nu eşti de acord? a întrebat ea.

— Nu am încredere în bunătate şi în datorie ca motivaţii pentru nimeni, mai ales pentru oameni ca Bainbridge.

Şi-a îndreptat privirea spre ea, a mijit ochii şi s-a uitat înapoi la Bainbridge, ca şi cum ochii lui nu puteau să se oprească prea mult timp asupra ei.

— Din experienţa ta profesionala, cum se face evaluarea motivaţiilor altcuiva? a întrebat ea nedumerită.

— Ai putea încerca să-l întrebi pe el.

La sugestia lui seacă, Felicity a scos un sunet de consternare din străfundul gâtului înainte de a se da înapoi pentru a-i observa întreaga expresie de pe chip.

Un muşchi din obrazul lui s-a încordat, s-a ridicat, iar ochii lui cenuşii au sclipit mai degrabă blânzi decât înfuriaţi.

O tachina.

— Nu fi mojic, l-a sfătuit ea zâmbind, înainte de a-i urmări privirea îndreptată spre vărul ei.

Era un individ mai degrabă uluitor. Atât de zvelt şi drăguţ, într-un costum gri pe măsură. Pielea îi era perfectă, maxilarul unghiular şi dinţii uimitor de drepţi. Jumătate

dintre femeile din lumea creştină îl doreau pe Bainbridge ca amant. Cealaltă jumătate se pare ca îl avuseseră deja.

A scos un oftat adânc.

— Urăsc să pun întrebări incomode mai mult decât orice pe lume. Mă tem întotdeauna că oamenii vor fi ostili sau umilitori. Mai ales cineva ca Bainbridge, cu faimosul său spirit ascuţit.

— Nu voi tolera nici măcar o vorbă urâtă.

Aşa cum îi stătea în fire, declaraţia a fost rostită pe un ton scăzut şi indiferent, dar ochii lui erau la fel de reci şi de duri ca oţelul călit.

Felicity a trebuit să înghită în sec de două ori înainte de a răspunde.

— Eu… eu mă bucur de compania ta astăzi, Gareth. Cred că m-ai ajutat foarte mult.

Privirea lui îi alunecă în jos, străbătând ca o suliţă iarba dintre picioarele sale. Mâinile i se încrucişau pe genunchi cu pumnii strânşi.

— Dimineaţa a fost atât de haotică, cu boala doamnei Winterton şi restul, încât nu am avut ocazia să îţi mulţumesc că mi-ai găsit ochelarii şi ceasul, a insistat ea.

— A fost un mizilic, a mormăit el cu capul în pământ.

— Nu a fost un mizilic pentru mine. Şi-a pus mâna pe antebraţul lui pentru a-şi sublinia punctul de vedere. Dacă ei sunt pierduţi, la fel sunt şi eu. Urăsc să nu pot vedea, dar lentilele se înceţoşează atât de tare în seră. M-ai salvat să stau oarbă zile întregi în timp ce aş fi aşteptat după optician. Iar ceasul acesta este un cadou preţios de la Mercy.

Cu mâna liberă, a dezmierdat broşa pusă pe piept. I-a alungat cuvintele cu o ridicare din umeri, dar o pată purpurie s-a strecurat deasupra gulerului şi s-a răspândit pe toată faţa lui, până când şi urechile i s-au înroşit.

Un om ca Gareth Severand *să roşească?* Existase vreodată ceva mai drăguţ pe acest pământ?

El a mârâit şi s-a mişcat pe scaun, trăgându-şi braţul din strânsoarea ei.

— Se întoarce pretendentul sau vărul tău, cum vrei

să-i spui, a zis el şi a indicat cu bărbia în acea direcţie.

Asprimea din vocea lui chiar făcea ca o legătură de sânge cu Bainbridge să sune ca un fel de perversiune.

— E un văr îndepărtat, s-a găsit ea să se apere.

El a scos doar un sunet indescifrabil din fundul gâtului.

Felicity s-a ridicat în picioare, creând spaţiu între ea şi Gareth. Distanţa aceea se simţea rece. Ceva ca un soi de abandonare.

Cât de ciudat!

— Îţi apreciez răbdarea, dragă.

Bainbridge i-a strecurat mâna înapoi în cotlonul braţului său şi şi-au continuat plimbarea.

— Duncan?

Felicity şi-a simţit inima bătându-i în piept şi un gol în stomac, aşa că s-a concentrat asupra scârţâitului de sub cizmele grele ale bărbatului din spatele lor.

— Da?

— Tu îţi doreşti să te căsătoreşti cu mine?

El şi-a dat capul pe spate şi a râs vesel, un hohot atât de lung, încât ea s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă ofensată.

— În general, propunerea este de competenţa domnului, dar apreciez o lady cu iniţiativă. El a mai chicotit de câteva ori. Mă uimeşti, Felicity Goode, căci credeam că eşti mult mai fricoasă de atât. În regulă. M-ai convins să fac asta. Mă voi căsători cu tine.

I s-a părut că aude un geamăt din spatele ei, ceea ce nu o ajuta deloc.

Apăsându-şi mănuşile pe obrajii înfierbântaţi, ea a rectificat.

— Nu te-am cerut în căsătorie. Adică, am crezut că deja… adică… Te întrebam dacă doreşti acest parteneriat. Sau, mai degrabă, de ce îl doreai. Dacă vrei… adică. Dacă ţi-l doreşti.

O privea de parcă i-ar fi crescut coarne şi coadă. Ea a început să bolborosească aşa cum se umflă un pârâu primăvara, depăşind malurile şi revărsându-se.

— Ceea ce vreau să te întreb este, cred, de ce vrei să te căsătoreşti. Mai precis, de ce ai vrea să te căsătoreşti cu mine. Nu ştiu ce aş avea de oferit de interes pentru dumneata… Vrei copii?

Despre asta să fie vorba? Era interesat datorită tinereţii ei? De data aceasta, râsul lui a fost mai scurt, cu o notă de nelinişte.

— Păi, nu mă opun copiilor dacă insişti. Sunt aproape sigur că aş putea avea un puşti sau doi pe aici.

A tras aer în piept. Chiar recunoscuse asta în timp ce discuta cu ea despre căsătorie?

S-a oprit în loc, întorcându-se spre ea şi luându-i ambele mâini înmănuşate în mâinile lui.

— Îmi pare rău, dragă, sunt extraordinar de prost crescut. Cum ai putea să mă suporţi vreodată?

Ea nu ştia dacă vrea să o facă.

— Crezi că ai putea să mă iubeşti? a respirat ea adânc.

Chipul i s-a înmuiat şi i-a apropiat degetele de la fiecare mână pentru a le săruta.

— Deja te ador, Felicity, ştii lucrul acesta.

Ea şi-a strâns şi mai tare mâinile pe degetele lui, făcându-i zâmbetul să dispară.

— Întreb dacă *mă iubeşti,* Duncan! Cu adevărat? Cu afecţiune… cu credinţă?

El şi-a dres glasul şi a privit pe furiş în jur la veselia strălucitoare a oamenilor care se plimbau. Sinceritatea nu i se aşezase cu uşurinţă pe trăsături, dar Felicity era sigură că era pentru prima dată când urma să audă adevărul de pe buzele lui.

— Felicity, un aranjament între noi ar însemna afecţiune şi respect reciproc. Te-aş face contesă, iar după căsătoria noastră, proprietăţile tatălui tău mi-ar aparţine. Ca să fiu sincer, fără ele voi fi nevoit să vând nişte terenuri pentru a-mi menţine proprietăţile.

— Mă vrei pentru bani?

Şi-a îndepărtat mâinile.

— Recunosc că, parţial, da. Dar, din cauza

evenimentelor recente, mă aflu în situaţia de a avea nevoie de o soţie, iar tu îmi placi deja atât de mult, încât cred că ne-am potrivi. Ai fi liberă să trăieşti cum vrei. Să-ţi iei un amant sau doi. Să călătoreşti pe tot continentul. Şi aşa mai departe. Dar nu te voi minţi şi nu-ţi voi spune că nu voi face acelaşi lucru. Ştiu că ai fost crescută inocent de tatăl tău tiranic, dar aşa stau lucrurile în clasa noastră. Am putea pica la o înţelegere, tu şi cu mine?

— Eu…

Felicity nu se putea gândi la niciun cuvânt de spus.

— Te-am necăjit, s-a bosumflat el. Îţi cer scuze, draga mea.

Scuzele păreau sincere, iar Felicity s-a trezit înghiţind în sec iritarea. Înţelegerea, recunoştinţa şi o multitudine de alte emoţii derutante.

— Pur şi simplu, am nevoie de ceva timp pentru a mă gândi la aceste lucruri, presupun.

— Bineînţeles. A făcut un gest de bunăvoinţă. Poftim. Vom dansa în seara aceasta o singură dată, ca să nu facă nimeni presupuneri despre noi. Nu sunt într-o situaţie disperată, dragă, şi am o mulţime de moştenitoare dintre care să aleg, dacă nu crezi că ne vom înţelege. Oricum ar fi, ar trebui să rămânem mereu prieteni şi verişori.

Avea o privire sinceră şi un farmec candid.

— Bineînţeles. Întotdeauna. Mulţumesc pentru onestitatea ta, Duncan. Ţin foarte mult la tine. Cred că acum mă voi întoarce acasă să mă pregătesc pentru această seară.

— Aştept cu nerăbdare valsul nostru.

I-a sărutat mâna încă o dată înainte de a se aşterne peste ea acel ceva întunecat şi melancolic care i-a străbătut trăsăturile.

Dintr-odată, lui Felicity i-a venit să plângă.

— O după-amiază frumoasă!

S-a întors şi a pornit înapoi prin parc, ţinându-şi emoţiile în frâu până când a fost sigură că nu o privea nimeni.

— Nu am de gând să mă căsătoresc cu el, a afirmat

ea rigidă în faţa umbrei uriaşe şi tăcute.

— Bun, a venit răspunsul tăios.

— Nu pot fi singura dintre nurorile mele fără fidelitate. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Aş fi nefericită.

— Bainbridge m-a surprins, a remarcat el, surprinzând-o la rândul lui. Nu mulţi bărbaţi sunt atât de sinceri. Ceea ce mă face să cred că ori este un om bun, ori are de ascuns un secret mai adânc decât aparenta sa răutate. Ceva dezastruos. Ceva letal chiar.

— Crezi că da?

— Mi-aş paria averea pe asta.

Asta îi dădea de gândit până la temutul bal.

— Ei bine... Hai să mergem acasă, Gareth, trebuie că mă spăl şi...

Bărbatul de lângă ea s-a împiedicat din senin. Cu reflexe impresionante şi cu un pas în plus, a reuşit să evite o cădere sau chiar un spectacol mai mare.

— Pietre nenorocite, a mormăit el.

Ea nu a spus nimic, nu dorea să-l facă de râs. Deşi conversaţia cu Bainbridge fusese tulburătoare, se simţea un pic mai uşurată decât înainte. Cât de norocoasă era că Gareth fusese aici astăzi, îndemnând-o să pună întrebările corecte.

Ce binefacere să aibă alături de ea un bărbat direct şi cinstit. Care să aibă grijă de ea. Ascultându-i problemele. Oferindu-i sprijin şi înţelepciune. Dându-i încrederea de a acţiona pe cont propriu.

Nu ar fi minunat să aibă asta pentru totdeauna?

Capitolul 6

Gabriel presupusese că, odată ce scăpa de mască, nu va mai dori niciodată să se mai uite la ea.

Îl deranja cât de mult şi-o dorea acum.

Chiar şi îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, nu putea spera să se integreze.

Ceea ce însemna că ieşea în evidenţă, mai ales în mulţime. Se ştia că era un fel de servilor, dar nu unul care putea fi ţinut ocupat şi invizibil, cum ar fi un lacheu sau o cameristă. Treaba lui era să vegheze, iar privirea lui îi făcea pe oameni atenţi la comportamentul lor.

Şi absolut nimeni nu aprecia acest sentiment.

În timp ce unii îl priveau cu prudenţă, ostilitate, cu dispreţ sau chiar teamă, pentru el erau uşor de ignorat. Ceea ce l-a nedumerit cel mai mult au fost reacţiile mai multor femei la prezenţa lui. Curiozitatea.

S-a sprijinit de un perete alăturat unui bufet încărcat cu tartine, în mare parte neatinse, făcând tot posibilul să se cufunde cu totul în tapet. Observase că multe dintre femeile din sala mare de bal păreau să inventeze realităţi, altele decât mâncarea, pentru a trece cu graţie pe lângă el, ca un stol de fluturi agitaţi.

De fapt, recuperase mai mult de o jumătate de duzină de batiste aruncate accidental pe jos în faţa lui. Ţinuse mai multe pahare în timp ce o doamnă sau alta îşi aranjase ba un tiv, ba un ciorap încreţit, ba o dantelă ruptă în spatele ferigii din stânga lui, expunându-şi diferite lungimi ale gleznelor şi gambelor. O marchiză căsătorită îşi pierduse cu totul echilibrul şi căzuse în braţele lui, aparent leşinată. Făcuse cumva imposibil de evitat presiunea bustului ei proeminent în timp ce el o îndrepta, iar aceasta îi promisese recunoştinţa ei generoasă dacă va veni la ea în ziua următoare, după ce soţul ei va fi plecat la Camera Lorzilor.

Într-adevăr, mai multe doamne căsătorite au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-şi convinge soţii că au nevoie de protecţia personală a lui la fel de mult ca orice fiică de baron orfană şi pedantă. Una dintre ele făcuse în mod deschis un gest care atrăgea atenţia asupra trăsăturilor şi proporţiilor sale ca mijloc de descurajare a geloziei soţului. De ce ar fi trebuit să-şi facă griji în preajma unei brute atât de neîndemânatice?

În mod surprinzător, nu a primit nicio ofertă de angajare de la nici unul dintre bărbaţii din acea încăpere.

Nu numai că atenţia îl făcea să se simtă ciudat şi incomod, dar îi făcea şi munca mai dificilă decât ar fi trebuit.

Felicity era singura femeie care merita atenţia lui în seara aceasta. Toate celelalte nu reprezentau decât un motiv de iritare.

O iritare care se accentua rapid din cauza căldurii şi a aglomeraţiei din sala de bal, a muzicii diabolic de asurzitoare şi a numărului mare de bărbaţi care o ţinuseră pe Felicity Goode în braţe în acea seară.

În imaginaţia lui Gabriel, el rupsese deja şapte braţe şi scosese numeroşi ochi.

Acesta era iadul.

Lucifer însuşi îşi luase ceea ce i se cuvenea mai devreme decât era de aşteptat, făcându-l să o privească cum zâmbea către bărbaţii eleganţi şi bine crescuţi din clasa ei socială şi făcându-l să se întrebe dacă el va fi bărbatul care o va cuceri.

Aşa cum fusese înţelegerea, ea şi lordul Bainbridge dansaseră un dans liniştit, iar bărbatul nu se arătase decât preocupat şi politicos.

Îi cedase apoi locul unui arici cocoşat, cu faţa roşie, pe care ea l-a răsfăţat cu un zâmbet binevoitor, ba chiar a început o discuţie animată cu el. În tot acest timp, celelalte femei râdeau în spatele mănuşilor şi evantaielor lor.

De ea. De partenerul ei.

Câţiva nobili de rang mai mic au zăbovit în jurul prăzii, privind-o ca lupii în jurul unui cerb cu ochii mari. Îşi rânjeau dinţii lor ascuţiţi în timp ce ghiceau cine va fi următorul pe lista ei. Se lăudau că au salvat-o de la a fi nevoită să sărute un broscoi râios precum lordul Kessinger. Că au uimit-o cu originea lor şi cu proprietăţile de familie.

În tot acest timp, Gabriel şi-a dorit să îi sfâşie pe toţi. De la stern la gât.

Stătea la pândă, aşteptând ca ei să-i dea un motiv.

Unul singur.

După o veşnicie, valsul s-a încheiat, iar lordul Kessinger a escortat-o de pe ringul de dans, arătând în faţa

celorlalţi de parcă ar fi câştigat doi centimetri în înălţime.

Gabriel ştia cum se simţea omul.

Un zâmbet din partea ei era ca un sărut al soarelui sau ca o iertare a lui Dumnezeu.

Iar în seara aceasta, era ca o zeiţa. Mătasea de culoarea şampaniei, ţesută cu un soi de magie strălucitoare, nu a fost cu siguranţă fixată pe trupul ei de acele chestii pe care lumea avea tupeul să le numească mâneci. O ţesătură vaporoasă de substanţa unei şoapte îi curgea de pe umeri, lăsându-i carnea aproape goală de la baza gâtului până la marginea mănuşilor ivorii care îi ajungeau deasupra cotului.

Corsajul ei, dacă se putea numi aşa, dezvăluia mai mult decât acoperea, deoarece diferitele dispozitive de dedesubt îi ridicau sânii mai sus decât aveau dreptul să fie. Oferind pe fiecare dintre ei *ca* pe un măr al Evei, ispitind orice bărbat neştiutor să guste. Fusta, deşi nu era strâmtă sau mulată, lăsa impresia că se agaţă de şoldurile ei, ceea ce, după cum aflase din bârfele doamnelor, era noua – unii spuneau chiar indecentă – modă.

Nu putea să nu fie de acord. Atunci când mergea, conturul coapselor îi apărea sub fuste, înainte ca ţesătura care curgea să i se învolbureze în jurul genunchilor şi picioarelor ca un văl de ceaţă.

Când Gabriel îi dăduse jos pelerina la sosirea lor, avusese nevoie de toată voinţa lui să nu o înfăşoare din nou în ea, să o arunce pe un umăr şi să o ducă departe de ochii oricui.

Ai oricui, în afară de ai lui.

În timp ce se apropia, Gabriel a observat că, dincolo de comportamentul ei liniştit, se ascundeau semne de încordare. O mică linie între sprâncene, o albire la colţul buzelor şi o umbră sub ochi care contrasta cu o piele cu trei nuanţe mai palidă decât de obicei.

Chiar şi aşa, s-a întors spre lordul Kessinger, care l-a ignorat pe Gabriel, şi a făcut o reverenţă graţioasă.

— Îţi mulţumesc pentru un dans atât de plăcut, milord, a rostit ea, îndurând sărutul pe care el l-a depus

deasupra articulaţiilor degetelor, înainte de a se retrage lângă Gabriel.

Cu un zâmbet recunoscător, deşi fragil, a acceptat paharul de punci pe care i-l adusese Gabriel şi şi-a înăbuşit un căscat în spatele mănuşii.

— Ar trebui să bei, i-a sugerat el când, în loc să ia o înghiţitură de punci, ea a supravegheat sala de bal aşa cum făcuse el toată noaptea.

— Ce? a întrebat ea distratră.

A făcut un gest arătând spre paharul ei.

— O să te încingi dacă nu bei ceva.

— Oh, ce grijuliu din partea ta! A luat câteva înghiţituri lungi din paharul de cristal, apăsând o mănuşă la rădăcina părului ei. Ce părere ai despre lordul Kessinger, domnule Severand?

Acum, că erau în public, el era din nou domnul Severand.

— Nu mă gândesc la el.

A schiţat un zâmbet ironic din spatele buzei paharului.

— Eşti obraznic, l-a acuzat ea.

Afectat, şi-a ridicat bărbia.

— Nu am fost obraznic în viaţa mea.

I-a scăpat un sunet fin de amuzament.

— Asta chiar cred despre tine. Dar, te rog, spune-mi, ce impresie ai despre el?

Nu intenţionase să o amuze. De fapt, îl enerva faptul că o făcuse.

— De ce îmi ceri părerea? Nu eu sunt cel care se gândeşte la căsătorie.

— Te întreb pentru că tu citeşti oamenii, cred. Aşa cum eu citesc cărţi. Le prezici motivaţiile. Cum ai făcut cu Bainbridge, de exemplu, ştiai ce haimana este înainte ca el însuşi să recunoască acest lucru.

Laudele ei au servit ca un uşor balsam pentru enervarea lui urâtă.

— O haimana? a răspuns el ca un ecou, trăgând de nodul de la cravată.

— Nu-i aşa că e un cuvânt delicios? a răsuflat ea. Am

terminat „Marea aurită”, dar din cauza ei sunt acum obsedată de piraţi şi de corsari, aşa că citesc despre acest monstruos rege-pirat căruia i se spun adesea lucruri precum haimana, vagabond sau timonier.

El şi-a muşcat buza, jurând să uite acel ultim cuvânt de pe buzele ei.

— O altă aventura romantică? a presupus el.

— Da, doar că de data aceasta el se îndrăgosteşte de o sirenă.

Buza lui i s-a încreţit intenţionat.

— Sună…

— Fantastic şi incitant? a răspuns ea.

— Voiam să spun că nu-mi miroase a bine, a murmurat el. Nu sunt un mare iubitor de peşte.

Şi-a înclinat capul pe spate şi a râs, un sunet de veselie blândă, dar nestăpânită. Lumea s-a oprit în loc să o audă.

— De aceea abia te-ai atins de tocană aseară, l-a tachinat ea. Bucătăreasa trebuie să se fi simţit foarte jignită.

— Nu la fel de jignită ca nasul meu.

— Termină! L-a îmbrâncit cu un alt chicotit, bând mai mult punci. Ei bine, avem ceva în comun, căci nici eu nu sunt mare iubitoare de peşte. Mi-am reevaluat, totuşi, părerea mea despre şmecheri. Acest rege-pirat mi se pare foarte convingător. Este plin de cicatrice şi foarte tatuat şi spune cele mai ticăloase lucruri. Sunt surprinsă că este permis ca o astfel de carte să apară în librării.

Gabriel s-a simţit invadat de dorinţă, în timp ce se gândea ce cuvinte răutăcioase ar putea să aştearnă pe chipul ei o privire atât de răpitoare.

— Piraţii sunt, după cum se ştie, nişte soţi groaznici, i-a reamintit el.

„Ca şi contrabandiştii”, şi-a amintit el apoi.

— Ei bine, cu siguranţă, dacă este să fim practici. Dar el este un om cu un crez şi cu o inimă mare. În plus, se revanşează în cele din urmă.

El a aruncat o privire plină de dubii către ea.

— Nu ai de unde să ştii lucrul acesta; nu ai terminat cartea.

— Toate poveştile de dragoste se termină aşa.

— De ce să le mai citeşti dacă ştii finalul?

S-a întors să se uite la el, cu o expresie jucăuşă şi profundă deopotrivă.

— Pentru că sunt oameni cărora le place să urmărească desfăşurarea călătoriei. Cu toţii ştim cum se termină viaţa, nu-i aşa? Dar nu o trăim ca să ne grăbim spre moarte. Ceea ce se întâmplă între timp este cel mai important. În plus, ştiu că romanul de dragoste poate nu este cel mai respectat subiect, dar sunt momente în care trebuie să ştii că, măcar într-o poveste, totul se termină aşa cum ar trebui… cu final fericit.

Umilit de atâta înţelepciune ambalată într-un pachet de tinereţe fără viclenie, Gabriel nu a putut decât să se holbeze la ea pentru un moment prelungit.

— Nu te căsători cu Kessinger!

Cuvintele i-au ieşit înainte de a le putea reţine.

— De ce spui asta?

Ochii ei îi căutau pe ai lui, o speranţă stranie, dulce, în adâncurile lor azurii.

— El nu este… ei bine, uită-te la el.

S-a întors spre locul unde bărbatul se apucase de un joc de cărţi în camera alăturată. Omul cel odios şi-a suflat nasul chiar în acel moment nefericit, apoi s-a uitat în batistă înainte de a o arunca.

Amândoi au tresărit.

— Nu e vina lui că arată astfel, i-a luat ea apărarea bărbatului, deşi degetele îi erau strânse la gât într-un gest de aversiune. Şi nu este chiar atât de rău. Mi s-a părut că are o privire blândă şi am avut cea mai amuzantă conversaţie. E un adevărat gentleman, se spune. Nu are vicii sau răutăţi. Este studios şi metodic, iar mie mi s-a părut îngăduitor şi interesant.

— Oricum ar fi, o femeie atât de frumoasă ca tine ar trebui să-şi ia un soţ frumos.

Şi-a coborât genele pe obrajii în nuanţe de piersică.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Nu fi timidă, a spus el cu un rânjet.

— Nimeni nu m-a mai numit timidă până acum, l-a informat ea, întorcându-se să-l studieze pe Kessinger. Frumuseţea nu este atât de importantă pentru mine la un soţ. Nu şi dacă este bun, blând şi amabil.

Bun, blând şi amabil. Acestea erau singurele lucruri pe care le dorea, dar el tot nu se încadra. Ceva întunecat şi nefericit i se răsucea în piept.

— Nu vezi că ar fi lipsit de inimă să-l alegi pe el? Oamenii ar specula. Ar fi cruzi cu el, ar insinua că ai fost cu el din oricare dintre motivele urâte pentru care se căsătoresc oamenii. Disperare. Putere. Tinereţe. Indulgenţă. S-ar aştepta să-i pui coarne. Ar număra lunile dintre nunta ta şi un moştenitor şi ar specula cui îi aparţine copilul.

Îngrozită, şi-a dus o mână la buze.

— Doar nu crezi că…

— În cele din urmă, te-ar dispreţui.

Umbrele din ochii ei s-au transformat în dâre vineţii în timp ce contempla la acest lucru, apoi albastrul dulce s-a întărit în aşchii de gheaţă când s-a încruntat la el.

— De unde ştii tu ceva despre asta? Cineva cu felul tău atractiv – cu alura ta masculină – nu ar putea spera niciodată să empatizeze cu bietul domn Kessinger.

— *Acum*, cine este crud? a rânjit el.

— Ce? Privirea ei aspră a lăsat loc mai multor clipiri confuze. Cum ar putea fi crud un compliment?

— Atunci când este atât de flagrant spus de dragul de a face pe cineva să se simtă bine, a subliniat el afurisita evidenţă. Cum ar fi să spui că o persoană corpolentă este slabă sau că cineva ca mine este atrăgător.

— Dar…

— Domnişoară Goode, cred că eu sunt următorul pe lista dumitale.

Unul dintre lupii tineri, un tip cu părul blond, binecuvântat cu o perfecţiune aproape simetrică, s-a apropiat de ea cu o mână galantă întinsă în semn de ofertă.

Scotocind puţin, Felicity a verificat cardul de la încheietura mâinii.

— Deci, sunteţi Lord Melton. Şi-a strecurat mâna în mâna lui şi i-a permis să o conducă la etaj, încruntându-se doar o dată la Gabriel.

Şi-a simţit sângele fierbându-i atât de tare, încât cu siguranţă putea să perceapă un miros de metal.

Transpiraţia îi ţâşnea din trup, în timp ce în piept i se forma o gaură întunecată şi rece.

Alură masculină.

Oare asta a fost ceea ce a făcut ca batistele să-i zboare la picioare, iar femeile de vârstă mijlocie să leşine în braţele lui?

Păsările elegante adoră un pic de duritate, îi spusese odată Raphael, în drum spre o noapte de desfrâu.

Ochii lui o devorau pe Felicity în timp ce aceasta părea să se topească în braţele lordului Melton.

Aşa era, oare?

Era pe naiba! Gabriel nu era atins de un pic de duritate, ci era un munte întreg de duritate. Mâinile lui, trupul lui, inima, vocabularul şi comportamentul lui.

Nevoia lui.

Era o tortură nenorocită!

Vederea mâinii lui Melton pe curbura spatelui ei. Braţele lui îndreptând-o încoace şi încolo în timp ce pluteau pe ringul de dans. Corpurile lor la o şoaptă unul de celălalt, fusta ei învolburându-se printre picioarele lui.

„Ar trebui să fiu eu în locul lui.”

Gândul şi-a făcut loc în capul lui, dar a băgat fiara înapoi în cuşcă.

„Nu, nu ar trebui”

Ce fel de ofertă i-ar putea face unei femei ca ea? Ce avea el de oferit? Trecutul său, păcatele sale şi sângele de pe mâinile sale? Banii pe care i-a adunat furând de la egalii ei nobili sau făcându-le treburile murdare?

Duşmani care vor încerca să o distrugă. Care ar putea să încerce deja să o facă.

O viaţă plină de secrete şi de întuneric?

Nu, trebuia să fie aici, în lumină, valsând pe sub candelabrele de cristal care făceau tot posibilul să se potrivească cu lumina ei înnăscută. Era o creatură menită pentru acest loc strălucitor şi pentru aceşti flăcăi blânzi.

Iar el nu putea spera decât să o privească din umbră.

Gabriel nu mai putea suporta prea mult. Trebuia să afle cine reprezenta o ameninţare la adresa ei, să-l ucidă în cel mai brutal mod cu putinţă şi să o ia la sănătoasa după ce ea era în siguranţă, înainte ca ea să-i descopere înşelăciunea.

Poate că ar trebui să se căsătorească cu Kessinger. Ariciul era un om cu un aspect blând. Cel puţin ar fi ţinut-o pe piedestalul pe care îl merita.

Imaginile cu vicontele în călduri peste ea îl făcuseră să se întoarcă spre masa lângă care stătea. A fost la un pas să o răstoarne cu totul, doar ca să vadă cum totul se spulberă şi cum toată lumea ţipă.

Gândindu-se mai bine, Gabriel a fugit într-o mică grădină privată, ale cărei uşi fuseseră deschise pentru a se aerisi sala de bal din ce în ce mai încinsă, însă intrarea fusese izolată pentru a descuraja oaspeţii.

A dat buzna în noaptea răcoroasă şi familiară, trăgând cu putere aerul rece al serii.

„La naiba. La naiba. La naiba.” Trebuia să lovească ceva.

Pe cineva.

Locul lui nu era aici. Nu în această lume. Nu era demn să atingă tivul de mătase al rochiei ei.

Trecându-şi degetele prin păr, s-a tras de el cu frustrare. Ce făcea? La ce se gândise? Cum se lăsase atras în această lume ciudată în care dormea sub acoperişul ei şi o urmărea ca un căţeluş protector?

Şi totul pentru că el tânjea după prezenţa ei de atâta vreme. Tânjise să vorbească cu ea. Să o atingă. Să facă parte din lumea în care ea trăia. Şi i s-a oferit ocazia inexplicabilă de a face asta.

Ar fi trebuit să ştie că va fi un dezastru. Voia ca toţi ochii care o atingeau să dispară, să o păstreze doar pentru

el, ca un sălbatic primitiv.

Îşi jurase că, odată ce va desfiinţa organizaţia tatălui său, nu va mai fi o bestie. Că singura lui răzbunare va fi să refuze moştenirea care îi fusese destinată.

Însă iată-l aici, vrând să sfâşie un om cu dinţii. Să lege o femeie – cu sau fără permisiunea ei – să o ducă înapoi în bârlogul lui şi…

Şi…

Şi ce? Niciodată nu va putea să înjosească un astfel de înger cu actele malefice, diabolice, la care tânjea trupul său.

Şi nu avea niciun fel de experienţă în acest act. Nici o îndemânare sau referinţă.

Doar o dorinţă neatinsă şi nevoi neîmplinite.

O înţepătura a pielii l-a avertizat că se apropia cineva în tăcere din spate.

Mâna lui Gabriel s-a întins pe sub haină pentru a găsi cuţitul fixat la spate înainte de a se întoarce să se confrunte cu însuşi subiectul reflecţiilor sale chinuite.

— Este o căldură insuportabilă acolo. Felicity şi-a pus o mânuşă peste fruntea înroşită. Ce idee splendidă de a evada.

El a clătinat din cap, arătând spre uşă.

— Ar trebui să te întorci înăuntru. Nu va fi bine să fim prinşi aici împreună. Dacă te-ai încălzit prea tare, ne putem refugia în grădinile publice…

— Nu pot suporta grădinile publice.

S-a uitat agitată în jur, găsind un gard viu în partea laterală a uşii care bloca din vedere o pergolă confortabilă. Retrăgându-se spre ea, s-a întins pe o bancă şi s-a aplecat în faţă atât cât îi permitea corsetul, respirând greu, cu faţa plină de tensiune.

Cuprins de îngrijorare, Gabriel s-a dus la ea.

— Nu te simţi bine? Crezi că ai ceea ce are şi doamna Winterton?

Ea a scuturat din cap, încă luptându-se vizibil pentru a respira.

— Atunci ce este? El i-a dat târcoale, cu mâinile

dornice să o examineze, dar din ce motiv nu îşi putea explica. Să te duc la doctorul Conleith?

Şiretlicul lui s-ar fi terminat, dar asta nu conta dacă ea era în pericol.

Din nou, ea a făcut un gest de negare, ridicând o mână pentru a obţine tăcerea lui, în timp ce ducea o luptă interioară pe care el nu putea decât să o privească.

În cele din urmă, după un minut sau două, şi-a lăsat capul în mâini şi a lăsat să iasă un oftat îndelungat.

— S-a terminat... Nu a fost atât de îngrozitor pe cât este de obicei. Cuvintele se înăbuşeau în mănuşile ei.

S-a aşezat lângă ea, iar inima lui, deja bătând cu putere din cauza propriei sale frământări, acum alerga de îngrijorare pentru ea.

— Ce s-a terminat? Ce s-a întâmplat?

Ochii care i-au întâlnit pe ai lui erau atât de bântuiţi, încât abia putea să reziste.

— Te simţi vreodată ca şi cum ai fi gol, Gareth? Ca şi cum ai rămas fără cuvinte, fără spirit şi fără energie? Ca şi cum zâmbetul tău este atât de greu şi totuşi atât de fragil, încât muşchii nu mai pot să îl mai ţină? Şi toate acestea pentru că oamenii ţi-au luat zâmbetul acela... ţi l-au cerut, chiar şi atunci când se pare că ai mai puţin de oferit decât majoritatea? Nota sumbră din glasul ei i-a furat capacitatea de a vorbi. Gura ei s-a strâmbat într-un rictus. Bineînţeles că nu. În primul rând, tu nu zâmbeşti. Şi nimeni nu îndrăzneşte să-ţi poruncească.

Ea ar putea.

A încercat să zâmbească pentru ea. Trecuse atât de mult timp, dar a făcut un efort curajos. Şi-a încreţit ochii şi şi-a relaxat buzele.

— Ca să vezi, chiar există.

Degetele ei înmănuşate s-au ridicat, ca şi cum s-ar fi gândit să-i atingă gura, să-i testeze încercarea cu degetele.

În cele din urmă, s-a răzgândit.

— Eşti palidă, a insistat el. Eşti sigură că nu eşti bolnavă?

— Nu, eu doar... Uneori am atacuri de panică. S-a

încruntat la degetele din poala ei, încolăcindu-le strâns. Când sunt copleşită sau supărată.

În acel moment, a intrat imediat în alertă. Nu ar fi trebuit să vină aici. N-ar fi trebuit să plece de lângă ea pentru o clipă, crezând-o în siguranţă într-o mare de cunoscuţi de-ai ei, dansând într-o sală aglomerată.

— Cine te-a supărat? a întrebat el.

A ridicat un umăr catifelat.

— Nimeni. *Toată lumea.* Eu… eu doar… Nu am ce să le spun acestor oameni. Şi, dacă este să fiu sinceră, nici eu nu vreau să aud ce au ei de vorbit. Nu-mi pasă de bârfe sau de politică, de modă sau de scandaluri. Iar pe ei nu-i interesează botanica sau cărţile. Cu toţii se urăsc între ei şi tânjesc să se impresioneze reciproc în acest cerc pervers şi nesfârşit de înşelăciune, invidie şi nevoie.

Privind în sus, a închis ochii şi a lăsat aerul să se joace cu buclele de păr de la tâmple şi de la gât.

— Sunt prea dură, ştiu. Trebuie să învăţ să-mi găsesc locul aici. Sau tot ce am se va duce pe apa sâmbetei… Şi totuşi, chiar dacă aleg această viaţă, tot ceea ce am se duce la cel cu care am ales să mă căsătoresc.

A deschis ochii şi a privit spre bolta imensă de deasupra lor, ca şi cum ar putea găsi răspunsuri acolo.

— Sunt lipsită de importanţă, în orice caz… Uneori chiar îmi doresc să mă fi născut bărbat. Deşi aş fi fost unul groaznic.

Lui Gabriel îi venea s-o ia în braţe. Circumstanţele în care se afla îi induseseră un izvor de simpatie pe care nu-l avusese până atunci. Cum putea cineva să fie atât de privilegiat şi de neajutorat în acelaşi timp? Exista o cale de ieşire din asta?

— Ai putea să te desprinzi de averea ta, a sugerat el. Să te întorci la oricare dintre membrii familiei tale şi să termini cu toate acestea. Şi-a fluturat braţul spre sala de bal, unde orchestra se acorda pentru un alt vals.

Ea şi-a ros uşor buza.

— Ştiu că o să sune ciudat, dar acum, când firma tatălui meu este în mâinile mele, mă simt cu totul

responsabilă pentru ea. Când aleg pe cineva cu care să mă căsătoresc, aleg un viitor nu doar pentru mine, ci şi pentru afacere. Pentru ţară. Industria tatălui meu angajează foarte mulţi oameni. Vasele aduc alimente, importuri de maşinării, produse de toate felurile, de la medicamente la textile. Este un efort atât de meritoriu transportul maritim. O parte atât *de* importantă a economiei şi a societăţii. Mi-e teamă să abandonez asta oricui. Şi…

S-a îndepărtat de bancă, străbătând lungimea pergolei cu braţele încrucişate strâns la piept.

— Când vine vorba despre familia mea… Mă gândeam să îmbătrânesc alături de Mercy, dar acum… S-a întors să apuce balustrada şi să privească în sus, spre semilună. Vrei să ştii care este cea mai mare frică a mea? Să fiu sora fată bătrână din colţ care îi priveşte pe toţi îndrăgostiţii. Vreau să simt că aparţin unui loc. Cuiva.

— Cuiva ca Melton? a îndrăznit Gabriel, amintindu-şi cum arăta ea în braţele bărbatului.

Ea l-a uimit râzând.

— Melton ar fi ultimul la care m-aş gândi. A fost insipid şi mirosea ca şi cum s-ar fi îmbăiat în aftershave, încă mai simt gustul. Ea a făcut o grimasă.

Sunetul lui ironic de amuzament a părut să o neliniştească, paşii ei s-au accelerat, iar gesturile ei au devenit animate.

— Ştiu că sunt selectivă. Dar eu îmi doresc ceea ce este în romanele de dragoste. Vreau să fiu lovită de fulger şi zguduită de tunet. Vreau să-mi pun inima în mâinile unui bărbat şi să ştiu că el o va păstra în siguranţă. N-aş putea suporta un lord inutil, care să-mi risipească averea în timp ce eu stau şi privesc şi mă ofilesc până devin o bătrână amărâtă. Este prea mult să cer nu doar să împart dragostea cu un bărbat, ci şi admiraţie şi respect? Să găsesc pe cineva care face această lume mai bună pentru că se află în ea? Uneori, mă simt ca şi cum aş fi acest abis de dorinţe neîmplinite şi nu pot cere niciodată ceea ce am nevoie. Nu pot găsi niciodată. Nu am curajul.

S-a prăbuşit pe una dintre coloane, sprijinindu-şi capul

de ea, profund mâhnită.

— Şi astfel, iată-mă nici. Ascunzându-mă în grădină, aşa cum fac întotdeauna.

O durere profundă se întipărea în el în timp ce o privea cum îşi deschidea inima în faţa nopţii.

El recunoştea dorul acut pe care îl simţea ea.

Doar că el găsise deja fulgerul, îl lăsa fără suflare de fiecare dată când o vedea.

Şi-ar fi dorit să fie tunetul care răspunde.

Dar nu semăna deloc cu bărbatul pe care îl descrisese ea. Simţindu-se crud, epuizat şi mai mult decât dezolat, s-a tras către treptele pergolei, lăsând spaţiu între ei.

— Să înţeleg că ai terminat de dansat pentru seara asta? a spus el cu speranţă. Să chem trăsura?

Ea a dat din cap, aruncând o privire plină de nostalgie către sala de bal.

— Dacă ar fi fost după mine, aş fi dansat până când mi-ar fi cedat picioarele. Îmi place atât de mult să mă pierd în ritm, concentrându-mă doar pe muzică şi pe ceea ce picioarele mele fac… Este singurul moment în care gândurile mele sunt cu adevărat liniştite. De obicei, sunt sora mai mică a Norei şi a lui Mercy. Nimeni important. Dar în seara aceasta, am simţit că toată lumea mă priveşte şi… Am uitat cum să dansez. A scos un pufăit printre buze, umflându-le. Sunt zile în care urăsc cine sunt

Pumnii ei mici s-au încleştat şi a tremurat de o altă emoţie decât frica. El a privit lupta vizibilă în trăsăturile chipului ei cu o compasiune neputincioasă.

Fără să stea pe gânduri, s-a ridicat şi s-a dus la ea, oferindu-i mâna.

— Nimeni nu se uită acum.

Ea a clipit la el, confuză.

— Ai spus că nu dansezi.

— Cunosc paşii de bază, presupun. A ridicat din umăr. Poţi să conduci. Eu te voi urma. Învăţ repede.

— Eu să conduc? Ea s-a uitat în jurul grădinii private, ca şi cum el ar fi spus ceva scandalos. Nu te vei simţi… Nu ştiu… efeminat?

În acel moment, un zâmbet adevărat i-a apărut pe buze, unul pe care nu şi l-ar fi putut reprima nici dacă ar fi vrut.

— Domnişoară Felicity, dacă bărbăţia mea ar putea fi ameninţată de faptul că am învăţat ceva de la o femeie, înseamnă că nu sunt un bărbat prea bun de la bun început.

Cuvintele lui păreau să o mulţumească atât de mult, încât şi-a desfăcut degetele înainte de a-şi strecura mâna înmănuşată într-a lui.

— Cu adevărat, nu.

Zâmbetul pe care i-l acordase îşi pierduse din tensiune.

Ea stătea vizavi de el, strălucind ca o rază de lună, şi şi-a pus mâna pe umărul lui, păşind în cercul braţelor sale. Degetele ei au dispărut între ale lui în timp ce ea şi-a întins mâinile departe de corpurile lor pentru a adopta postura de vals.

Gabriel stătea nemişcat şi masiv, îngrijorat că ea se va răzgândi că, într-un fel, îl va recunoaşte.

Ştia că era stângaci uitându-se la ea, că gâturile lor trebuiau să se arcuiască pentru a evita intimitatea contactului vizual.

Dar ea nu şi-a dezlipit nicio clipă privirea de a lui în timp ce păşea într-o direcţie, apoi – încurajată de faptul că el o urmărea fără efort – a făcut din nou un pas. Şi încă unul.

Corpul lui Gabriel se adapta la fiecare indicaţie blândă a ei, la împingerile aproape imperceptibile ale mâinilor ei. Fundiţa fină a pantofilor ei atingea pantofii lui, îndemnându-l să se armonizeze la ritmul muzicii. Acest vals era unul lent, ceea ce, din fericire, îi dădea timp să se obişnuiască. O mai privise o dată dansând la dezastruosul Bal de la mijlocul nopţii şi se mirase de schimbarea din ea. De încrederea de care dăduse dovadă atunci când îşi ieşise din minţi.

La fel cum a făcut şi acum.

Tentaţia de a i se alătura în acel loc era de netăgăduit şi, în scurt timp, Gabriel s-a pierdut în ritmul mişcării lor, al

respiraţiei ei şi al bătăilor inimii lui.

— Tu, Gareth Severand, ori eşti un mincinos, ori eşti înzestrat de la natură, a spus ea după un timp, cu ochii sclipind în lumina slabă a felinarelor din grădină. Îmi vine greu să cred că nu ai mai făcut asta până acum.

— Un mincinos, a mărturisit el cu părere de rău. Mama m-a învăţat câte ceva înainte de a muri.

— Oh?

Un junghi i-a străpuns inima la această amintire. Mama lui frumoasă, tânără, cu părul de abanos, încercând să-l înveţe un vals nou pe un băiat nerăbdător ele opt ani.

— Asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Abia dacă îmi mai aduc aminte.

— Se pare că amintirile cu mama ta sunt frumoase.

— Toate, a murmurat el.

— Şi tatăl tău?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea în această conversaţie, în acest moment, cu această femeie atât de aproape de trupul lui, era intruziunea tatălui său.

— Niciuna dintre ele.

Atentă cum era, părea să fi acceptat că discuţia pe acest subiect a fost încheiată.

Au tăcut o clipă, pierduţi în paşi. În gânduri.

— Chiar nu ai o iubită? a îndrăznit ea. Cred că este mare păcat.

Doamne, dar oare s-a gândit să-i răsucească cuţitul în fiecare rană a sufletului său?

— Nu. Nu am.

— De ce nu? Gura ei a devenit mică şi uşor bosumflată. Ţi-a frânt cineva inima?

Nu, dar o va face ea în cele din urmă.

— Inima mea nu este blândă, domnişoară Goode, a fost tot ce a putut oferi ca explicaţie.

— Nu cred lucrul acesta.

— Dumneata nu ştii cine sunt eu.

S-a gândit la asta pentru o clipă, îngustându-şi ochii pentru a analiza.

— Cine eşti tu, atunci?

Gabriel a simţit un nod în gât.

Ar putea să-i spună:

„Eu sunt cel care a încasat un glonţ pentru tine.”

Sau putea spune:

„Sunt un gangster obişnuit să deţină puterea şi întâietatea asupra unei organizaţii de criminali nemiloşi. Sunt un suflet blestemat, care a făcut lucruri de nedescris pentru a supravieţui. Fratele meu este căsătorit cu sora ta şi te urmăresc cu mult timp înainte ca Raphael să ştie despre existenţa voastră.

Cine sunt eu? Eu sunt Gabriel Sauvageau, Prinţul decăzut al unui Imperiu dezmembrat.

Şi te iubesc.”

Nu a spus nimic din toate acestea în timp ce se uita la faţa ei nedumerită. Era un ticălos prea egoist pentru a rosti ceva care ar fi putut să o alunge din braţele lui.

El o iubea.

Nu ştia cum să descrie fenomenul până acum.

Dar o iubea. Chiar o iubea. Se gândea la ea în fiecare dimineaţă când se trezea. În fiecare seară, înainte de culcare. Şi-o imagina când se lăsa în voia propriei plăceri. Îi păstrase imaginea ei întipărită pe retină în timpul lunilor de suferinţă datorate mai multor intervenţii chirurgicale care făcuseră să poată fi văzut în public fără mască. Siguranţa şi confortul ei erau prima lui prioritate, o responsabilitate pe care şi-o atribuise fără să se gândească să ceară ceva în schimb.

— Nu contează cine sunt, a şoptit el, distras de lumina care făcea ca moliciunea umedă a buzelor ei să capete o strălucire eterică. Nu în seara aceasta.

Toate motivele pentru care n-ar fi trebuit s-o atingă au dispărut în întuneric, fugind din faţa creaturii cu instincte primitive în care păreau să îl transforme luna şi muzica.

Sângele îi fierbea. Mădularul i s-a întărit. Muşchii i s-au tensionat şi s-au transformat într-o maşinărie încordată, pulsând, copleşit de nevoia de a găsi alte ritmuri, mai primare.

Dar şi-ar smulge propria inimă înainte de a face aşa

ceva.

Pentru că strângerea moale a vârfurilor degetelor ei pe umărul lui era suficientă pentru ca întregul monstru să fie legat cu lanţuri incasabile.

Tot ceea ce era dur şi oribil la el însuşi, aspru şi posesiv, egoist şi violent, el a respins cu toată puterea remarcabilă pe care o avea.

Ceea ce l-a lăsat neputincios să i se împotrivească.

Doar când mâna ei i-a părăsit strânsoarea pentru a se odihni pe obrazul lui, a observat şi el că nu se mai mişcau. Că gura ei se deschisese, iar umerii lui se încovoiaseră deja în faţă.

Şi-a coborât capul.

Ea s-a ridicat pe vârfurile degetelor.

Respiraţia care îi mângâia chipul era caldă şi uşor parfumată de fructele din punci. Coafura ei interesantă strălucea ca nişte spice aurite, iar el îşi închipuia că pielea ei era netedă ca o frişca bătută spumă.

Dar felul în care pleoapele ei s-au îngreunat peste ochii întunecaţi de aceeaşi nevoie care răzbătea prin el a fost cel care i-a destrămat şi ultima urmă de sănătate mintală.

Invitaţia pe care a citit-o acolo.

Gura lui s-a aşezat deasupra gurii ei pentru un ultim moment inutil, în speranţa că îi va acorda astfel şansa de a se îndepărta. De a-l refuza. De a se retrage.

Pentru că, odată ce o va fi gustat, nu era sigur când se va putea opri.

Răspunsul ei l-a şocat total.

I-a aşezat cel mai scurt, cel mai blând, cel mai sincer sărut pe buza inferioară. O singură mişcare uşoară, încurajatoare, însoţită de atingerea abia sesizabilă a gurii ei care se încreţea şi se elibera.

A fost tot ce avea nevoie pentru a-şi pecetlui buzele cu ale ei.

Gabriel ştiuse dintotdeauna că Felicity Goode era făcută doar din căldură şi sensibilitate. Dar nu şi-ar fi putut imagina niciodată ce înseninau acele cuvinte aparent

inofensive până în acel moment.

Cu un oftat sibilinic, buzele ei i le-au mângâiat pe ale lui, primindu-le cu dulceaţă şi cu o blândeţe răscolitoare.

În străfundul lui, părţi din el s-au înmuiat şi s-au slăbit, ameninţând să cedeze sub asaltul dorinţei care îl răvăşea din interior spre exterior.

Alte părţi – o altă parte în special – au devenit tari ca piatra, încât a gemut de durerea minunată a acesteia.

Nu a strâns-o aproape să o strivească, aşa cum tânjea să facă, nu când fiecare instinct îi striga să găsească o cale de a se contopi cu ea. Să se târască în căldura ei şi să rămână acolo până când lumea rece va uita că el existase vreodată.

În schimb, i-a cuprins cu grijă faţa în mâini, atent la delicateţea oaselor ei, ţinând-o în braţe ca şi cum ar fi fost făcută din zahăr candel.

Pentru că ea asta era, cu siguranţă, de avea un gust atât de insuportabil de dulce.

Sărutul nu i-a încremenit. Buzele lor se mişcau fără îndemânare sau grabă, chiar şi în timp ce fiori de emoţie tulburătoare îl străbăteau ca nişte crâmpeie de argint viu, instalându-se în nervurile muşchilor şi ale cărnii lui.

Cu această mică apăsare, această îmbinare de guri şi de respiraţii, Felicity Goode l-a revendicat ca fiind al ei.

Nu mai existase nicio femeie înainte de ea şi nu-şi putea imagina pe nimeni după ea. Le privise pe altele de-ajuns în viaţa lui, dar niciodată cu speranţa de a le avea. Niciodată cu atracţia instantanee pe care ea o avusese asupra lui încă de la prima lor întâlnire.

Stătuse chiar lângă sora ei geamănă, o imagine în oglindă ca frumuseţe şi ţinută.

Dar, exact aşa cum descrisese ea, fusese lovit ca de fulger şi, cumva, ştia că un astfel de fulger nu lovea des în această lume.

Probabil pentru că femeile ca ea erau foarte rare, dacă erau.

Cu ochii închişi, el s-a lăsat pradă aromei ei, i-a gustat marginile gurii, i-a supt buza inferioară cu cea mai mică

presiune. Fără să se gândească, atras pur şi simplu de un impuls malefic, limba lui a trecut peste buză şi, din nou, la linia dintre cele două.

Obrajii ei s-au încins sub palmele lui, iar el s-a temut că frica sau umilinţa i-au cauzat roşeaţa bruscă.

Tocmai când el s-ar fi putut îndepărta, ea s-a apropiat mai tare. Punându-şi picioarele între ale lui, încolăcindu-şi degetele în reverul lui.

Şi, ca prin minune, gura ei s-a deschis sub a lui, buzele despărţindu-se pentru a dezvălui propria ei limbă timidă, care îl lingea cu o mişcare delicată, ca de pisicuţă.

Senzaţia l-a descumpănit complet, până când un potop de dorinţă a învăluit întreg zidul de voinţă de fier pe care şi-l construise în interiorul său.

Şi totuşi, s-a opus. Împotriva demonilor care îi urlau să o aibă, implorau să fie purificaţi în prezenţa ei angelică.

Niciodată. Nu putea avea decât atât.

Acest moment.

Sărutul acesta.

Un sărut pentru care a meritat să aştepte trei decenii.

Capitolul 7

Nicicând nu a fost scrisă vreo carte care să poată descrie în mod adecvat magnitudinea unui sărut.

Romanele lui Felicity nu făceau nimic mai mult decât să descrie ce ar putea implica actul. Cum s-ar putea simţi. Dar nimic nu o pregătise pentru asaltul de dorinţă masculină care era Gareth Severand. Nimeni nu scrisese niciodată despre micile lucruri indescriptibile.

Cum se putea lucrul acesta?

Aroma caldă. Alunecarea unei limbi peste cealaltă, partea de sus texturată şi cea de dedesubt incredibil de alunecoasă şi de netedă, îmbinarea respiraţiei care era în acelaşi timp şi umedă, şi uscată. Un fior la inspiraţie şi o căldură plăcută după aceea. Presiune peste tot. Blândă de

la buzele lui şi de la limba lui exploratoare. Mai insistentă din alte locuri. Locuri secrete devenite moi şi umede. Ca şi cum un baraj ascuns de dorinţă fusese perforat, ameninţând să o inunde de plăcere.

Mai mult.

Ea voia mai mult. Tânjea la ceea ce urma, deşi avea doar o vagă idee despre ce ar putea fi.

Felicity ştia cum culminează pasiunea fizică în împerecherea dintre un bărbat şi o femeie, dar nu învăţase niciodată paşii de dans dintre ele.

Sărutările şi curtarea. Cum şi când, şi ce, şi de ce.

Impulsuri ciudate şi imorale i-au inundat trupul. Îşi dorea să-şi strecoare mâinile în haina lui şi să testeze cu propriile degete părţile încordate de dedesubt. Tânjea să alunece peste el şi în jurul lui ca o pisică, frecându-şi fiecare parte a pielii ei de a lui cu mângâieri uşoare şi curioase.

Avea o dorinţă ciudată de a-l muşca. Să muşte, să sugă, să ciupească şi să lingă… să-l lovească cu dinţii şi cu unghiile ei. Să…

O strălucire ciudată şi un zgomot surd au uimit-o, la fel ca şi dezlipirea bruscă a gurilor lor când el aproape că a sărit deoparte.

Clipind să deschidă ochii, Felicity a zărit cuţitul înfipt în lemnul spalierului de lângă ei, care încă vibra de mişcare.

Dacă atunci când se sărutaseră timpul păruse să se oprească, acum totul se grăbea să-l ajungă din urmă.

Felicity tremura din toate încheieturile, iar creierul ei era făcut zob. Aerul părea a fi precum nisipurile mişcătoare din cauza felului în care îi împiedica reacţiile şi mişcările.

Gareth, în schimb, a reacţionat de două ori mai rapid şi mai uşor decât cineva pe jumătate mai suplu decât el.

O străfulgerare metalică în lumina lanternei abia a fost sesizată înainte ca el să o împingă brusc la pământ.

Felicity a căzut pe tare, cu respiraţia tăiată şi cu un mormăit speriat. El s-a ghemuit peste ea la timp pentru ca o altă lamă să treacă exact prin spaţiul pe care corpurile lor abia îl ocupaseră. Când a aterizat în grădină, ea a privit

lama pentru o clipă, imaginându-şi unde ar fi putut să-şi găsească loc în carnea ei.

În piept, poate? Sau în gâtul ei.

Încercând să preia controlul plămânilor goliţi de aer, şi-a văzut garda personală de corp sărind ca o pisică, smulgând primul pumnal de pe spalier şi aruncându-l înapoi în direcţia din care pornise.

Un geamăt încet i-a spus că nimerise ţinta, însă lucrul acesta nu părea să-l liniştească pe Gareth.

Şi-a dat colţurile hainei la spate, scoţând un pumnal dintr-o teacă nevăzută.

— Rămâi la pământ, a ordonat el.

Ea nu a putut face altceva decât să se supună.

Doi bărbaţi şi-au făcut apariţia din întunericul colţului grădinii. Gareth s-a năpustit asupra lor, sărind peste balustradă doar pentru a se feri de un alt pumnal aruncat la aterizare. A distrus panseluţe şi muşcate în timp ce ataca, iar Felicity nu-şi putea imagina curajul de care trebuie să fi avut nevoie bărbaţii pentru a-i face faţă.

Curaj sau nebunie.

Unul dintre ei, un tip înalt şi palid, cu braţe groase pentru structura lui slabă, şchiopăta uşor, având cuţitul din mână înecat de propriul sânge.

Îl nimerise bine.

Deşi protectorul ei îşi ţinea propriul cuţit, nu l-a folosit, nu imediat. În schimb, a lovit piciorul rănit al bărbatului palid. Acesta s-a îndoit sub el şi, cu un sunet strangulat, agresorul a căzut grămadă la pământ.

Gareth stătea deasupra lui ca însuşi îngerul morţii.

— Cine te-a trimis? a întrebat el.

— Du-te dracului, sălbaticule!

Gâtul bărbatului a scos cel mai dezgustător sunet când Gareth l-a călcat în picioare înainte de a se întoarce rapid la următoarea victimă. De data aceasta, săbiile lor au sclipit şi au pâlpâit în întunericul nopţii, în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Ea nu se aşteptase niciodată ca violenţa să fie atât de

tăcută.

I-a trecut prin cap să meargă după ajutor. Să fugă înăuntru şi să facă pe cineva să contacteze autorităţile, dar plămânii ei care se zbăteau o ţineau imobilizată la pământ.

Un al treilea bărbat a apărut ca din senin din umbră, plasându-şi trupul corpolent între ea şi Gareth. La vederea pumnalului pe care îl ridica împotriva gărzii ei, Felicity a găsit în sfârşit puterea de a trage puternic aer în piept.

Pentru a-l avertiza.

Aerul îi urla în plămâni cu un efort chinuitor, iar sunetul jalnic a atras atenţia celui de-al treilea interlop, care s-a întors şi a avansat spre ea.

Panicată, Felicity şi-a amintit de cuţitul care trecuse pe lângă ei în grădină şi s-a târât pe mâini şi pe genunchi.

A auzit zgomotul unei cizme la capătul opus al pergolei şi s-a uitat în spatele ei. Gareth era încă în cealaltă parte a grădinii, cu pumnalul pe adversarul său. Bărbatul corpolent avea zâmbetul unui bandit, al unui prădător care ştia că şi-a încolţit următoarea pradă. A scos un sunet de încântare perversă în timp ce îşi ridica pumnalul.

Felicity s-a târât până la gardul viu, găsind pumnalul abandonat.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să îl folosească, dar trebuia să încerce. Cu degetele înfăşurate în jurul mânerului într-o strânsoare mortală, l-a împins în direcţia lui.

Exact la timp pentru a vedea cum Gareth se ridică în spatele răufăcătorului.

Degetele lui au apucat însă o parte a feţei bărbatului corpolent cu o clipă înainte ca Gareth să-i zdrobească craniul de stâlpul pergolei.

Care s-a spulberat.

Şi pergola, şi craniul.

Felicity s-a întors cu spatele. Mâna i s-a încleştat pe gură în timp ce a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

Sânge. Ura reacţia corpului ei la el, dar ştia că nu avea ce face.

— Felicity. Vocea lui Gareth suna ca un bombănit

ascuns într-o şoaptă. Felicity, uită-te la mine.

A scuturat din cap, înghiţind convulsiv în timp ce punciul de care se bucurase mai devreme amenința să îşi facă o reapariţie înfiorătoare.

„Nu acum. Nu în faţa lui.”

A avut mai multe convulsii, vomitând peste tot pe gardul viu, tremurând în timp ce trupul ei respingea tot ce mâncase sau băuse în ultimele ore.

O mână a cuprins-o de spate în timp ce făcea asta, o alta o susţinea, iar ea vărsa iar şi iar. După ce a terminat, a scos o batistă din buzunar şi a apăsat-o la gură, pentru orice eventualitate.

— S-a terminat, a spus el pe un ton sacadat, sumbru şi resemnat. Trebuie să te scot de aici.

Ea a dat din cap, incapabilă să facă mai mult decât atât Plămânii i se răzvrăteau. Stomacul ei se revolta. Picioarele parcă îi dispăruseră cumva.

În loc să o ajute să se ridice, Gareth a luat-o în braţe şi a dispărut în întunericul de pe aleea grădinii. Au scăpat pe o poartă din spate, iar Felicity a crezut că l-a auzit murmurând ceva despre încuietori desfăcute care le permiteau tâlharilor să intre.

Odată ajunşi în stradă, Felicity s-a agăţat de gâtul lui în timp ce identifica trei cai pe aleea dintre o casă mare şi o alta. Nu erau genul de animale pentru care vreun nobil ar fi plătit să le aibă.

Nici vorbă să se pună problema cui aparţineau.

Înainte ca ea să se poată opune, el deja o aruncase pe spatele celui mai înalt armăsar şi încălecase în spatele ei.

Agăţându-se cu tenacitate de şa, Felicity s-a strâns la pieptul lui, în timp ce el a pornit calul într-un galop sacadat pe pavaj. Călăreau furtunos în noaptea londoneză, drumul lor fiind luminat de lămpi palide şi de o puzderie de trăsuri care stăteau la pândă pentru a-i duce pe petrecăreţi la culcare.

Felicity nu călărea la fel de bine precum surorile ei. În ciuda faptului că primise lecţii de la mama ei cea ingrată, avusese întotdeauna o relaţie dificilă cu animalele.

Prudence îi spusese odată că un cal îi poate simţi frica şi că îi răspunde la fel.

Neputându-şi înăbuşi frica, a decis că cel mai bine se apreciau caii de la sol.

Gareth însă nu avea scrupule. Călărea cu măiestrie, cu o mână pe frâie, iar cu cealaltă înconjurându-i ei talia, strângând-o la pieptul lui.

Ori de câte ori viaţa ei fusese în pericol, se stresase cu gândul la cele mai rele rezultate, imaginându-se mereu şi mereu ca o victimă mutilată.

În seara aceasta, părea că nu era capabilă să se concentreze decât pe atingerea coapselor lui de fesele ei în timp ce călăreau. Formele trupului lui se mulau pe ea. Era ca şi cum s-ar fi sprijinit de granit cald.

Casa ei nu era departe şi, când au intrat în fugă în curte, Gareth a sărit din şa înainte să se fi oprit calul de tot, întinzându-se să o dea jos fără un minim de ajutor din partea ei.

Odată ce picioarele ei au fost pe pământ, a echilibrat-o cu o mână, în timp ce se întorcea pentru a-i da animalului o palmă zdravănă pe spate.

Calul a pufnit şi a pornit, apoi s-a întors tropăind pe aleea acoperită, dispărând în noaptea londoneză.

— Sfinte Moise, a reuşit în cele din urmă să articuleze.

Împingând-o spre casă, el a deschis uşa – de data aceasta descuiată – şi a tras-o cu brutalitate înăuntru, trântind uşa în urma lui şi trăgând brusc zăvorul.

— Noi… eu… tu… Ea începuse să tremure serios acum, incapabilă să oprească valul adânc de groază care ameninţa să o trântească. Ar trebui să chemăm pe cineva… poliţia? Ce faci?

Mâinile lui erau pe ea, întorcând-o brusc încoace şi încolo.

— Te-au rănit? Te-a atins ceva?

Îi examina încheieturile şi ceea ce putea vedea din pielea ei, inspectând-o ca pe un fel de păpuşă de cârpă.

— Nu, a răspuns imediat, apoi a stat o clipă să îşi examineze cu adevărat propriul corp, să strângă şi să-şi

dezmorţească fiecare muşchi. Nu. Nu i-ai lăsat niciodată să se apropie suficient de mult încât să mă atingă. Dar, Gareth… capul tău.

O, nu, simţea că va leşina din nou… sau poate mai rău.

Şi-a pus o mâna peste gură.

Sângele i se prelingea pe trăsăturile brutale ale feţei, dintr-o tăietură de lângă linia părului. A întins mâna să o atingă şi a părut surprins să găsească rana.

— Uitasem, a spus el încercând să se explice.

Ea s-a îndepărtat de el, clătinându-se în strânsoarea lui, recunoscătoare că nu i-a dat drumul. O a doua mână i s-a alăturat celei dintâi peste gură, în timp ce pete îi întunecau vederea.

— Domnişoară Felicity? Domnul Bartholomew şi doamna Pickering s-au grăbit să urce de la parter, iar menajera a ajuns la Felicity. Doamne, copilă, ce s-a întâmplat?

A arătat cu degetul spre Gareth, lacrimile curgându-i din ochi din cauza reacţiei fizice la sânge, mai degrabă decât din cauza vreunui fel de suferinţa emoţională.

— E rănit, a murmurat ea, sperând că îl vor ajuta.

— Domnule Bartholomew, trebuie să trimiteţi după trăsură, a spus Gareth, ca şi cum ea nu ar fi vorbit. Este încă pe strada Barclay şi trebuie recuperată rapid. Este vital să pară că am plecat împreună cu restul mulţimii când o să fie descoperite cadavrele.

— Cadavre! a exclamat doamna Pickering.

— Ei… ei au încercat să mă omoare. A fost vărsat sânge în întuneric. Al ei propriu se scurgea în jur, ameninţând să o înece.

— Cine a încercat să te omoare?

— Tâlhari angajaţi. Scoţându-şi o batistă din haină, Gareth a apăsat-o pe tăietura de deasupra ochiului său, sprijinindu-se ca să o poată susţine pe ea. Luaţi-o, a poruncit el.

Braţele moi ale doamnei Pickering au înconjurat-o pe Felicity, iar aceasta s-a lăsat îmbrăţişată de femeie,

luptându-se să rămână conştientă.

— Are dreptate, domnule Severand. Sângeraţi destul de mult. Să chem un doctor?

— Ai grijă de stăpâna dumitale, i-a tăiat-o el. Scoate-o din corsetul ăla ca să poată respira cum trebuie şi găseşte o cârpă rece pe care să i-o pui la cap. Mă ocup singur de rana mea.

— Prea bine, domnule.

Felicity a vrut să-l strige, în timp ce el urca scările mai mult de două odată, părând să fugă de ea fără să se uite o clipă înapoi. Oh, de-ar putea merge cu el, să-i cureţe rănile şi să-l coasă la loc.

De ce trebuie ca trupul ei să fie atât de perfid? Atât de slab?

— Credeţi că vă urmăreau pe dumneavoastră, în mod special, domnişoară Felicity? a întrebat menajera în timp ce o conducea prin casă.

— Nu vom şti niciodată, a murmurat ea. Cineva a aruncat un cuţit. El… domnul Severand, s-a luptat cu ei, el…

Îi omorâse pe toţi. În faţa ei. Pe doi dintre ei cu mâinile goale. Ei bine… cu cizma, într-unul dintre cazuri.

Şi o făcuse pentru ea.

— Slavă Domnului că era acolo, a exclamat doamna Pickering. Slavă Domnului. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, domnişoară Felicity, inimile noastre ar fi distruse.

— Mulţumesc!

Acum că furtuna trecuse, că era în siguranţă în casa ei, oasele au început să îi tremure, iar dinţii îi clănţăneau în timp ce amprenta trupului lui dispărea.

Veniseră după ea. Cumva, ea ştia asta. Încă o dată, acest lucru părea mai mult un atac ţintit decât o simplă violenţă la întâmplare.

Deci, cine ştiuse că va fi la bal? Cine avusese motivul de a face ceva atât de violent, încât să trimită trei bărbaţi cu cuţite ascuţite şi intenţii clare?

— Să-ţi aducem nişte coniac şi să te îmbrăcăm într-o cămaşă de noapte.

Doamna Pickering a ajutat-o să urce scările spre dormitorul ei.

Felicity a tras cu ochiul la cadrul întunecat al uşii de la spălătorie… cameră în spatele căreia se auzea cum curge apa de la pompe.

Gareth.

— Cineva trebuie să se ocupe de el.

— Un erou este, un adevărat erou, a fost de acord doamna Pickering. La început am avut îndoieli în privinţa lui, dar mă bucur că ţi-ai urmat intuiţia şi l-ai angajat. El îl va găsi pe tâlharul din spatele acestei afaceri.

Dintr-odată, lui Felicity i-a părut rău pentru tâlhar.

Dumnezeule, fusese un uriaş atât de blând până acum, încât uneori îşi permitea să uite pentru ce îl angajase. Era un om care, după propria-i mărturisire, susţinea că violenţa era singura lui abilitate.

În această seară, el exercitase această violenţă în mod eficient, fără constrângere sau ezitare. Aparent, fără să se gândească.

Fără remuşcări.

De fapt, îşi amintea privirea de triumf sălbatic în timp ce îi zdrobise craniul celui de-al treilea răufăcător, înainte ca pumnalul îndreptat spre pieptul ei să poată zbura.

Ce fel de viaţă trebuie să fi trăit pentru a acumula o asemenea experienţă? Ca să ucidă cu atâta uşurinţă?

Ca să sărute cu atâta tandreţe care topeşte sufletul. Gareth Severand era un paradox.

Unul de care ea *ar fi trebuit* să se teamă după o asemenea demonstraţie.

Dar nu se temea de el. Acum se temea doar că ar putea să rămână fără el.

Capitolul 8

Gareth şi-a trecut un prosop peste faţa însângerată înainte de a-l arunca în grămada de rufe. S-a plimbat în sus

şi în jos pe podeaua lată a toaletei timp de câteva minute.

Ştia că încăperea era acoperită cu gresie şi faianţă în albastru şi verde, cu podele de marmură albă sub cada de cupru ornamentată.

Dar nu putea vedea nimic din toate acestea cu chipul însângerat. Sângele refuza să se oprească.

Muşchii lui erau în continuare încordaţi de violenţă, cu o familiaritate pură, carnală.

El omorâse nişte oameni.

Îi plăcuse. Voia să îi aducă la viaţă pe acei oameni şi să o facă din nou. Oh, dar nu s-ar grăbi cu ei dacă ar avea de ales. Le-ar face botezul de durere şi sânge înainte de a-i trimite să se confrunte cu judecata lor eternă.

Singura lui consolare era să ştie că se va întâlni cu ei în iad, iar atunci îl va învăţa pe diavol câteva lucruri despre pedeapsă.

Ei ştiau foarte bine că nu trebuie să-l provoace. Cel puţin, doi dintre ei ştiau. Pentru că îl cunoscuseră într-o viaţă anterioară.

Cândva îl numiseră stăpânul lor.

Clayton Honeycutt şi Richard Smythe. Ambii, ucigaşi pricepuţi. Amândoi, Bestii înainte ca organizaţia să se destrame, la „moartea” lui şi a lui Rafael.

Nu-l recunoscuseră… până când nu fusese prea târziu.

Dumnezeule, ce a însemnat asta? Oare toate acestea au fost despre el tot timpul?

Era Felicity în pericol nu din cauza moştenirii ei, ci din cauza ataşamentului lui faţă de ea?

Îl urmărise cineva în timp ce o veghea? Şi dacă da, de ce a decis să atace acum, când el era „mort” de un an?

Gabriel rămăsese la Londra pentru a se asigura că ultima Bestie fusese distrusă. Să-l caute pe Marco. Şi pentru ca ea să fie în siguranţă.

Oare Maico, vicleanul spaniol, îi aflase cumva identitatea?

Oare coşmarul ei actual exista doar din cauza lui?

Îi furase oare liniştea care-i mai rămăsese doar pentru

un sărut?

Acel *sărut.*

O revelaţie! Ştiuse că sărutul era ceva ce oamenii făceau în fiecare zi fără să se gândească. Şi că iubiţii, soţii şi îndrăgostiţii se dedau la această practică aparent fără noimă, din capriciu.

Întotdeauna vrusese, se întrebase, îşi dorise…

Dar nu-şi imaginase niciodată proporţiile colosale ale faptei. Că, prin capturarea gurii lui, o femeie îi poate poseda întreg trupul. Că intimitatea respiraţiei împărtăşite şi a gusturilor fermecătoare ar putea să-i lichefieze muşchii precum este fierul topit şi să-i transforme sângele în miere.

Sânge.

De la chiuveta din faţa lui, în timp ce dâre roşii şiroiau spre scurgere, şi-a privit chipul în oglinda de deasupra.

Chipul lui. Tot nu şi-l recunoştea. Un bărbat se holba înapoi la el, aproape întreg, şi totuşi nici o parte din el aşa cum ar trebui să fie.

Nasul lui ar fi putut fi acvilin dacă nu ar fi fost osul zdrenţuit de dedesubt. Ochii care nu prea se potriveau ca mărime erau umbriţi de o sprânceană despicată de o cicatrice.

Colţul buzei superioare îi fusese cusut şi se vindecase într-o uşoară adâncitură, dându-i un aspect etern de desconsiderare crudă.

Era mai uşor, cumva, când arăta ca un demon. Când trăsăturile lui îi îngrozeau pe ceilalţi la fel de uşor ca şi reputaţia lui.

Când ea leşinase la vederea lui

Mai uşor, pentru că se trezise în fiecare zi ca un monstru şi nu surprinsese pe nimeni făcând lucruri monstruoase.

Părea mai cinstit. Omul era adeseori cel mai rău soi de bestie, iar cei mai periculoşi, după părerea lui, erau cei care se ascundeau în spatele unor trăsături angelice.

Gabriel a umezit marginea unei alte cârpe şi s-a şters la ridurile care se ramificau de la ochi, la pliul nasului şi la colţurile gurii. S-a tamponat la tăietura de sub linia părului,

care abia se mai observa.

Sângerarea se oprise, dezvăluind că fuseseră mai mult decât câteva straturi de piele care lăsaseră sângele să ţâşnească precum o cascadă de munte primăvara.

Cea mai mare parte a sângelui pe care tocmai şi-l clătise de pe mâini nu era al lui.

Iar ea fusese martoră la măcel.

Biata Felicity, abia dacă reuşise să se uite la el după ce îşi vomitase tot conţinutul stomacului.

A închis ochii şi a inspirat adânc, în timp ce un val de regrete îl copleşea.

Mustrându-se, Gabriel şi-a desfăcut vesta şi a descheiat nasturii de sus ai cămăşii, dând-o la o parte pentru a constata rănile provocate de cuţitul lui Honeycutt.

Poate că era mai bine aşa, a recunoscut el în timp ce şi-a împăturit un prosop şi l-a lipit de rana de pe trup, apăsând ferm. Era mai bine să ştie de ce era capabil înainte să se întâmple altceva. Înainte ca el să aibă ideea nebunească de a spera la mai mult decât un sărut. Să-şi permită ca gândurile şi mâinile lui să se plimbe pe trupul ei. Să caute alte experienţe care îi fuseseră refuzate până atunci.

Nu îşi dorise niciodată să se întâmple acel sărut. Dar lumina lunii şi parfumul ei, senzaţia ei în braţele lui, în timp ce-l conducea într-un ritm graţios. Corpurile lor în sincronizare perfectă şi graţioasă. Strălucirea admiraţiei feminine din ochii ei.

Buzele ei îl căutaseră pe el. Ea apăsase acea urmă de mângâiere pe gura lui, iar fiecare coardă fragilă pe care el o legase de ultimele rămăşiţe ale decenţei sale s-a destrămat.

Îşi va aminti gustul ei cât va trăi.

O bătaie în uşă l-a îndepărtat de la oglindă. Trebuie să fi sosit iodul, acul şi aţa pe care le ceruse de la cameriste.

Încheindu-şi la loc câţiva nasturi pe piept, şi-a apăsat antebraţul de trup, pentru a fixa bandajul improvizat la locul lui înainte de a deschide uşa.

Sfârcurile ei erau tari.

Nu ar fi trebuit să fie primul lucru pe care îl observa. Nu când Felicity stătea acolo într-o cămaşă subţire de satin crem cu guler înalt şi dantelă. Ţinea într-o mână uneltele de cusut pe care le ceruse, iar în cealaltă, o cutie misterioasă.

Slavă Domnului, părea că nu se putea hotărî să se uite la el, pentru că a fost nevoie de o clipă ruşinos de lungă pentru ca el să-şi ia ochii de la sfârcurile tari care se întrezăreau prin rochia şi halatul ei.

La naiba cu hainele de noapte de vară, pentru că sunt atât de subţiri!

La naiba cu membrul lui, care devenise tare ca un diamant la această privelişte!

— Ce este?

Întrebarea a ieşit mai dură decât intenţionase.

Deşi mirosul de săpun floral îi spunea că se spălase, părul ei rămăsese uscat, despletit şi periat într-un val lucios şi fin care se revărsa indisciplinat pe lângă omoplaţi.

— Mi s-a spus că ai cerut copci şi am vrut să... să verific eu însămi dacă rana de la cap nu este prea serioasă, i-a spus ea din cadrul uşii.

Înduioşat de grija ei, a întins mâna spre ustensilele ei medicale.

— Nu este nimic grav. Nici măcar nu mai sângerează.

Auzind acestea, ea i-a aruncat o privire printre gene înainte de a-şi ridica bărbia pentru a-l privi cum se cuvine.

— Oh, bine. Umerii i s-au depărtat de urechi. Atunci nu mai este nevoie de astea. A trecut pe lângă el în toaletă şi a aruncat acul şi aţa pe tejghea. Ţi-am adus un unguent din miere, oregano şi genţiană pentru a te proteja împotriva infecţiilor.

Când el a întins mâna spre cutie, ea şi-a tras mâna înapoi.

— Te rog, lasă-mă pe mine.

— Nu este necesar.

— Măcar atât pot să fac din moment ce ai fost rănit la datorie, a insistat ea.

Arătând spre pervazul larg în care era localizată cada, ea i-a cerut în tăcere să se aşeze.

— Aici? a întrebat el ca un prost, gândindu-se la prosoapele însângerate aruncate şi la cel care se umplea de sânge sub cămaşa lui.

— Putem merge în altă parte dacă vrei, a sugerat ea. Camera ta, dacă e mai confortabilă…

— Nu. Orice loc cu un pat era o idee groaznică, rănit sau nu. Nu. Aici e bine.

S-a uitat la el cu mirare.

— Foarte bine.

S-a lăsat în jos pe margine, reprimându-şi un mormăit şi şi-a împreunat mâinile în faţa lui pentru ca protejarea trupului să pară naturală.

Felicity a deschis cutia şi s-a aplecat cu grijă să aşeze capacul lângă el, oferindu-i şansa de a absorbi aroma săpunului ei şi a pielii calde şi de a şi-o fixa în plămâni.

Îndreptându-se pentru a se afla în faţa lui, a băgat două degete în cutie şi s-a încruntat.

— Oh, Doamne, unguentul este mai puţin închegat decât îl fac de obicei. Şi-a frecat degetul mare şi două degete, testând textura unguentului înainte de a-şi ridica mâna pentru a plana deasupra frunţii lui, în semn de pregătire. Hai, închide ochii.

— Nu.

Cuvântul i-a scăpat înainte de a se gândi mai bine.

Ea a înclinat capul.

— Dar trebuie, pentru că s-ar putea să-ţi intre ceva din asta în ochi şi asta ar ustura îngrozitor.

— Nu, a repetat el, de data aceasta mai blând. Voi înfrunta înţepătura dacă trebuie.

— Dar… dar de ce? S-a uitat în jos la cutie. Îţi promit că nu este o poţiune înfiorătoare. Este doar un unguent de ierburi care a devenit puţin alunecos din cauza că am pus prea multă tinctură şi prea puţină ceară de albine.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus despre frică? a întrebat el, înclinându-şi uşor bărbia pentru a se uita la ea. Nu mă pot hotărî să închid ochii. Am această nevoie. Această… înclinaţie. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să văd ce vine spre mine. Nu trebuie să fiu luat pe nepregătite.

— Înţeleg. Îi simţea privirea ei plină de compasiune atingând multe părţi ale chipului său distrus şi îşi dorea ca acea mângâiere să fie reală. Trăieşti o viaţă în care armele zboară spre tine din întuneric. Nu mă miră deloc că nu vrei să ratezi nimic.

După o astfel de recunoaştere a slăbiciunii sale, se pare că nu reuşea să lege un răspuns. S-a aplecat mai aproape, şoapta ei fiind deopotrivă consolatoare şi conspirativă.

— Suntem doar noi doi aici. Nimic nemaivăzut. Nimic în întuneric.

Asta nu conta, sufletul lui tot tânjea să iasă din piele la gândul de a renunţa la un simţ pe care se baza pentru a lupta.

— Ai încredere în mine, domnule Severand. Încredere. Era un cuvânt pe care nu-l recunoştea. Un concept pe care nu l-a învăţat niciodată. Nu ţi-aş face niciodată rău. Îţi promit.

Nu a înţeles că era singura persoană în viaţă care putea cu adevărat să o facă. Văzând-o cum vomitase în grădină, inima lui a sângerat împreună cu restul corpului. Nu fusese în stare să se uite la el fără să i se facă rău. Ceea ce făcuse, ceea ce era el, i-a stârnit repulsia şi consternarea. Aşa cum era normal. A ucis trei oameni.

— Te rog! a implorat ea, cu o expresie rugătoare. Mi-ai salvat viaţa în seara asta, şi eu... Trebuie să fac ceva pentru tine. Nu pot dormi dacă mă gândesc că rana ta s-ar putea agrava.

Se pare că lui îi era imposibil să o refuze.

Inspirând adânc, şi-a lăsat pleoapele să cadă.

Nu şi-a putut reprima o tresărire când ea i-a atins umărul, dar când mâna ei s-a odihnit acolo pentru a se sprijini, a descoperit că acea conexiune a trupurilor lor l-a făcut să fie nefiresc de conştient de ceea ce făcea ea. Celelalte simţuri ale lui s-au trezit la viaţă, experimentând-o în moduri în care nu o făcuse încă.

Mirosul ei era îmbibat de lavandă şi de ceva mai ascuţit care emana din cutie. Atingerea satinului halatului

ei de pantaloni, în timp ce ea se mişca între picioarele lui, era probabil cea mai erotică senzaţie pe care o trăise el. Răsuflarea ei fină pe părul lui. Alunecarea rece a unguentului pe zgârietură, atingerea ei la fel de uşoară ca o aripă de fluture. Murmurul gutural al încurajărilor pline de compasiune. Lipsit de cuvinte, dar plin de semnificaţii.

Gabriel şi-a înghiţit un geamăt.

— Nu este atât de adâncă pe cât am crezut că ar putea fi, a precizat ea, folosind o cârpă moale pentru a prinde o picătură de unguent înainte ca aceasta să se scurgă în sprânceană.

— Rănile de la cap au tendinţa de a sângera mai mult decât altele, apărând mai rău decât sunt iniţial.

— Oh.

A aplicat un al doilea strat de cremă, fiind extrem de minuţioasă. Sau, poate, înceată? Fără îndoială că fusese o noapte traumatizantă pentru ea, poate că îi era frică să fie singură. Poate că venise la el căutând alinare, ceva ce el nu a avut niciodată de oferit.

— Ce ai văzut în seara asta… ce s-a întâmplat… Aş vrea să-ţi pot spune cât de rău îmi pare că a trebuit să fii martoră…

— Pot să-ţi spun ceva? l-a întrerupt ea, cu o voce fermă, cum nu o mai auzise niciodată.

— Bineînţeles.

Voia să ştie totul despre ea.

— Seara aceasta a fost terifiantă. Dar nu mi-a fost rău din cauza a ceea ce ai făcut. Adică, mi-a fost, dar e vorba de sânge, vezi tu. Vederea sângelui îmi face greaţă, uneori atât de tare, încât leşin.

În acel moment, ochii i s-au deschis. Se putea ca, în tot acest timp, reacţiile ei să nu fi avut legătură cu el? Chiar şi atunci când îi privise chipul, după Balul de la mijlocul nopţii…

Fusese stropit cu sângele pe care îl vărsase pentru a o scoate de acolo.

— Dar tu eşti voluntară la un spital, şi-a exprimat el gândul cu voce tare.

Ea şi-a ferit privirea.

— M-am gândit că, dacă voi fi mereu în preajma sângelui şi a altor lucruri de genul ăsta, mă voi obişnui cu ele. Dar, după atâtea leşinuri, am fost considerată mai mult un pericol decât un ajutor şi am fost delegată să stau cu oamenii în timp ce se refăceau şi să ajut cu hârţogăria. S-a luminat în timp ce a întins mâna spre capacul cutiei. De asemenea, creez tincturi din plante pe care cumnatul meu, doctorul Conleith, le foloseşte ca remedii pentru bolile mai uşor de tratat ale pacienţilor săi.

— Oh? Şi ce faci?

Trebuie că era deosebit de pricepută, deoarece, după aplicarea unguentului, nu-l mai durea rana de la cap.

— Ei bine, comprese de muştar şi de tătăneasă pentru durerile în piept. Tincturi de mentă şi de perişor pentru sinusuri şi plămâni. Valeriană şi muşeţel pentru calmarea nervilor. Fenicul, mentă şi rădăcină de lemn dulce pentru remedii stomacale. Frunze de zmeur şi ulei de primulă pentru… ei bine, pentru afecţiuni feminine. Şi asta, un antiseptic pentru răni. Titus a spus că a fost o mană cerească.

— De aceea îţi petreci atât de mult timp în seră, şi-a dat el seama, amintindu-şi de câteva după-amiezi şi seri în care avusese curajul să zăbovească pe aleea acoperită din curte pentru a o vedea cum îşi îngrijeşte numeroasele plante.

— Asta printre alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

Ea şi-a şters degetele pe cârpă, iar el a observat că nu se mişcase încă dintre genunchii lui.

— Doar… tot ceea ce-mi vine în minte, presupun. Îmi place viteza cu care cresc plantele.

— Viteza?

A ridicat întrebător o sprânceană.

Ea şi-a coborât privirea.

— Presupun că nu este cuvântul potrivit. Mai puţină viteză… mai multă tărie de caracter. Plantele sunt atât de capricioase uneori, atât de delicate şi au nevoie de o

îngrijire foarte specială. Dar, în acelaşi timp, pot fi atât de hotărâte să înflorească. Să găsească o cale. Îmi place să cred că pot ajuta. Este ceva minunat în a băga degetele în pământ. Apreciez mirosul şi texturile. Îmi plac vinişoarele de pe frunze şi mişcările imperceptibile ale mugurilor. Unii urmăresc soarele, dar nu-i vezi niciodată mişcându-se. Este o lume atât de fascinantă pentru mine, o lume plină de viaţă, şi totuşi atât de liniştită şi de tăcută. Este locul în care mă simt utilă, dar nu necesară. Luând un plasture mic de la chiuvetă, ea s-a întors să îl aplice, prinzându-şi limba în colţul buzei în timp ce se concentra. Secretul meu pentru acest unguent este arborele de ceai. Te va ajuta cu cicatricele.

— Ce mai contează o cicatrice în plus? a întrebat el ironic.

Ea a pufnit în râs şi i s-a făcut pielea de găină. Buzele ei erau chiar acolo. Fiecare muşchi din corpul lui o ştia.

— Domnule Severand! Ea l-a apucat de mânecă, iar el s-a uitat în jos şi a văzut o pată roşu-închis pe ea. Eşti rănit!

— Nu-i nimic, o să am grijă de ea când termini aici.

— De ce nu ai spus aşa? Oh, Doamne!

Pânza pe care o ţinuse peste tăietură a căzut pe jos la picioarele lor când ea l-a apucat de braţ. Sângerase prin materialul subţire, deoarece ea rămăsese mai mult decât se aşteptase el să o facă.

— Îmi… îmi pare rău.

Genunchii ei au cedat brusc, iar el a prins-o înainte ca ea să se prăbuşească pe podea. Înmuindu-i-se brusc picioarele, ea s-a prelins printre picioarele lui.

Ochii ei negri s-au mărit aproape comic sub ochelari când fiecare dintre ei a devenit dintr-odată conştient de excitaţia care pulsa între ei.

Gabriel a uitat să respire. Ea nu avea lenjerie intimă. Nici corset. Nimic altceva decât o ţesătură între sânii ei şi penisul lui.

Hristoase! Ce senzaţie extraordinară!

Felicity, pe de altă parte, şi-a pierdut vizibil controlul asupra respiraţiei, dilatându-şi şi contractându-şi coastele

peste mădularul tare lipit de ele. Pupilele i s-au mărit atât de mult, încât negrul ameninţa să înghită tot acel azuriu cu un întuneric care nu-şi avea locul pe trăsăturile ei.

Era uimită? Şocată? Nemulţumită? Ofensată?

Excitată?

Cu siguranţă că nu.

El a cuprins-o de umeri, cu intenţia de a o ajuta să se ridice în picioare. Sperând că nu i se va face rău.

În schimb, ea a leşinat.

Gabriel a prins-o şi a sprijinit-o de partea lui nerănită în timp ce îşi folosea cămaşa pentru a lega un bandaj pe tăietură.

Gemând de durere în timp ce o ridica, a dus-o în camera ei şi a aşezat-o pe pat, trăgând la o parte păturile şi aşezându-le sub bărbia ei.

În fiecare fantezie pe care o avusese vreodată, se strecura în pat lângă ea.

— Noapte bună, Felicity.

Luându-şi o libertate pe care nu o merita, s-a aplecat să-i dea un sărut pe frunte înainte de a fugi înapoi la toaletă.

Smulgându-şi cămaşa distrusă şi înnodată, s-a apucat de treaba plictisitoare şi dureroasă de a-şi spăla rana şi de a o coase folosind oglinda şi încercând să facă minuni cu o singură mână. Nu străpungerea acului i-a făcut să scrâşnească din dinţi, ci senzaţia firului care trecea prin piele.

A avut curajul să finalizeze cu greu, având nevoie doar de şase copci în total. După ce a terminat, a pus o parte din unguent pe rană înainte de a pune un strat de tifon peste ea şi de a-şi înfăşură un bandaj în jurul cutiei toracice pentru a o ţine fixă.

Ar fi vindecată în două săptămâni sau mai puţin.

În tot acest timp, se aşteptase ca excitarea lui să se diminueze. Ar fi trebuit să contribuie la asta durerea, plictiseala cusăturilor şi, da, vederea propriului sânge.

Dar se pare că nimic nu se întâmplase. Fusese într-o oarecare stare de excitare de când se sărutaseră. Chiar şi

în timp ce îi omorâse duşmanii. Chiar şi în timp ce se ura şi se mustra.

Tot ce părea să facă penisul lui era să pulseze constant, cu o cerere din ce în ce mai intensă.

Şi-a privit trupul în oglindă, gravat cu tatuaje şi legat cu tifon, plasturele mic de sub linia părului.

Doamne, ce prost a fost. Să-şi fi imaginat un răspuns sexual în ochii ei? În ce fel de vis ar fi putut exista el?

Nu mai avusese niciodată o femeie atât de aproape de el. Niciodată nu simţise formele moi ale unui trup feminin apăsate pe al lui. Nu se gândise niciodată la adâncitura erotică dintre sâni ca la un loc în care mădularul lui să găsească plăcere.

Un val de poftă agonizantă i-a slăbit genunchii.

Incapabil să se poată opri, el şi-a descheiat şliţul pantalonilor şi şi-a lins palma înainte de a se strânge. Muşcându-şi buza de plăcerea şi de durerea senzaţiei refuzate prea mult timp, şi-a trecut mâna peste mădular.

Arcuindu-şi gâtul, şi-a sprijinit şoldul de tejghea şi a închis ochii.

Pielea aspră a mâinii lui era o consolare falsă, incomparabilă cu blândeţea ei. Strânsoarea palmei sale, singura plăcere care îi era familiară, era adesea rapidă şi eficientă.

Ceva care să atenueze presiunea.

De data aceasta, el şi-a mângâiat propria piele aşa cum şi-a imaginat că ar putea face ea. Mergând de la bază până la vârf cu mişcări lungi şi lente. Ştia că imaginile care se revărsau în spatele pleoapelor lui erau degradante pentru frumuseţea ei inocentă.

Dar acum cunoştea căldura atingerii ei, curiozitatea limbii ei, magia alunecoasă găsită în adâncurile gurii ei delicioase. Cum ar fi arătat acele buze perfecte, ca arcul lui Cupidon, deschise pentru a se înfăşură în jurul capului…

Zvâcnirea ascuţită a unui orgasm l-a străpuns, acesta venind de nicăieri şi lovindu-l ca un pumnal în întuneric.

Membrele i s-au blocat, iar mâna lui şi-a accelerat ritmul când acum, cu ochii minţii lui, vedea expuşi acei

sâni. Frumoşi şi cu sfârcuri roz.

A gâfâit şi s-a smucit, în timp ce plăcerea scotea lichidul cald din trupul lui, imaginându-şi cum îi ungea pielea ei cu el.

Imaginându-şi-o pe ea acceptând în gură, pe sâni, resturile alunecoase ale dorinţei lui sexuale.

La naiba. Era un animal pentru că îşi dorea astfel de lucruri cu ea.

Şi totuşi, el îi va întoarce favoarea. Ar face orice pentru ea. S-ar înjosi până la ridicol dacă ea i-ar cere.

Sau, mai bine zis, dacă i-ar ordona.

Dumnezeule! Nimic nu l-ar mulţumi mai mult.

Şi nimic nu ar putea fi mai departe de posibilitate decât să facă dragoste cu Felicity Goode.

Capitolul 9

O săptămână mai târziu

Felicity a folosit sunetul pompei de apă pentru a-l acoperi pe cel al lacrimilor ei.

Le ţinuse la distanţă, până când Titus a plecat după ce scăpase fără să vrea o veste neplăcută care îi afectase nervii deja zdruncinaţi.

Din obişnuinţă, l-a căutat pe Gareth în grădină, dincolo de picăturile nesfârşite de ploaie care se prelingeau pe geamurile de sticlă din toate părţile. Se făcuse nevăzut din momentul în care cumnatul ei apăruse în curte pentru a da vestea în seră.

Fără îndoială, gardianul ei personal a vrut să-i ofere puţină intimitate cu familia ei, dar se pare că dispăruse cu totul.

Pentru că el nu se sustrăgea niciodată de la datorie, ea ştia că se afla în apropiere.

Şi totuşi la distanţă.

Trecuse aproape o săptămână de la bal şi nu se

simţise mai singură în viaţa ei. În dimineaţa de după sărutul lor – după ce ea leşinase la propriu pe el – se trezise să verifice dacă rana lui era în regulă.

Dacă erau în regulă.

Aparent, în timp ce coasta lui Gareth era suturată şi se vindeca bine, seara aceea produsese ceva între ei. Deşi era civilizat şi receptiv la nevoile şi sugestiile ei, Gareth devenise ca o fortăreaţă pe timp de asediu, rece şi impenetrabil.

Şi exasperant de politicos.

Revenise la a-i spune domnişoara Goode, ceea ce se simţea ca o palmă peste faţă de fiecare dată. La cele patru evenimente ulterioare la care participaseră, găsise o modalitate de a evita să o atingă. Chiar şi de a trece pe lângă ea pentru a le permite lacheilor să o dea jos din trăsură sau să-i ia mantia.

Fiecare interacţiune dintre ei fusese, în cel mai bun caz, monosilabică.

Ea ura lucrul acesta.

Umplându-şi stropitoarea de alamă, Felicity a dus-o cu mâinile tremurânde până la rozmarinul ei. Nu-i scăpase din vedere ironia faptului că uda plantele cu mâna. Când potopul de afară ar fi putut face asta la fel de bine.

Nu conta. Atâtea plante s-au ofilit în frig şi în vânt. Nu erau făcute să reziste la vremea necruţătoare. Aveau nevoie doar de un pic de adăpost împotriva frigului pentru a înflori.

O mână grijulie şi un grădinar atent care să le scoată din ascunzătoare mugurii timizi.

Cine ar avea grijă de ei dacă i s-ar întâmpla ceva?

Singura persoană care mai ştia câte ceva despre îngrijirea lor era doamna Winterton… şi ea… ea…

O, Doamne.

Stropitoarea a alunecat din strânsoarea ei şi a căzut pe trotuarul de piatră cu un zgomot duşmănos, vărsând apă în toate direcţiile.

Doborâtă şi copleşită, Felicity şi-a îngropat faţa în mâini şi a început să plângă.

Gareth a fost acolo în câteva secunde, cu mâinile pe umerii ei, pe încheieturile mâinilor, îndepărtându-le de faţă pentru a căuta o rană.

— Eşti rănită?

Iată-l! Pentru o clipă, acei ochi cenuşii de gheaţă se topiseră de îngrijorare. Privirea lui i-a atins fiecare parte a feţei, mâinile, pe o parte şi pe cealaltă, stropitoarea răsturnată. „Ce naiba s-a întâmplat?”

Tot ce voia să facă era să se ducă în braţele lui, să-şi apese obrazul pe pieptul lui tare şi să elibereze furtuna de lacrimi care se adunase de atât timp. Pentru că ştia cum s-ar simţi acum, lipită de căldura şi de muşchii care se aflau acolo.

Cum ar fi să găseşti adăpost sub un asemenea stâlp puternic? Să-şi arunce poverile pe umerii lui de Sisif, căci cu siguranţă ei erau capabili să-i suporte greutatea, fie şi numai pentru a-i da o clipă de respiro. Dar nu ar face-o. Nu când el a trasat atât de clar o linie între ei. Cu siguranţă, era mai bine aşa.

— Ce-a spus Conleith de te-a făcut să plângi? a întrebat el încruntându-se spre aleea acoperită, cu un soi de furie întunecată.

— E-Emmaline… Doamna W-Winterton. Starea ei s-a înrăutăţit. Are dureri atât de mari, încât Titus a trebuit să o sedeze. E îngrijorat că, dacă nu poate să bea apă, organele ei ar putea ceda.

Expresia lui s-a schimbat de la o furie sălbatică la o uimire tulbure.

— Ai spus că se simţea bine când ai vizitat-o ieri.

Dând din cap, şi-a strâns şorţul pentru a se şterge la ochi, din care lacrimile nu se mai opreau din scurs.

— Se simţea! Deşi era puţin palidă şi epuizată, a stat în picioare cât am purtat o întreagă conversaţie.

Cu blândeţe, fără să o întrerupă, Gareth i-a desfăcut şorţul de grădinărit dintre degete şi i-a pus între ele o batistă curată. Recunoscătoare, ea şi-a şters nasul şi a făcut tot posibilul să respingă avalanşa de frică şi de emoţii care ameninţa să o cuprindă.

— Emmaline se simţea puternică şi a spus că va fi gata să se întoarcă acasă în curând. S-a ridicat în picioare pentru a mă îmbrăţişa înainte să plec din spital şi mi-a şoptit la ureche că sunt cea mai bună prietenă a ei. Mi-a promis că mă va iubi şi mă va proteja mereu.

Şi acum… Suferinţa i s-a adunat în ochi şi s-a revărsat într-o nouă avalanşă de durere.

— Dacă aceea a fost ultima dată când mi-am văzut vreodată prietena? Totul pentru că *eu* nu am reuşit să o protejez pe ea?

Prăbuşindu-se în braţele lui, a făcut ceea ce îşi promisese că nu va face şi i-a udat faţa cămăşii cu lacrimile ei.

Mâinile lui se odihneau pe spatele ei. Nu o îmbrăţişare, dar o aparenţă de confort. Degetele puternice, surprinzător de suple şi de agile, îi atingeau spatele într-o mângâiere blândă care era pe cât de ezitantă, pe atât de liniştitoare.

— Ce ai fi putut face pentru a o proteja pe doamna Winterton? Vocea lui suna incredibil de profund atunci când stătea sprijinită de pieptul care o producea. A vibrat prin ea ca un notă de consolare.

— Titus este convins că afecţiunea ei nu provine de la mâncarea prost preparată. El… el suspectează că a fost otrăvită.

El a scos un sunet gânditor.

— Doamna Winterton are duşmani? Să fi mâncat ceva în timpul misterioasei vizite de familie din acea zi?

Ea a scuturat din cap, cuibărindu-se mai tare la pieptul lui. Cămaşa lui era umedă de ploaie şi mirosea a pământ argilos şi a mirodenii şi… a orice fel de mosc delicios care radia din pielea lui.

De ce observa astfel de lucruri într-un moment ca acesta?

— Puţin probabil. Îmi amintesc dar că a spus că era înfometată. Că nu a mâncat nimic în ziua aceea până când…

Brusc, şi-a dat seama despre ce era vorba, în acelaşi

moment în care tot trupul lui a devenit rigid. S-au îndepărtat fiecare suficient de mult pentru a se privi unui pe celălalt şi a-şi dezvălui gândurile.

— Tocana de peşte.

Felicity şi-a dus o mână la frunte.

— I-am dat porţia mea, iar tu nu ai luat mai mult de o îmbucătură pentru că nu-ţi place peştele. Felicity a observat că ploaia îi strânsese pletele în mănunchiuri din care încă mai picura apa, scurgându-se pe denivelările trupului său. Tu nu te-ai simţit deloc rău?

El a clătinat din cap.

— Experienţele de viaţă mi-au dat un stomac de fier, iar majoritatea toxinelor au nevoie de o doză mai mare pentru a doborî un bărbat de talia mea decât pe o doamnă slăbuţă ca doamna Winterton sau…

Privirea lui a coborât uşor.

— Sau pe mine, a răsuflat ea. Au încercat să mă otrăvească. Asta crezi tu, nu-i aşa?

El nu a răspuns, dar mâinile lui s-au oprit pe spatele ei înainte de se agăţa de ţesătură.

— Trebuie să-mi pun în ordine averea, şi-a dat ea seama. Dacă mi se întâmplă ceva cu adevărat? Pentru cei care lucrează la mine în casă ar trebui să îmi fac griji.

— Da, a întrerupt-o el. Cineva care lucrează pentru tine încearcă probabil să te ucidă.

Ea a rămas nemişcată, în timp ce cuvintele lui au pătruns şi au atins o coardă atât de dureroasă, încât nici măcar nu putea să o înţeleagă.

Scăpând din strânsoarea lui, ea s-a îndepărtat valvârtej.

— Este imposibil.

— Este singura posibilitate în acest moment. Scrisoarea a fost lăsată în solarul tău privat. Otrava, în mâncarea ta. Chiar şi faptul că ai fost acostată la o anumită oră din noapte. Mâna lui masivă a prins-o de umăr şi a întors-o. Agresorul tău ştia unde vei fi, pentru că cineva din casa ta i-a furnizat această informaţie.

Şi-a acoperit înspăimântată gura cu ambele mâini.

Fiecare parte din ea a respins însăşi noţiunea. Cu toate acestea, logica lui era solidă.

— Ce ar trebui să fac?

— Ar trebui să îi concediezi până la ultimul.

Asta a făcut-o să-şi încrunte sprâncenele şi să dea frâu liber vorbelor către el.

— Nu pot să… Vreau să spun… unii dintre oamenii aceştia sunt în casă dinainte să mă nasc eu. Este casa lor. Refuz să-i pedepsesc pe toţi pentru vina unuia singur. Nu fără să fiu sigură de vinovăţia lor. Nu-mi cere asta!

El s-a încruntat, dar în cele din urmă a cedat.

— Ce zici de un concediu cu plată? Ai putea inventa un motiv pentru a-i scoate pe toţi din casă pentru o perioadă, în timp ce noi facem o anchetă. Poţi alege unul sau doi dintre cel mai de încredere să rămână. Doamna Pickering, poate.

Ea a dat din cap, simţindu-se ameţită.

— Da. Şi domnul Bartholomew. Doar dacă nu cumva făceau parte din… o, Doamne. Nu merită să ne gândim la asta. Ce se întâmplă?

O bandă de oţel îi înconjura plămânii şi ameninţa să o stoarcă de viaţă. Cu inima bubuindu-i şi cu vederea înceţoşată, se temea că nu se va mai putea ţine pe picioare.

— Felicity. Mâinile lui i-au cuprins umerii, strângând-o atent, dar ferm. Felicity, ascultă-mă! Şi-a ridicat privirea spre el, constrânsă de tonul grav din glasul lui. Nu intra în panică. Voi avea grijă să fii în siguranţă. Voi veghea asupra celor care au rămas. Mă crezi când îţi spun asta?

Credea. Fără îndoială.

— Doar că… Aş vrea să nu am nevoie de tine.

I-a apucat antebraţele şi i-a captat privirea, având nevoie să se descarce. Să explice. Să se scuze. Să alunge autocritica aceea care devenise o parte din conversaţia ei zilnică încă de dinainte de a-şi putea aminti.

— Cum de mi se întâmplă asta? Întotdeauna am făcut ceea ce trebuia. Întotdeauna am făcut ceea ce era sigur. Mi-a fost teamă să nu mă complac să mă comport greşit,

pentru că atunci viaţa mea nu ar mai avea niciun sens. Nu aş fi de folos nimănui. Părinţilor mei, familiei mele, surorilor mele. M-am convins că sunt capabilă să-mi asum această imensă responsabilitate lăsată de tatăl meu, dar descopăr că, pe măsură ce mă simt mai ameninţată, sunt mai puţin capabilă, iar eu… eu detest lucrul acesta la mine. Serios. Nici măcar nu te pot ajuta să-ţi cos o rană fără să leşin. Nu pot face faţă oamenilor pentru mai mult de câteva ore, iar apoi îmi vine să mă prăbuşesc. Sunt slabă şi ineficientă şi…

— Opreşte-te!

Ea a clipit către el, uimită de tonul lui nu prea blând şi de strângerea fermă.

— Ascultă-mă, Felicity Goode, a spus el cu un ton al vocii pe care ea nu îi auzise încă de la el. Unul care ar fi putut comanda legiuni. Eşti capabilă de lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată în aceasta lume. M-ai învăţat ceva în timp ce te-am privit. Că puterea – adevărata putere – este tăcută. Şi că nimic nu este mai puternic decât amabilitatea. Să rămâi blând într-o lume dură, asta necesită un curaj imens. Curaj pe care puţini oameni îl au. Ai încredere în mine, Felicity, şi te rog nu te distruge din cauza a ceea ce nu trebuie să schimbi. Nu lăsa pe nimeni să te facă să te simţi slabă pentru că îţi pasă.

Cuvintele lui i-au provocat cu totul alt fel de lacrimi în ochi, iar ea l-a privit cu un soi de dorinţă pe care nu o putea identifica deloc. Când el era aproape, când o atingea… nu se mai simţea atât de pustiită. Putea să creadă că posedă curaj.

El o făcea curajoasă.

— Putem să uităm ce s-a întâmplat în noaptea balului? a răbufnit ea, implorându-l în tăcere să topească fortăreaţa de gheaţă dintre ei. Nu vreau să existe această distanţă inconfortabilă. Mi-e dor de uşurinţa cu care comunicam înainte.

Severitatea şi uşurarea se aşezau ciudat pe trăsături ca ale lui.

— Şi mie la fel, a recunoscut el.

— Atunci, să ne gândim la ea ca la o seară ciudată şi

periculoasă. Una despre care nu trebuie să ne mai amintim de acum.

— Aşa mi se pare cel mai bine.

— Mulţumesc. I-a cuprins mijlocul cu braţele, având grijă să nu apese pe rana lui. El nu i-a întors îmbrăţişarea, însă ea a înţeles că valul ei neobişnuit de afecţiune nu era nici potrivit, nici aşteptat. Îndepărtându-se, s-a aplecat să îşi recupereze stropitoarea. După ce termin asta, vrei să stai cu mine în timp ce îi dau personalului vestea?

— Orice ai nevoie. A aruncat o privire în jur, la plantele şi la ferigile ale căror frunze şi flori se întindeau din ghivecele lor ca şi cum ar fi sperat să îl atingă ca nişte devotaţi admiratori.

— Pot să te ajut cu plantele?

— Nimeni nu s-a mai oferit să mă ajute până acum.

I-a înmânat stropitoarea, iar ea a recuperat una mult mai mică.

El a ridicat un umăr şi s-a întors, aproape răsturnând un ficus.

— Dacă ai nevoie de ajutor, poţi apela oricând la mine. Chiar dacă este ceva ce consideri neînsemnat.

Înduioşată, ea s-a întors cu spatele, ca să nu-i vadă emoţia din inimă, care i se reflecta în privire.

Îl minţise, bineînţeles. Nu putea uita ce făcuseră la bal.

La fel ca şi vederea unui uriaş ca el îngrijind florile ei iubite…

Sărutul acela avea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Capitolul 10

Felicity a fost surprinsă să observe cât de repede s-a golit casa ei sub privirea atentă a lui Gareth, Până când soarele a apus, mai rămăseseră doar doamna Pickering şi Bartholomew, iar Gareth coborâse scările şi se dusese la

bucătărie pentru a supraveghea livrarea de alimente şi pentru a pregăti masa de seară.

Cei patru au mâncat împreună într-un mic colţişor de lângă bucătăria cu o privelişte minunată asupra curţii şi a grădinii.

Felicity chiar s-a bucurat de ploaia care se prelingea pe geamuri şi de preparatele simple, porumbel la cuptor şi sparanghel prăjit, întotdeauna îi plăcuse destul de mult doamna Pickering, iar femeia o făcea să se simtă mai bine în timp ce vorbeau despre Emmaline şi despre lucruri mai triste.

Menajera chiar s-a străduit să-l atragă pe Gareth în conversaţie, întrebându-l despre copilăria lui şi altele.

Deşi era politicos, nu părea dispus să divulge prea multe.

Felicity a avut sentimentul că nu avusese o copilărie demnă de a fi ţinută minte.

Clopoţelul de la uşă a întrerupt jocul lor de cărţi de seară, pe care Felicity bănuia că Gareth îi lăsa să-l câştige.

L-a urmărit pe domnul Bartholomew până la uşă ca o umbră ameninţătoare, cu trupul încordat şi pregătit pentru aproape orice ar putea aduce noaptea la sosirea lor.

Orice, în afară de două gemene care ţipă şi de o îngrijitoare hărţuită.

— Effie? Ce s-a întâmplat? Felicity s-a repezit pe coridor către intrare, unde menajera nici măcar nu voia să renunţe la haină.

— Mama mea a dispărut, a mormăit ea, cu apa de ploaie picurându-i de pe bască. Se mai pierde uneori, vedeţi dumneavoastră. Sir şi Lady Morley le-au lăsat pe micuţele acestea în grija mea, în timp ce ei au plecat la nişte treburi date de poliţie şi de politicieni, şi este ziua de odihnă a celor mai mulţi din gospodărie. Nu pot să-i duc la doctor şi la Lady Nora, pentru că ea se odihneşte, iar el se află într-o cezariană, aducând pe lume micuţul altei femei. M-am gândit că poate, din moment ce ai o gospodărie plină de personal…

— Bineînţeles, ai făcut bine să le aduci aici. Felicity a

smuls-o pe micuţa Charlotte din căruciorul cu două fante şi a aruncat-o în braţele lui Gareth, înainte de a se întoarce să o ia şi pe micuţa Caroline. Du-te să te ocupi de mama ta, Effie; vom fi bine până când se vor întoarce părinţii lor.

Effie, o femeie cu părul vâlvoi, care ar fi putut avea între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, l-a privit pe Gareth cu un aer suspicios.

— Sunteţi sigură că totul este în regulă aici? a întrebat ea.

Felicity ezitase mult în privinţa a ceea ce ar trebui să le divulge surorii sale şi lui Morley, având în vedere că se întorseseră cu doar două zile înainte de pe continent. Trebuia să se întâlnească cu ei la o cină de familie sâmbătă şi a decis să îl prezinte familiei pe Gareth şi situaţia ei neplăcută în acelaşi timp.

Nu ar fi fost bine ca Effie să ducă informaţii despre un domn cu aspect înfricoşător la familia Morley.

Din fericire, doamna Pickering s-a grăbit şi i-a dat lui Effie nişte pâine caldă şi provizii pe care să le ia cu ea.

Gareth, care încă o mai ţinea pe ambele braţe pe copila care se zvârcolea şi plângea, i-a oferit-o menajerei, care a aruncat pur şi simplu pruncul pe umăr.

— Încă le ies dinţii, bieţii prichindei. Avem două biberoane fierte şi un pic de lapte de capră pentru ei.

Privirea disperată şi uluită de pe faţa lui Gareth, în timp ce femeia dispărea pe hol, avea să rămână închisă în seiful de amintiri amuzante al lui Felicity pentru totdeauna.

— Uite aici. A strâns bebeluşul la piept, trăgând pătura într-un leagăn improvizat şi mângâindu-i funduleţul în timp ce îl legăna şi îi sălta. Aşa, ai grijă la capul ei şi nu o împinge prea mult. Se va linişti în scurt timp.

Cu mişcări lente şi dureroase, el imita strânsoarea ei, dar nu părea să aibă efectul scontat, căci micuţa Charlotte nu făcea decât să se supere şi mai tare.

El s-a strâmbat.

— Nu cred că eu…

— Nu, te descurci foarte bine, doar pune braţul sub ea. Da, aşa. Să mergem în salon.

S-a întors cu spatele către el, având nevoie de o clipă pentru a se linişti, după ce vederea lui cu un copil dolofan şi salivându-i pe umăr îi provocase o explozie de fluturi în stomac.

Ea s-a dus la canapea şi s-a aşezat, legănând copilul liniştit în braţe, în timp ce îi vorbea cu voce tare.

— Poftim, micuţo! A mângâiat fruntea micuţă a fetiţei, şi-a trecut vârful degetului de-a lungul podului nasului ei. Ai scăpat de frig acum. Eşti cu mătuşa Felicity, ce distracţie va fi. În loc să se aşeze pe scaunul său obişnuit de vizavi, Gareth s-a aşezat lângă ea. Urmărind-o cu atenţie şi imitându-i fiecare mişcare.

— Ce fac acum cu el?

Nota de agitaţie neobişnuită din glasul lui a făcut-o să îşi înfrâneze un zâmbet.

— Doar desfă pătura, ca să se poată mişca, a corectat Felicity cu blândeţe. Şi este o *ea,* iar numele *ei* este Charlotte.

A aşezat bebeluşul lungit pe genunchi, sprijinindu-i capul între genunchi în timp ce îi desfăcea membrele ocupate. În timp ce pumnişorii se roteau în vânt şi picioruşele mici loveau libere şi recunoscătoare, el a aruncat o privire de la un bebeluş la altul cu o buimăceală serioasă.

— Cum le poţi deosebi?

— Poate că nu ştii asta, dar sunt o geamănă. Asta mă face să fiu foarte calificată, presupun.

— Nu mai spune.

Nu putea fi sigură, dar i se părea că el îi evită foarte intens privirea.

— Am menţionat-o pe sora mea Mercy. Cea care călătoreşte. Fiorul de tristeţe o luase prin surprindere. Îi era dor de Mercy în fiecare zi, dar în această seară separarea lor era ca o durere fizică.

Ce ar crede Mercy despre Gareth Severand?

— Nu-ţi place că este cu soţul ei? a întrebat el prompt.

Ea a clătinat din cap când pumnul micuţ al lui Caroline s-a închis peste degetul ei.

— Nu-mi place că a luat-o de lângă mine. Dar i-am spus să plece. Ea este atât de fericită. Are parte de toate aventurile la care tânjea încă de când eram mici. Şi mă bucur de lucrul acesta.

— Şi căsătoria ei? Soţul ei? Te bucuri de toate acestea?

Ea a aruncat o privire şi l-a văzut cum îşi ţinea mâinile întinse ca nişte mici apărători în faţa loviturilor puternice ale lui Charlotte. Bebeluşul părea încântat de acest lucru şi s-a bucurat instantaneu.

— Nu pot să spun că îl cunosc bine, a recunoscut Felicity, atrasă din toate punctele de vedere de imaginea lui cu un copil în braţe. Liniştită de prezenţa lui. De faptul că stăteau atât de aproape. Voi fi sinceră, am îngrijorările mele. A fost… ei bine, un bărbat rău famat şi fără scrupule în cea mai mare parte a vieţii sale. Dar l-am crezut când a spus că o iubeşte. Nu cred că am mai crezut vreodată ceva atât de mult ca lucrul acesta.

De fapt, întotdeauna îşi dorise ca un bărbat să o privească aşa cum o privea Raphael Sauvageau pe Mercy.

Ca şi cum ea ar fi fost cea mai mare comoară a lui.

— Şi.. sora ta îi răspunde cu aceeaşi dragoste?

El părea mai interesat de răspuns decât bănuia ea că va fi. Ce frumos, ca un bărbat să fie atât de atent la o conversaţie care nu era despre el.

— Oh, da, a plecat după el.

— De unde ştii toate lucrurile acestea dacă nu sunteţi împreună?

Felicity râse zgomotos.

— Scrisorile ei sunt în cea mai mare parte spumoase, efervescente, pline de laude la adresa lui. Şi mă bucur atât de tare de toate acestea.

— Nu pari atât de bucuroasă.

A privit în jos, la bebeluşul înfăşat din braţele ei, convinsă că un copil atât de liniştit precum Caroline ar putea să semene cu ea. Oare va fi doar o mătuşă pentru tot restul zilelor ei? Poate că nimeni nu-i va spune niciodată mamă?

— Dacă este să fiu sinceră, sunt invidioasă. Mercy a susţinut întotdeauna că nu se va căsători niciodată. M-a făcut şi pe mine să promit că nu mă mărit. Aveam de gând să ne croim propriul drum în această lume, aşa cum am venit în ea. Împreună. Şi iată-ne aici… iată-mă aici… supusă datoriei, în timp ce alegerea ei i-a acordat cumva un minimum de libertate.

Şi-a dres glasul în acelaşi timp în care Charlotte a scos un zgomot de adoraţie faţă de Gareth.

— Cred că te place, a murmurat ea când copilul şi-a încolăcit pumnişorul puternic şi dolofan în jurul unuia dintre degetele lui aspre.

— De unde ştii?

— Uită-te la chipul ei, este foarte mulţumită.

— Ei bine… Nasul i s-a strâmbat într-o grimasă ironică. S-ar putea să fi fost din cauza bulelor pe care tocmai le-am simţit ieşindu-i prin dos.

Felicity şi-a dat capul pe spate şi a râs într-o explozie de veselie pură. Cât de uşor reuşea el să-i risipească melancolia de mai devreme cu acest simţ al umorului. Şi singurătatea ei, cu simpla lui prezenţă.

Când, în sfârşit, l-a privit pe Gareth, acesta rămăsese nemişcat.

Şi îi zâmbea. Un zâmbet sincer. Ambele părţi ale buzelor i se relaxaseră în ceva ce părea a fi bucurie.

A fost ca şi cum ar fi stat pentru prima dată la soare. Cald, frumos şi uluitor

— N-ai mai ţinut niciodată un copil în braţe? a întrebat ea, uitându-se în altă parte şi strângându-şi coapsele.

— Niciodată.

— La vârsta ta? Mi-e greu să cred lucrul acesta.

Zâmbetul lui i se topise într-o ironie sfidătoare.

— Eu nu sunt Matusalem.

— Câţi ani ai?

— Patruzeci şi trei şi toţi ai mei, a mormăit el, evident jignit.

— Nu vârsta ta mă surprinde, ci faptul că nu ai fost niciodată în preajma copiilor. Sunt doar doisprezece ani

între noi, însă nu cred că este o diferenţă semnificativă.

— Presupun că nu.

Charlotte a ales acel moment pentru a-i băga degetul capturat în gură şi a-l mesteca cu o vigoare nemiloasă, atrăgându-i atenţia.

— Sunt o halcă prea mare pentru tine, micuţo, a rostit el satisfăcut. Dar roade, dacă te simţi mai bine. Charlotte a gângurit, zâmbind şi salivând pe mâna lui. Ia te uită, sora ta creşte un mic canibal.

A verificat să vadă dacă Felicity asista la spectacol, un zâmbet de mândrie fermecător netezindu-i trăsăturile dure ale feţei. Producând riduri frumoase la colţurile ochilor şi adâncindu-i liniile gurii.

Oh, se uita.

Se uita într-un fel în care nu se mai uitase niciodată la el. Ea a simţit furnicături pe piele şi o strânsoare în jurul oaselor şi, dintr-odată, a fost conştientă de toate lucrurile care o făceau să fie o femeie. Sânii ei au devenit grei, plini de dorinţă, sfârcurile strângându-i-se până aproape de durere. Îşi simţea gura uscată, dar umezeala se aduna între coapse. Coapse care tânjeau să se deschidă şi să se strângă în acelaşi timp.

Acest bărbat. El susţinea că nu are copii. Nici familie. Şi i se părea o parodie că lumea va continua să existe fără copilul lui.

Ce abuz de perfecţiune masculină!

Doamne, cât de alarmant era faptul că trupul ei părea să ceară ceva fără permisiunea ei.

Poate că Felicity era inocentă, dar acum înţelegea de ce autorii descriau dorinţa ca pe o foame. Era o senzaţie atât de carnală şi de josnică. Atât de mistuitoare. Atunci când cineva avea nevoie să mănânce, corpul şi creierul rareori permiteau orice funcţie până când foamea nu era satisfăcută. Nevoia era obsesivă. Copleşitoare.

La fel era şi aceasta.

Întreaga ei fiinţă fremăta de simţire. De propria dorinţă. Şi va fi imposibil să se gândească la altceva până când nu-şi va controla foamea…

Sau până când nu îşi va umple acel gol cu Gareth Severand.

Capitolul 11

Gareth nici măcar n-a mai putut să exprime profunzimea uşurării sale atunci când menajera s-a întors ţinând în mâini biberoanele calde, din sticlă, cu mici tetine de cauciuc.

Felicity agita un biberon şi îi dădea ordine lui în timp ce o hrănea pe... Of, la naiba! Uitase pe care o ţinea în braţe. Pe Caroline? Pe Catherine? Pe Charlotte?

Nu era cazul să o întrebe pe niciuna din doamne, care se ocupau de micuţe cu o grijă de expert. Nu când păreau atât de încântate de el.

Privind în jos la fiinţa micuţă din poala lui, a fost lovit de un ciudat sentiment de uimire. Copila se uita la el cu ochii de aceeaşi culoare uimitoare ca ai lui Felicity, iar degeţelele ei apucau sticla într-un mod neelegant, chiar dacă el o ţinea fixă. Buzele ei se lipeau în jurul tetinei, în timp ce o ronţăia, mai degrabă decât să sugă. A trecut un singur deget peste buclele negre şi subţiri pe care le putea vedea pe capul ei rotund.

Era greu de crezut, *de înţeles* mărimea degetelor ei de la picioare, chiar dacă erau chiar în faţa lui. Cum de picioarele cuiva, care arătau la început ca nişte găluşte, ajungeau membre utile, pe care oamenii se bazau atât de mult? Cum se putea ca un bebeluş atât de plinuţ, cu gropiţe şi încreţit ca un sul, să se dezvolte într-o persoană în toată regula?

Cum era posibil ca el să fi fost cândva aşa? Mic. Neajutorat.

Datorită mamei sale şi câtorva miracole, el şi Raphael supravieţuiseră.

El fusese cât pe ce să nu o facă. De atâtea ori. Tatăl său nu s-ar fi supărat de dispariţia lui, atât timp cât ar

profitat de pe urma ei.

Oglinda spusese această poveste până de curând.

— Este bine să ai din nou un bărbat în casă. Comentariul doamnei Pickering i-a atras atenţia asupra locului în care se afla ea, deasupra lui, zâmbind aprobator. În ciuda circumstanţelor.

El a dat din cap în semn de mulţumire, neştiind exact cum să reacţioneze la un compliment.

— Avem un loc unde să doarmă? a întrebat el.

— Cu siguranţă, dar mai întâi trebuie să o faci să râgâie.

Fiind convins că înţelesese greşit, înclină capul.

— Trebuie să… ce?

— Pune-o pe umărul tău şi dă-i câteva lovituri.

El rămase perplex. Auzise că aristocraţia avea nişte practici ciudate şi alarmante de creştere a copiilor, dar chiar aşa?

— Nu lovesc un copil.

La auzul acestor cuvinte, ea râse copios.

— Aşa, prostuţule. Smulgând-o pe fata din braţele lui Felicity, a sprijinit copilul pe umărul ei şi i-a dat câteva bătăi ferme pe spate. Unde l-ai găsit pe acest nerod?

Felicity i s-a alăturat râzând.

— L-am găsit pe aleea acoperită şi mă bucur foarte mult că am făcut-o.

Scânteia fierbinte pe care seara o aprinsese în pieptul lui s-a întins şi s-a transformat într-o vâlvătaie care rivaliza cu cea a unui whisky bun.

— Acum încearcă, băiete, i-a spus Pickering. Uite aşa!

Ezitând, a sprijinit micul îngeraş cu un smoc de păr şi şi-a făcut mâinile căuş, mângâind-o uşor pe umeri şi pe spate.

Ambele femei suspinau în tandem, ceea ce l-a determinat să îşi ridice sprânceana în semn de nedumerire.

— Oare nu fac ce trebuie?

Un sunet uşor şi necivilizat s-a auzit lângă urechea lui, urmat de o scurgere caldă de ceva pe gulerul lui şi pe spate.

Gareth a făcut ochii mari când a simţit un miros acru.

— Oh, la naiba. Adică… rahat. Adică… îmi pare rău. Doamnelor. Este… ea… în regulă? Am…

— Nu te îngrijora, băiete, e ceva ce le place bebeluşilor să facă din când în când.

Menajera a săltat-o pe Caroline, cu obrajii ei rumeni, zâmbind amuzată.

Felicity a sărit în picioare şi s-a aplecat asupra lui, ridicându-i copilul de pe umăr. Micuţa ştrengăriţă părea neobişnuit de mulţumită de ea însăşi, în timp ce îi smulgea o şuviţă de păr înainte de a fi trasă de lângă el.

Strângând bebeluşul la piept, Felicity a şters colţurile guriţei ei şi s-a dovedit incapabilă să îşi înfrâneze un chicotit văzând expresia lui uimită.

— Îmi pare atât de rău că te-a murdărit. Te rog să nu fii supărat.

— Nu sunt. Ridică din umeri. M-am murdărit cu lucruri mai rele.

El nu putea să citească expresia de pe chipul ei înainte de a o ascunde de el. Un soi de suferinţă, sau poate dorinţă… Poate că avea nevoie să-şi examineze propria viziune.

— Probabil că vrei să te cureţi. A arătat spre uşă. Eu şi doamna Pickering vom pune lucrurile în ordine aici.

Gareth nu putea face nimic altceva decât să dea din cap în timp ce privea tabloul din faţa lui. Lămpile aurii creau o aureolă în jurul părului lui Felicity. Argintiul, fildeşul şi griul liniştitor al încăperii contrastau cu violetul rochiei ei, care îi picta cumva ochii în aceeaşi nuanţă.

Copilul din braţele ei a întins o mână peste obrazul ei colorat în nuanţa piersicii, agăţându-i un deget în gură, ceea ce a făcut-o să râdă şi să ciugulească degetele mici.

— Uite ce i-ai făcut bietului domn Severand, Charlotte, a icnit ea. Cu siguranţă semeni cu mătuşa ta Mercy.

Bolborosind nimicuri, copila şi-a aşezat fruntea pe cea a lui Felicity, care a închis ochii, aparent înviorată de dulcea afecţiune a gestului.

Cineva o va face mamă într-o bună zi.

Un nenorocit norocos o să pună sămânţa unui prunc în pântecele ei. Va vedea cum creşte acel copil în corpul ei miraculos. Cum îşi va ţine progenitura cu mândrie.

Simplul gând îl îmbolnăvea.

— În cazul acesta, scuzaţi-mă, doamnelor.

Înainte să-i întoarcă favoarea dubioasă a lui Charlotte şi să verse peste tot, s-a rotit pe călcâie şi a părăsit încăperea.

Gabriel nu s-a grăbit să facă baie şi să se îmbrace, pedepsindu-se pentru sentimentele sale ridicole.

Dorinţa de a ucide orice bărbat care o atingea, laolaltă cu toate motivele pentru care refuza să facă acest lucru, devenise un vârtej tumultuos de frustrare îndreptat doar împotriva lui însuşi.

Nu-şi dorea nimic mai mult decât fericirea ei.

El nu-şi dorea nimic atât de mult ca *pe ea*... ceea ce, foarte probabil, îi va distruge şansele de fericire.

Viaţa îl învinsese chiar înainte de a se naşte.

Până când a terminat el de îmbăiat, de îmbrăcat, de aranjat şi de întors la etajul întâi, Cresthaven Place devenise deja tăcut şi aproape întunecat, în timp ce doamna Pickering se chinuia să stingă lămpile. L-a întâmpinat cu un zâmbet şi făcându-i cu ochiul.

— Sir şi Lady Morley au venit să-şi ia micuţii acum mai puţin de jumătate de oră.

— Înţeleg.

S-a uitat la uşa închisă a salonului, întrebându-se dacă Felicity citea de cealaltă parte a ei.

— S-a dus la culcare, l-a informat femeia atentă. Dar în bucătărie sunt nişte afumături, brânzeturi şi pâine proaspătă. Soţul meu, Gordon, era un bărbat de statura ta. Până să moară de holeră, dorea mereu o masă în plus înainte de a se culca. Aproape că mi-a mâncat toată averea, Dumnezeu să-l odihnească. Şi-a aranjat apoi scufia şi i-a făcut cu ochiul. Îmi aminteşti un pic de el, dacă vrei să crezi asta. Mâini aspre. Maxilare dure. Inimă blândă.

Gareth a vrut să o corecteze, dar nu a fost în stare să

contrazică o văduvă cu suflet bun.

Inima lui era aşa cum fusese de când se ştia. Dură, rece şi ofilită.

— Mulţumesc.

El a zăbovit la balustrada de la baza scărilor, studiind-o pe doamna Pickering pentru o clipă. Dacă ea avea vreo legătură cu ceea ce se întâmpla în această casă, nu ar mai trebui să aibă niciodată încredere în instinctele sale.

— Dacă v-aş cere să ghiciţi cum ar fi putut ajunge otrava în bucătărie, cine aţi spune că este posibilul vinovat?

Ochii negri ai femeii s-au umezit de remuşcări.

— Nu-mi pot imagina pe nici unul dintre noi făcând aşa ceva. Mai ales bietei domnişoare Felicity. Întrebaţi pe oricare dintre noi şi veţi primi acelaşi răspuns; oricine îi face rău acelui înger de fată merită să ajungă la diavol.

— În privinţa asta suntem de acord, a spus el şi s-a întors să urce scările.

— Domnule Severand? a strigat doamna Pickering după el.

— Da?

— Mulţumesc… pentru că ai grijă ele ea. Mi-aş dori să găsească un bărbat ca dumneata, şi nu pe vreunul dintre acei dandy cu care tatăl ei ar fi vrut să o lase. Voi doi aţi fi o adevărată binecuvântare ca stăpân şi stăpână.

Gabriel a strâmbat din nas.

— Amândoi ştim că nu sunt suficient de vrednic să îi sărut picioarele, doamnă Pickering.

— Tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care eşti ideal. A făcut un gest de lehamite. Majoritatea bărbaţilor cred că sunt darul lui Dumnezeu pentru femei, când de fapt este invers. Cineva ar trebui să fie atât de norocos încât să îi fure inima, iar acea inimă era în ochii ei când te-a privit în seara aceasta.

Şi-ar fi dorit ca ea să nu fi spus asta.

— Ştii că, dacă ar lua un bărbat ca mine, ar pierde totul. Pe dumneata, casa aceasta, siguranţa ei.

Inocenţa ei, liniştea fragilă pe care o avea, reputaţia ei şi… un nume bun. Posibil chiar şi sufletul ei.

— Noapte bună, doamnă Pickering.

— Noapte bună, băiete, a suspinat ea, înainte ca vorbele să i se audă pe scări în sus. Aceste fete Goode au învăţat toate că la unele lucruri merită să renunţi…

El nu a răspuns, doar a urcat cu paşi greoi scările interminabile până la etajul trei.

„Nu pentru cineva ca mine.”

Capitolul 12

Scârţâitul unei scânduri l-a trezit pe Gabriel dintr-un somn tulbure.

Ridicându-se brusc în picioare, asculta întunericul. Secundele treceau în tăcere şi, exact când începuse să se întrebe dacă sunetul fusese în vis, s-a alertat la o mişcare pe scări.

Sărind în picioare, şi-a tras pantalonii, şi-a înfipt pumnii în mânecile cămăşii şi a pus mâna pe pistol.

Când Gabriel ucidea, prefera ca moartea să fie tăcută. Şi umedă. Dar nu voia să pună viaţa ei în pericol, când un act de violenţă rapid şi letal putea fi mai eficient.

Apăsându-şi urechea la uşă, nu a auzit nimic de cealaltă parte, aşa că a dat buzna afară şi a traversat holul mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Totul era tăcut şi liniştit.

S-a dus în camera ei. A ezitat, apoi şi-a amintit că ezitarea ucide oameni.

Intrând înăuntru, a găsit aşternuturile ei de pat şifonate. Şi goale.

— Felicity? A început să caute în fiecare colţ întunecat al camerei ei. În dulap. A verificat ferestrele, găsindu-le încuiate.

Zgomotul unei uşi a răsunat de la parter.

A luat-o la fugă spre hol şi a zburat pe scări la timp pentru a vedea cum dispar razele de lumină din spatele casei. Întorcându-se spre vestibul, a zărit o mică strălucire

în curte prin geamurile de la intrarea din spate. A ajuns acolo în câteva secunde.

Strălucirea se diminuase acum, aflându-se în interiorul serei.

Un felinar singuratic împrăştia umbre vagi de frunze şi de fiori pe pavaj, întrerupte de mişcările unei fete într-o cămaşă de noapte albă.

Coborându-şi arma, Gabriel şi-a ridicat privirea pentru a vedea strălucirea lui Felicity, care zbura prin seră asemenea unui fluture prins în capcană.

Când el a deschis uşa, ea s-a întors, cu ochii mari cuprinşi de o teroare pe care el nu o mai văzuse niciodată până atunci, fluturând o mistrie spre el ca şi cum ar fi fost o floretă.

Uşurat că o găsise singură, a păşit înăuntru pe lespezile de piatră reci sub picioarele lui goale.

Identificase cu precizie momentul în care ea îl recunoscuse prin ochii opacizaţi de forţa îngrozitoare care o ţinea în sclavie. Răsuflând de parcă ar fi alergat o leghe la turaţie maximă, a lăsat jos instrumentul ascuţit de grădină şi s-a aplecat, sprijinindu-şi palmele pe genunchi.

Gabriel s-a dus la ea, aruncându-şi pistolul pe bancul de lucru din spatele ei.

— Ce e în neregulă? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să respir. Nu pot… Sunt… A tresărit şi a căzut în genunchi, tremurând, transpirând şi înghiţind aer.

Prinzând-o de umeri, el s-a lăsat în jos, susţinându-i greutatea.

— Ai luat ceva? Ai mâncat ceva? Eşti bolnavă?

— Nu, a spus ea gâfâind. Nu. Îmi pare rău. Îmi pare rău că… sunt distrusă. Te rog să mă laşi.

Va trece. Ea spusese asta în parc, în seara balului.

Ritmul inimii lui s-a mai liniştit când şi-a dat seama că nu se lupta cu convulsii, cu o rană sau o toxină.

Doar cu propriii ei demoni.

Îi spusese că avea episoade de teroare, dar el nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi atât de puternice ca acesta.

Felicity s-a lipit de el, cuibărită la pieptul lui ca o pisicuţă în căutare de căldură, iar el nu a putut face altceva decât să-şi încolăcească trupul în jurul ei, creând un adăpost.

— Eşti în siguranţă. Am eu grijă de tine.

I-a strâns capul la pieptul lui cu o mână, iar cu cealaltă i-a cuprins spinarea tremurândă.

— Respiră calm!

— Nu pot! a spus ea gâfâind. Pielea îmi arde, iar mâinile şi picioarele îmi sunt atât de reci. Simt că mă sufoc, aşa simt. *O, Doamne!*

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, a liniştit-o el, urmărindu-i pulsul care îi sărea în gât ca o pasăre colibri în colivie. Respiră cu mine.

El şi-a umflat intenţionat coastele, apoi le-a contractat, îndemnând-o să facă la fel.

La început, inspiraţiile ei erau şovăielnice. Bruşte şi mult prea rapide, dar a făcut cum îi ceruse el să facă. S-a concentrat. Şi după câteva minute de tăcere, respiraţia ei se potrivea cu ritmul respiraţiei lui, cu doar câteva sughiţuri.

Tremurul membrelor ei s-a domolit, iar ea s-a lipit de el complet epuizată.

— Gata, a spus el. Vrei să-mi spui ce te-a speriat? A fost un coşmar?

— Nu cred. Uneori mă trezesc aşa. Nu mă pot opri. E ca un val care mă trage în jos şi mă îneacă de spaimă.

— De ce ai venit aici?

„De ce nu ai venit la mine?”, a spus el în gând.

— Dacă rămân în întuneric, de cele mai multe ori nu se opreşte sau mă va chinui până dimineaţa. Uneori pot să îmi distrag atenţia aici până când dispare. Răcoarea aerului, treburile din grădină, stropirea mâinilor şi a feţei cu apă rece, îngroparea nasului în lavandă. Îmi pot concentra mintea asupra altor lucruri şi, în cele din urmă, îmi trece. Însă, de data asta, mi s-a părut imposibil.

Şi-a ridicat capul de pe pieptul lui, iar răcoarea nopţii i-a sărutat pielea.

Pielea. Nu-şi încheiase cămaşa.

— Te simţi mai bine acum? a îndrăznit el. Poţi să stai în picioare?

Aprobând din cap, i-a permis să o ajute să se ridice, dar când el a dat să se retragă, ea a făcut un pas înainte, menţinându-şi corpul lipit de al lui.

— Aşteaptă! Şi-a aşezat obrazul înapoi pe inima lui, găsindu-i ritmul cu urechea. Un braţ a alunecat în jurul trupului său, pentru a se odihni pe rândul de muşchi de lângă coloana vertebrală, iar celălalt a trasat tatuajul albastru al unui craniu rânjit chiar sub claviculă. Nu ştiam că arăţi aşa.

Vârfurile degetelor ei au conturat un traseu pe pectoral, găsind alte imagini în puzderia de păr de pe pieptul lui.

Ar fi fost prea amabilă să o spună dacă i s-ar fi părut hidos la vedere.

Corpul lui era o hartă inestetică de bestii înfricoşătoare, corăbii îmbătrânite, arme, icoane şi simboluri ale morţii. Nu trebuia să se uite, dar al naibii să fie dacă el nu voia ca ea să descopere fiecare centimetru.

— Ce faci?

De data aceasta, vocea *lui* a fost cea care tremura.

— Nu pot să spun. Doar că… îmi place cum te simt. Mâna de pe spatele lui testa adânciturile şi umflăturile muşchilor de acolo, răsfirându-şi degetele în evantai pe întinderea de piele netedă. Felul în care arăţi. Degetele ei uşoare au sărit peste ridicătura sensibilă a sfârcului lui cu o mângâiere uşoară ca o pană, lăsând dâre de foc în urma lor. Felul în care mă ţii în braţe.

— Felicity, a mormăit el în timp ce ea s-a împiedicat de câteva coaste, găsind bandajul de pe rana lui care se vindeca şi trasând exteriorul.

— Urăsc faptul că ai fost rănit din cauza mea.

Iar el ura faptul că ea ar putea fi în pericol din cauza lui. Se ura pentru că a minţit-o şi pentru adevărurile care îi vor provoca dureze.

Ura faptul că exista o voce decentă undeva, dincolo

de dorinţa lui arzătoare, atât de slabă şi de joasă, o voce care li spunea să se retragă. Să-şi încheie cămaşa şi să o ducă în pat.

În patul *ei.* Singură.

Pielea de pe tot corpul i s-a făcut ca de găină când ea s-a aplecat pe spate pentru a-l privi, trăgându-şi mâna în jurul trunchiului până când ambele palme s-au întins pe pieptul lui.

Respiraţia i s-a blocat în spatele coastelor în timp ce descoperea lucruri despre sine pe care nu le ştiuse până atunci. Lucruri pe care îşi imagina că ceilalţi oameni le ştiau la vârsta lui.

Pentru că fuseseră atinşi de alte fiinţe umane.

Senzaţia dată de unghiile ei care îi atingeau pielea era probabil cea mai dulce pe care o experimentase vreodată. Îşi dorea mai mult. Voia să se lase mângâiat asemenea unui câine în căutarea atingerii stăpânului. Locul în care coastele lui se uneau de coloana vertebrală era plin de fiori. Iar atingerea sfârcului o resimţea ca pe o tresărire de plăcere în mădular.

Plăcute lecţii au fost acestea. Descoperiri fericite.

— Închide ochii, a şoptit ea.

Era o idee deosebit de proastă. Când arăta ca un înger perfect, cu o aureolă aruncată peste părul ei de lampa singuratică. Pielea ei imaculată strălucea în întuneric ca un faur. Ochii învineţiţi, cu cearcăne de oboseală dedesubt, dar sclipind de un sentiment întunecat şi orbitor în acelaşi timp.

Nu voia să închidă ochii, nu când asta i-ar fi ascuns această viziune.

— Te rog să închizi ochii! l-a implorat ea. Nu pot să fac asta dacă mă priveşti, nu sunt destul de curajoasă.

El a închis ochii, incapabil să îi refuze ceva. Încrezător că nu-i va face rău.

Degetele îi alunecau pe piept până la muşchii de sub gât şi apoi pe ceafă pentru a-i trece prin păr şi a-i trage capul în jos.

Un sărut, nu mai consistent decât un nor de ceaţă, i-a

atins buzele.

El ar trebui să pună capăt aventurii. Nu era bine să continue aici. Nu acum. Nu când ea era într-o stare atât de vulnerabilă, iar tot corpul lui era doar un nerv înfierbântat.

Implorând să fie atins. Să fie alinat. Să fie mângâiat şi stârnit şi să facă toate lucrurile pe care nu le mai făcuse până atunci.

Toate lucrurile, îşi dădea seama acum, de care un om avea nevoie pentru a se simţi viu.

Să simtă… orice.

Dezvăluirea a venit într-o avalanşă de emoţie nejustificată, în timp ce ea îi mângâia curbele gurii cu mici apăsări şi ciupituri cu buzele ei. Mângâindu-i buza de sus, lingându-i-o pe cea de jos înainte de a se retrage. Testând cicatricea din colţ cu o săgeată a limbii ei.

Gemând, el şi-a retras gura de pe a ei şi i-a îndepărtat mâinile de pe pieptul lui, înainte de a-i întoarce spatele şi de a se retrage spre uşă.

Lipăitul picioarelor ei goale pe dale i-a spus că nu-i permitea să se retragă.

— Gareth? Am făcut ceva greşit?

— Tot ce s-a întâmplat a fost greşit, a protestat el pe un ton supărat, gutural.

Dar nimic pe lume nu-l făcuse vreodată să se simtă atât de bine.

În primul rând, nu se numea Gareth, iar de aici încolo, adevărurile deveneau tot mai distructive.

— Tu ar trebui să fii cea cu ochii închişi, a rostit el. Nu ar trebui să îţi petreci timpul sărutând monştri.

— Oh, nu. S-a repezit să-l îmbrăţişeze, apucându-l de umeri aşa cum o făcuse el înainte. Nu, Gareth, nu trebuie să crezi asta. Tu nu eşti un monstru, ci lumea este monstruoasă. Palmele ei s-au ridicat spre maxilarul lui, cuprinzându-l de ambele părţi. Tu eşti… o minune. Prezenţa ta a fost o minune pentru mine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu m-ai fi găsit.

Încrederea din ochii ei era cea care îl zăpăcea. O strălucire serioasă pe trăsăturile ei, care îl făcea să se simtă

absolut devastat.

— Felicity, eu nu sunt... nu sunt deloc aşa cum crezi tu. Nu ai fost martoră la cine sunt eu sau la ceea ce sunt capabil să fac. S-ar putea să-ţi imaginezi că da, pentru că m-ai văzut terminând mai puţin de o mână de bărbaţi pentru a te apăra, dar, crede-mă, este mult mai rău decât atât.

— Cum? Strânsoarea ei de catifea nu se slăbise în timp ce îi ţinea faţa captivă. Spune-mi.

— N-are rost să mărturisesc, pentru că nu există scuze, a avertizat-o el, prinzându-i încheieturile mâinilor şi îndepărtându-i palmele de pielea lui, hotărât să îi spună ce adevăruri putea să-i spună. Am devenit insensibil când eram foarte tânăr. A trebuit şi o fac, pentru a putea fi din oţel şi piatră, mai degrabă decât din carne şi sânge. Am făcut-o ca să pot săvârşi faptele îngrozitoare care mi se cereau, dar numai la început. După mult timp, a început să-mi placă violenţa. Şi, câţiva ani mai târziu, nu mi-a mai păsat deloc. M-am plictisit de ea. Rece şi impenetrabil. Fără sentimente. Fără milă. I-am rănit pe cei care nu meritau. Am luat ceea ce nu-mi aparţinea. M-am răzbunat mult mai atroce decât insulta propriu-zisă. Nu ai nici cea mai vagă idee cine sunt eu...

— Ascultă aici! Ea şi-a vârât degetele reci în ale lui, iar el nu a putut face altceva decât şi i le încălzească. Folosindu-se de consimţământul lui, ea a dus mâinile lor unite la pieptul lui şi i-a întins degetele peste inimă înainte de a le acoperi cu palma ei.

— Tu nu eşti oţel şi piatră. Aceasta este carne şi sânge. Căldură şi conştiinţă. Eşti un om, nu o maşină. Şi, deşi eşti dur, nu cred că ţi-ai pierdut sensibilitatea. Altcineva a încercat să o elimine din tine, dar tu nu i-ai lăsat. Cred că ai îngropat-o undeva acolo, unde nu au putut-o găsi. Poate undeva unde nici tu nu o poţi găsi şi te-ai convins că nu există. Dar eu cred că ai putea descoperi acea sensibilitate şi să-ţi recuperezi inima bună. Să o laşi să bată din nou.

Gabriel a fost nevoit să înghită de două ori înainte de

a putea lega cuvintele. Membrele îi paralizaseră, iar pulsul îi era neregulat şi ciudat Mintea îi plutea într-un amalgam de gânduri, dorinţe, temeri şi fantezii.

— Nu ştiu cum…

Şi-a dus degetele lui la obraz şi şi-a tras pielea delicată pe sub ele ca o pisică afectuoasă, înainte să-şi apese buzele pe fiecare os acoperit de piele cicatrizată.

Inima lui bătea mai tare în timp ce o privea, era prizonierul sincerităţii ei.

— Eu cred că da. I-a aruncat o privire de sub gene. Eşti blând cu mine…

— Nu vreau întotdeauna să fiu.

O încreţire timidă a buzei a fost răspunsul ei uimitor.

— Poate că într-o zi nu va mai fi nevoie să o faci.

Şi-a tras mâna din strânsoarea ei.

— Nu-mi spune lucruri de genul acesta, femeie!

— De ce nu?

Genele ei fluturau confuze.

— Pentru că nu *există* o zi pentru noi, ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Dar… dacă ar exista o cale?

Îşi pierduse puţin din curajul şi calmul pe care le folosise pentru a-l seduce, iar incertitudinea îi întunecase ochii. Şi-a muşcat buza inferioară.

Gabriel o simţea cum se zvârcolea în sine, căutând în el orice semn de consistenţă.

— Dacă tu nu ai avea trecut, iar eu nu aş avea viitor, m-ai mai vrea? Mă doreşti? Sau… această legătură dintre noi este doar produsul unei iluzii de fată romantică?

Tocmai apariţia acelui gând oribil în ochii ei a dus la ruina lui completă. Îngrijorarea vizibilă că ea stătea în faţa lui, nedorită, a fost cea care l-a făcut să continue.

Înfigându-şi degetele în părul ei, i-a cuprins capul, doar pentru a-i revendica gura tremurândă cu un sărut posesiv.

Voia să-i liniştească îndoielile prin cuvinte. Să-i spună că nu mai găsise niciodată pe acest pământ o femeie pe care să o dorească atât de mult. Că ardea de dorinţa de a

avea cea mai mică şansă şi că niciodată nu îşi îngăduise să spere măcar la ceva atât de miraculos ca un sărut, întinzându-se, şi-a înfipt degetele ei în părul lui de la ceafă, lăsându-l fără nicio barieră împotriva apăsării corpului ei.

Aceasta.

A fost singurul cuvânt pe care îl putea invoca şi care cuprindea totul.

Această gură. *Acest* sărut. *Această* femeie.

Toţi nervii lui au prins viaţă, era cuprins de dorinţa de a parcurge fiecare punct de contact.

Gabriel nu avea un cadru de referinţă, dar ştia, fără nicio îndoială, că niciun fel de hrană, fie ea făcută de Dumnezeu sau de om, nu rivaliza cu Felicity Goode în ceea ce priveşte gustul sau textura. Nicio femeie nu putea spera să se compare cu ea.

Era prea pură pentru această lume. Prea blândă. Prea deschisă, îi păsa prea mult şi avea încredere prea uşor. Să o săruţi era ca şi cum ai întrevedea cum ar putea fi raiul. Să o guşti era ca şi cum ai gusta ambrozie.

Şi să simtă mâinile ei umblând pe pielea lui goala?

Nu fusese niciodată un om religios, dar găsise o zeiţă pe care să o venereze. Pentru că, într-o zi, cu toţii nu vor fi decât praf şi umbre, dar praful lui se va fi amestecat cu divinitatea pentru o clipă.

Pentru un sărut.

Şi asta îl făcea să fie mai mult decât orice alt om în viaţă.

Nu luase nicio decizie, nu avea niciun plan de seducţie sau de a înainta, dar, deodată, i-a înconjurat talia cu mâinile şi a ridicat-o pe cel mai apropiat banc de lucru, fără să întrerupă fuziunea gurilor lor.

Limbile alunecau împreună într-o explorare umedă a unui infern în creştere, încărcat cu un element puternic, intangibil. Ceva de genul unui fulger capturat. Electric, sălbatic şi neliniştit.

Genunchii ei s-au desfăcut, iar el a înaintat între ei. Unde îi era locul.

Unde tânjea să rămână.

Urmărindu-i cu gura curba maxilarului, el a trasat un contur umed de-a lungul curburii ca de lebădă a gâtului ei, pentru ca apoi să-şi îngroape faţa în părul ei parfumat. A inspirat adânc în timp ce îi lingea, sugea şi gusta carnea delicată dintre gât şi umăr.

Gâfâitul ei primar şi răguşit de surprindere i-a făcut pielea ca de găină, într-o senzualitate abrazivă de sunete şi de supunere.

Sunetul evidenţia tot ceea ce îl făcea atât om, cât şi animal, zbătându-se să iasă la suprafaţă.

Doar pumnul ei prins în cămaşa lui îl ţinea legat de umanitatea lui. Tandreţea a înflorit sub dorinţa care pulsa, temperându-l. Ea avea încredere în el. Îl dorea.

Ea nu se temea de el. Nu-l credea un monstru.

Asta în sine era un miracol.

Mâinile i-au căzut pe cămaşa de noapte cu un geamăt chinuit şi de tihnă în egală măsură. Îi trasa un contur pentru care nu avea hartă, coborând pe panta spectaculoasă a spatelui ei până la o talie îngustă, apoi evadând până la şoldurile lărgite de postura ei, aşezată cu picioarele deschise.

Doamne, o dorea de atât de mult timp.

De o viaţă întreagă.

Mirosul ei, de mirodenii şi dulceaţă, îi zdruncina ceea ce mai rămăsese din sănătatea lui mintală.

Iar senzaţia unghiilor ei care îi scrijeleau scalpul, apoi se îndreptau mai jos pentru a se băga sub gulerul deschis al cămăşii şi pe umerii lui, l-a descătuşat complet.

Degetele lui au aterizat pe cordonul halatului ei, desfăcându-l pentru a-şi putea înfige mâinile înăuntru. Dorindu-şi ca mâinile să nu-i tremure, le-a aşezat pe mătasea rochiei ei, până la umflătura sânilor ei. Amândoi au gâfâit când degetele lui i-au atins sfârcurile, trăgându-le imposibil de aproape. A testat greutatea sânilor ei, minunându-se de abundenţa de carne flexibilă. Fără să vrea, buzele lui au urmat calea pe care mâinile lui o deschiseseră, sărutând peste ţesătură până când buzele lui au plutit deasupra proeminenţelor gemene.

A înconjurat mătasea cu gura, apăsând uşor cu buzele sfârcul întărit.

Arcuirea rezultată a spatelui ei, însoţită de adierea scâncetului ei, l-a încurajat să meargă mai departe. Iar raţiunea l-a părăsit când a simţit delicateţea mătăsii pe barba de pe maxilar.

La naiba, o voia goală. Expusă şi deschisă, prăvălită într-un pat de mătase, satin, catifea şi blană, să se rostogolească în fiecare senzaţie decadentă în timp ce pielea lor ar aluneca una peste cealaltă.

În timp ce el ar aluneca în ea.

Niciodată nu-i fusese atât de greu. Nu fusese atât de înnebunit de dorinţă.

Şi totuşi, respectul îl împiedica să smulgă rochia de pe trupul ei. Mai bine să rămână acoperită deocamdată. Ca prima lui explorare să aibă limite.

Abia când picioarele ei s-au deschis mai larg, el şi-a dat seama că mâinile îi căzuseră pe coapsele ei. Fusese atât de concentrat pe descoperirea sânilor ei... dar acum o altă căldură îl chema.

Dorind să o scutească de intensitatea privirii sale, nu s-a putut abţine să nu se îndrepte pentru a o privi de sus. Să-i măsoare reticenţa sau acceptarea. Să-i observe reacţiile şi să-i evalueze nevoile, căci nu avea cunoştinţe sau abilităţi la care să apeleze.

Pentru prima dată, nu a putut găsi nici măcar o urmă de teamă pe trăsăturile ei frumoase.

Slavă Domnului!

Era singurul lucru care l-ar fi putut opri.

Cu ambele mâini aşezate pe coapsele ei, el îşi folosea degetele mari pentru a mângâia muşchii fremătând sub cămaşa de noapte, căutând cusătura lenjeriei de corp.

S-a dus cât de sus a putut pe coapsa ei, dar nu a găsit nimic.

Nicio descoperire făcută vreodată de un bărbat nu fusese atât de erotică. De asta era sigur.

Privirile lor s-au întâlnit în timp ce degetul lui s-a aventurat în faţă, dezvelind firele de păr moale care

acopereau interiorul mătăsos.

Ea a deschis gura, fără a scăpa niciun sunet. Doar respiraţii din ce în ce mai scurte.

Nu putea să înţeleagă cum de putea cineva să respire într-un moment ca acesta.

Îndrăzneţ, el a găsit deschizătura sexului ei şi a înaintat, alunecând printre falduri. Mătasea de sub degetul lui mare a devenit instantaneu umedă şi alunecoasă, iar scâncetele pe care ea le scotea l-au făcut să îngheţe pe loc.

Gabriel i-a rostit numele în şoaptă. O rugăminte. O rugăciune. O cerere de permisiune.

Avea ochii mari în spatele ochelarilor, dar şi-a împins şoldurile înainte, apăsându-şi conturul dulce al sexului ei pe degetul lui, în timp ce-şi ridica faţa în căutarea unui sărut liniştitor.

Abia reuşind să se concentreze la ceea ce făceau în tandem buzele şi degetele lui, el a închis ochii şi s-a lăsat pradă instinctului pur. I-a explorat profunzimile cu limba. Cu degetul mare.

Până când ea a scos un mic strigăt în gura lui.

Când el ar fi vrut să se retragă, mâna ei s-a dus la a lui, prinzându-l acolo.

Acolo.

— Acolo, a spus ea cu năduf. *Oh.* O, Doamne!

Plăcerea minunată din vocea ei a stârnit un val de euforie masculină. Găsise ceva. Ceva ce ea îşi dorea. Ceva ce-i plăcea. Un mic nodul umflat chiar sub vârful movilei ei moi.

A frecat-o pe mătasea umedă cu vârful degetului mare. O dată. De două ori. De fiecare dată, ea îşi trăgea răsuflarea.

— Da. Ea răspunse la întrebarea pe care el nu o pusese. Da. Aşa. Simt… simt ca o… ca…

Cuvintele păreau să o abandoneze când el îndrăznea să apese un pic mai adânc, să o mângâie un pic mai repede. Coapsele ei se mişcau sub mâinile lui, încleştându-se şi eliberându-se în mici explozii solicitante. Ea s-a agăţat de umerii lui şi şi-a dat capul pe spate, expunându-şi pielea

vulnerabila a gâtului.

Fără să se poată opri, el şi-a apăsat buzele sub maxilarul ei şi a gustat aroma bogata a pielii ei. Săpun şi sare, şi ceva mai dulce. Ceva incontestabil al lui Felicity.

În acel moment, Gabriel a ştiut că trebuie să o guste pe toată înainte de a fi el satisfăcut.

Fiecare centimetru.

Nu ştia ce se aştepta să găsească între coapsele ei, dar aceste pliuri de căldură umedă erau mai bune decât orice altceva pe care şi-l închipuia imaginaţia lui. Să-şi apese penisul aici, să localizeze sursa umezelii…

Degetele lui Felicity deveniseră gheare blânde, croindu-şi drum pe crestele fremătânde ale abdomenului său, doar pentru a se opri la bariera taliei.

Toate gândurile pe care le avea l-au părăsit ca un stol de păsări împrăştiate la auzul sunetului unei puşti.

Ea şi-a strecurat un deget sub betelia lui, trăgându-i şoldurile mai aproape, trăgându-i trupul mai aproape de trupul ei în timp ce se arcuia pentru un alt sărut.

Mâinile acelea curioase şi viclene se aventurau în josul butonilor, găsind umflătura mădularului lui care tânjea să ajungă la ea.

La prima ei mângâiere, palmele lui au izbit cu putere raftul, de ambele părţi ale ei, ţinând greutatea pe care genunchii lui nu o mai puteau susţine.

— Este… atât de gros, se minuna ea în urechea lui.

Felul în care ea îi măsura lungimea şi circumferinţa membrului nu făcea decât să-l determine să scoată din gât sunete strangulate şi disperate, în timp ce el se lupta să nu ejaculeze chiar acolo.

— Îţi fac rău? se nelinişti ea.

El a clătinat din cap, iar asta a părut să o încurajeze să încerce să-l apuce.

— Doamne, Dumnezeule! La naiba!

Ar fi trebuit să-i fie ruşine de blasfemia lui în faţa ei, dar aceasta exploda din el în rafale neputincioase.

— Ce simţi?

Respiraţia ei fierbinte era un chin erotic pe gâtul lui.

— Nu există… cuvinte.

— Nici măcar unul? a implorat ea.

Gabriel a răscolit prin caverna minţii sale, înotând printre gândurile pline de poftă.

— Intens, dar dureros… pulsând. Nevoie de…

Cuvintele lui s-au spulberat într-un geamăt fără suflare.

— La fel am simţit şi eu, a recunoscut ea cu timiditate. Intimitatea este întotdeauna aşa? Atât de puternică?

— Eu… eu nu…

Fruntea lui a căzut pe umărul ei. Nu putea să mai reziste mult.

— Pot să te ating? Ea s-a jucat cu nasturii pantalonilor lui, desfăcând câţiva, aparent încrezătoare în răspunsul lui. Pielea ta? Pielea…

— Dumnezeule, da.

Picioarele ei s-au deschis mai larg, iar ea şi-a eliberat o mână de pe pantalonii lui pentru a trage mai sus tivul cămăşii de noapte.

— Vrei să mă atingi? Aşa cum ai făcut-o înainte?

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Era ca un soi de vis fantastic care prinsese viaţă.

Mâna lui a căzut pe genunchiul ei gol şi a urcat, descoperind pielea deosebit de delicată de pe interiorul coapsei ei subţiri.

Tocmai când Gabriel era pe punctul de a începe să creadă din nou în Dumnezeu, o trăsură a intrat în curte cu un zgomot furtunos. S-a oprit lângă grajduri, chiar lângă seră.

Gabriel a sărit înapoi, închizându-şi pantalonii şi cămaşa în timp ce ea îşi lega halatul, rostind toate cuvintele murdare pe care le ştia.

Şi-a recuperat pistolul şi l-a prins cu o uşoară încredere, în timp ce îi trăgea cămaşa de noapte peste genunchi, o ridica de pe bancă şi o împingea în spatele lui.

De printre rândurile de verdeaţă luxuriantă, Gabriel a văzut o formă înaltă sărind din trăsură, iar el ţinti cu ţeava

armei în centrul pieptului lat.

L-ar împuşca cu plăcere pe intrus numai pentru întrerupere.

Spre surprinderea lui, bărbatul a întins mâna în trăsură pentru a lua ceva.

Sau pe cineva.

A ieşit o femeie îmbrăcată într-un costum elegant de călătorie din tuid, cu părul strălucind auriu în lumina lămpii din trăsură.

O femeie identică cu cea din spatele lui.

— Mercy! Felicity a sărit, a deschis uşile serei şi s-a repezit spre sora ei geamănă destul de uimită. Doamne, eşti aici! Te-ai întors!

— Felicity! Recunoscând-o, chipul surorii sale gemene s-a emoţionat în timp ce îşi ridica fusta şi alerga înainte. S-au ciocnit, plângând, una de cealaltă, rostind printre lacrimi bolboroseli ciudate pe care nici cel mai talentat dintre lingvişti nu le-ar fi putut descifra.

Trăgându-şi pistolul, Gabriel l-a vârât în spatele pantalonilor şi a terminat de încheiat nasturii cămăşii până la gât, bucuros că era suficient de lungă pentru a-i acoperi mădularul în erecţie care se dezumfla.

— Ce cauţi înapoi acasă? a întrebat Felicity, surorile părând incapabile să se elibereze una de cealaltă, chiar dacă se îndepărtaseră uşor pentru a privi fiecare imaginea identică din faţa ei. Şi la ora asta? Este totul în regulă?

Mercy a strâns-o în braţe şi i-a dat un sărut grăbit pe obraz.

— Ştiu că am ajuns târziu, dar pur şi simplu nu am putut suporta să fiu departe de tine nici măcar o clipă mai mult. În plus, am primit o scrisoare de la Morley. În care spunea că făcuse toate cele necesare pentru ca noi să ne întoarcem în siguranţă şi… Felicity, cine este acest bărbat?

Mercy a făcut ochii mici către Gabriel, în timp ce acesta pleca din seră, mintea ei rapidă făcând presupunerile corecte, care au făcut-o să devină tot mai serioasă.

Felicity s-a înviorat, în ciuda roşeţii din obraji.

— Oh, acesta este…

— Gabriel?

Vocea neîncrezătoare a lui Raphael l-a bucurat şi l-a devastat în egală măsură.

Fratele său iubit se întorsese la el. Iar din această cauză, totul se terminase.

Chipeş, suplu şi sarcastic, Raphael avea pielea mai închisă la culoare şi părul mult mai deschis decât atunci când plecase. Dar aceasta nu era cea mai evidentă schimbare.

Părea relaxat. Fericit. Emana strălucire din interiorul lui, ca şi cum nici măcar vremea mohorâtă din Anglia nu ar fi putut întuneca lumina soarelui pe care o absorbise în paradis.

Pentru că paradisul călătorise cu el sub forma soţiei sale.

— Gabriel, Doamne, tu eşti!

Raphael a venit la el cu paşi mari, apucându-l într-o îmbrăţişare puternică, de la spate. Una pe care el nu a putut face altceva decât să o întoarcă. Evaluarea pe care fratele său o făcuse trăsăturilor lui l-a umplut de nelinişte.

— Arăţi incredibil. Fratele său fusese singurul om care însemnase ceva pentru el. Până la ea. Ce se întâmplă, *mon frère*? Nu eşti fericit să mă vezi? Raphael îl îmbrânci.

— Nu-mi spune că tu… Gabriel? Felicity i-a pronunţat numele lui – numele lui real – cu accentul franţuzesc pe care îl folosise fratele său, înainte de a reveni la propria ei traducere în engleză a cuvântului. Adică… Gabriel Sauvageau?

I s-a format un nod în gât prea mare pentru a-l înghiţi.

— Ce face fratele meu…?

Raphael s-a întors spre Felicity, iar o singură privire aruncată către chipul ei i-a şters zâmbetul de pe buze şi l-a făcut să pălească.

Felicity nu a răspuns nimănui, uitându-se doar la el.

— Nu… Gareth Severand?

Ca şi cum ar fi fost conştient că intrase într-o grămadă de excremente în timp ce purta pantoful greşit, Raphael a

făcut rapid tot ce i-a stat în putinţă pentru a-şi acoperi urmele.

— Ei bine, avem actele, *n'est-ce pas*? Identităţi noi pentru ca poliţia şi duşmanii noştri să nu ştie de existenţa noastră. Eu sunt Remy Severand, de exemplu.

Mercy rămăsese cu gura căscată.

— Tu nu ştiai?

— Nu l-am recunoscut…

Felicity şi-a aşezat ochelarii, privindu-l ca şi cum ar fi devenit un străin. Sau un monstru.

— Ei bine, uite, e aproape frumos acum. Raphael l-a apucat de ambii umeri, stând în faţa lui pentru a studia lucrarea de reconstrucţie. Doamne, omule, Titus Conleith ăsta e un geniu nenorocit.

— Titus a făcut asta? Vocea lui Felicity a urcat cu o octavă mai sus şi cu un decibel mai tare. El… mi-a spus că ai murit. Că ai fost împuşcat pentru a mă salva.

— Ştiu. Condamnarea din ochii ei se simţea ca un cui în sicriul lui Gabriel. Unul pe care era gata să-l meşterească chiar acum şi să se urce în el, doar pentru a evita acea privire de trădare. Şi fiecare cuvânt pe care ţi l-a spus Titus a fost adevărul. El, pur şi simplu… a omis că am supravieţuit încercării.

Mercy a strâns-o mai tare.

— Morley a decis că era mai sigur, dragă, cu cât ştiau mai puţini oameni despre supravieţuirea lui Gabriel, pentru moment. Când informaţia a fost însă considerată sigură, părinţii noştri au avut acel accident îngrozitor, iar totul a fost un haos. Imediat după ce s-a rezolvat, oarecum, Nora a dat vestea sarcinii ei şi… ei bine… Gabriel ar fi trebuit să fi părăsit ţara până acum. Ea i-a aruncat o privire răutăcioasă. Niciunul dintre noi nu ştia că existenţa lui va însemna ceva pentru tine şi nici că vei ajunge atât de sumar îmbrăcată cu el în mijlocul nopţii.

Felicity s-a smuls de lângă sora ei, cu pumnii strânşi şi cu faţa înroşită de furie.

— Am fost *singura* dintre voi care nu ştia? Tu… propria mea soră geamănă! Cea mai apropiată confidentă a

mea. Mi-ai ascuns asta?

— Doar pentru a te proteja, a izbucnit Gabriel, reuşind brusc să se târască din groapa de smoală a vinovăţiei care aproape că îl târâse în jos.

Ea s-a răsucit către el.

— Nu am nevoie de *protecţie.*

El şi-a strâns buzele, ştiind că nu era momentul să nu fie de acord.

Expresia ei s-a dezumflat în timp ce îşi încrucişa braţele la piept.

— Îmi dau seama că te-am angajat pentru protecţia mea fizică. Dar nu am nevoie să fiu protejată *de informaţii*, asta am vrut să spun.

— Dar, Felicity… Mercy a făcut un pas înainte, cu mâinile întinse într-un gest de penitenţă. Tocmai trecuseşi prin ceva atât de traumatizant. Incendiul de la Balul de la miezul nopţii. Să fii împuşcată, răpită şi atacată. Rana de la cap care a urmat. Nu am vrut să-ţi împovărăm firea delicată cu ceva care ar putea să-ţi sporească frica.

Gabriel ar fi vrut ca ea să ţipe. Să-şi piardă cumpătul şi să arunce cu lucruri, să-i certe şi să-i lovească; era ceea ce meritau. În schimb, umerii i s-au lăsat, iar lacrimi amare i-au umplut ochii.

— Ştiu că mi-e mereu frică, a spus ea cu o voce cu atât mai devastatoare cu cât era blândă. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi curajoasă. Mă tem cel mai mult de necunoscut. Este o cruzime să mă ţii în întuneric. Credeam că ştii asta, Mercy.

S-a îndepărtat val vârtej de sora ei, înainte de a fi nevoită să suporte o explicaţie sau o scuză, fixându-l pe Gabriel cu durerea ei.

— Eu… eu te-am jelit. Ea a dat din cap ca şi cum nu-i venea să creadă. Am plantat o floare pentru tine acolo şi am îngrijit-o în numele tău. Ce proastă, naivă şi infantilă trebuie să crezi că sunt! O idioată.

El a făcut un pas înainte.

— Felicity, eu…

— Cum de nu mi-am dat seama? Unde ţi-e accentul?

Spăşit, a decis că, de acum înainte, nu-i va mai spune niciodată o minciună.

— Am exersat un accent englezesc în timp ce mă recuperam după toate operaţiile… Nu puteam să vorbesc ca mine dacă urma să mi se schimbe identitatea.

Ea a dat din cap ca şi cum ar fi înţeles, deşi privirea de nenorocire absolută amenința să-l îngroape în pământ, chiar înainte ca ea să-şi acopere faţa cu mâinile, înjosită.

— Noi am fi… Aveai de gând să… Şi nici măcar nu-ţi ştiam numele adevărat.

— Felicity… S-a întins spre ea, dar ea s-a îndepărtat.

— Nu mă pot uita la tine. La niciunul dintre voi…

A trecut pe lângă el, fugind în casă.

Toţi trei au tresărit când uşa s-a închis.

Nici măcar nu o trântise. Nu era felul ei de a fi.

Ceva din interiorul lui Gabriel s-a surpat. Viaţa lui fusese un drum lung prin atâta sânge, groază şi lipsă de umanitate. Oamenii se temuseră de el, îl scuipaseră, îl urâseră şi îl înjuraseră.

Dar până astăzi nu se simţise niciodată mic.

Raphael s-a apropiat pentru a sta umăr la umăr cu el.

— Ce faci aici, Gabriel? Cu ea?

Mercy se plimba în jurul lor pentru a-i înfrunta pe amândoi, arătând ca o învăţătoare furioasă.

— Sunteţi împreună? a întrebat ea, privirea ei parcurgându-i trupul dezbrăcat.

Gabriel nu obişnuia să dea explicaţii, dar în acest caz ştia că i se cuvine una.

— Nu suntem iubiţi.

— Nu prea reiese lucrul acesta.

— Ne-am sărutat, asta e tot.

— Ce a vrui să spună despre protecţie?

Corect, scrisoarea ei nu a ajuns la ei în Islanda, dar ei deciseseră să navigheze spre casă.

— Cineva a lăsat o scrisoare de amenințare în casă, iar ea a fost acostată pe stradă acum câteva săptămâni, aşa că m-a angajat pe mine – ei bine, pe Gareth Severand ca paznic personal.

— Cine a acostat-o? Din ce în ce mai neliniştită, Mercy se plimba încoace şi încolo. Cine a trimis scrisoarea? Ce scria în ea? Nimeni nu ştia despre lucrul acesta!

Gabriel a sărit în apărarea lui Felicity.

— A scris la Reykjavik ca să-ţi spună. Dar sir şi Lady Morley erau în Franţa, iar ea nu a vrut ca necazul ei să se răsfrângă pe umerii lui Conleith şi ai soţiei sale, care, din câte am înţeles, are parte de o sarcină dificilă. Aşa că, în timp ce a fost lăsată de izbelişte de familia ei, ca să-şi aleagă un soţ dintre dobitocii din elita nobilă, ea a dat un anunţ în ziar pentru un serviciu de securitate.

— Şi tu ai răspuns? a întrebat Raphael, privindu-l plin de înţelegere. Pentru a o proteja.

Gabriel şi-a trecut o mână peste trăsăturile încordate.

— Eram prin vecinătate şi a presupus că sunt unul dintre solicitanţi. M-a angajat la prima vedere, dar nu m-a recunoscut. Eu… m-am gândit că ar fi mai sigur dacă nu mi-aş divulga identitatea.

— Mai sigur pentru cine, mai exact? a răbufnit Mercy.

— Planul meu era să plec când aş fi înlăturat ameninţarea, iar ea nu ar fi trebuit să înţeleagă mai mult. I-a aruncat lui Raphael o privire gravă. Am fost atacaţi săptămâna trecută la un bal. Eu… m-am luptat cu Honeycutt şi Smythe.

— Sper că le-ai scos maţele, i-a secerat Mercy încercarea de discreţie de dragul ei.

— I-am zdrobit şi am plecat cu mult timp înainte de a se pune întrebări. Nimeni nu s-a uitat măcar în direcţia lui Felicity.

— Doar nu crezi că Marco le trimite pe vechile Bestii după tine? a sugerat Raphael.

— Nu văd cum. Gabriel a tras aer în piept. Dar şi eu mă întrebam acelaşi lucru. Dacă nu a făcut-o înainte, s-ar putea să o facă acum, pentru că am făcut câteva cercetări. Refuz să stau şi să aştept următorul atac. Voi aduce războiul la el dacă este cazul.

Raphael a clătinat din cap, strivind tensiunea din ceafă.

— De unde să ştie Marco Villanueve că suntem în viaţă, ca să nu mai vorbim despre faptul că ai supravegheat-o pe Felicity?

— Cum adică să o supravegheze? Ochii lui Mercy s-au fixat pe soţul ei, apoi s-au întors spre Gabriel, înflăcăraţi de mânie. Erai în vecinătate? Ţi-a plăcut de Felicity în tot acest timp? Ai stat la pândă, aşteptând şansa de a te năpusti asupra suferinţei ei şi de a seduce o fată dulce, vulnerabilă, romantică şi care, evident, este mult prea tânără pentru tine…

— Mercy… Raphael i-a prins mâna şi i-a dus-o la buze. Te rog.

— Nu, nu! Şi-a smuls mâna şi a ridicat un pumn furios către amândoi, în timp ce stăteau în faţa siluetei ei micuţe ca nişte băieţi enormi, certaţi de mama. Felicity nu ştie nimic despre bărbaţi, în afară de ceea ce citeşte în cărţile alea blestemate, în afară de tatăl nostru autoritar, care a făcut-o să simtă că însăşi existenţa ei este o greşeală. A dispreţuit-o şi a certat-o din cauza stângăciei ei de copil. Iar când s-a descoperit că era aproape oarbă, cu toţii am protejat-o pentru că nu putea vedea când venea pericolul spre ea. Nu te-ar fi văzut venind după ea până nu i-ai fi stăpânit inima blândă. Tu ai fost primul ei sărut, sper că-ţi dai seama. Primul bărbat pe care l-a lăsat în casa asta. Şi tu ai înşelat-o. Inima unei femei nu uită asta.

— Ştiu. Gabriel s-a ridicat şi a lăsat adevărul rostit de ea să îl lovească. Era ceea ce merita, ceea ce îşi dorise ca Felicity să fi spus şi să fi făcut.

— Mă duc să văd ce face, a spus ea.

Soţul ei a întins mâna spre ea şi a tras-o uşor, înainte ca ea să se îndepărteze cu furie.

— Lasă-mă pe mine, *mon chaton.*

— De ce aş face-o? Eşti *bărbat.* Să nu crezi că asta nu e cumva şi vina ta, a fluturat ea un deget spre el.

— Este vina noastră, a tuturor, a murmurat Gabriel, captându-le atenţia. Felicity are dreptate, să ştiţi. Nu ar fi trebuit să o minţim niciodată. M-am gândit să o protejez, dar îmi dau seama că a fost un lucru îngâmfat, viclean şi

egoist.

— Mercy, a spus Raphael cu ceva mai multă fervoare de data aceasta. Fratele meu nu a avut niciodată alte planuri cu sora ta, el avea *sentimente* pentru ea. Dintotdeauna. Din noaptea în care ne-am întâlnit cu toţii.

Mercy a închis gura. Apoi a deschis-o din nou, doar ca să o închidă iar. A clipit către el ca şi cum ar fi avut nevoie de un moment pentru a-şi reevalua viziunea asupra întregii situaţii.

Degetele lui Raphael au atins maxilarul soţiei sale.

— Te rog, dragă! Du-te şi fă-te confortabilă, spală-te după călătorie şi permite-mi să vorbesc cu sora ta. Ai încredere în mine. Ştiu câteva lucruri despre cum să calmez o fată Goode tulburată.

Ea a pufnit, dar a cedat.

— Dacă o superi şi mai tare sau o faci să plângă, vă voi spânzura pe amândoi de cizme şi voi decapita pe oricine îndrăzneşte să încerce să vă taie funia.

Raphael a privit-o pe Mercy cum mărşăluia spre intrarea în curtea ornată, fusta ei zvâcnind în mici mişcări furioase în urma ei.

— Ador ameninţările ei vicioase. Ar fi fost un excelent şef de bandă de criminali, nu crezi?

Gabriel a lăsat să-i scape un fluierat încet de aprobare.

— Ar fi fost cea mai nemiloasă pe care a văzut-o lumea interlopă până acum.

— Nu-ţi face griji, *mon frère.* Raphael şi-a pus mâna pe umărul lui Gabriel, iar greutatea l-a liniştit. Vom pune capăt acestei situaţii.

— Ar trebui să mă duc la ea, a spus Gabriel. Scuzele mele sunt cele pe care le merită în primul rând. Ea ar trebui să se răzbune pe mine.

— Gabriel. Fratele său s-a întors spre el, i-a cercetat faţa ca şi cum încă nu-i venea să creadă. Trebuie să-i spun nişte lucruri care ar trebui să fie spuse. Femeia a zis că nu vrea să te vadă şi… cel puţin în seara asta, cred că ar trebui să respecţi asta.

Gabriel a dat din cap.

— Ai dreptate.

— Bea ceva, bine? Arăţi de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Raphael a intrat în casă cu siguranţa lui caracteristică, tropăind, lăsându-l singur.

O ruşine şi o agonie abisală au izvorât din adâncul lui, încât Gabriel s-a răsucit şi şi-a înfipt pumnul într-unul dintre geamurile serei, spulberându-l sub lovitură.

Simţindu-se doar puţin mai bine, şi-a inspectat rănile de la pumn, care erau abia vizibile. Doar câteva tăieturi mici şi poate o picătură de sânge. Şi-a întins rana flexându-şi degetele, testând pielea, rupând-o mai departe. Avea nevoie de un alt fel de durere care să-l pedepsească în corpul său.

Acesta era motivul pentru care nu avea ce căuta alături de Felicity Goode. Pentru că ea voia o palmă blândă în care să-şi aşeze inima sensibilă.

Iar el ştia doar cum să strângă pumnii.

Capitolul 13

Felicity se plimba prin cameră, tremurând cu fiecare emoţie elementară. Mai întâi ca o lance fierbinte de furie, apoi cu vârtejul de ruşine pentru acea furie. Ulterior, pământul pârjolit a fost inundat de durere şi apoi îngropat sub umilinţă.

A existat vreodată o femeie care să nu trebuiască să-şi croiască drum printr-un cimitir al ruşinii?

Nici măcar nu făcuse nimic, şi totuşi iat-o aici.

Doar că… privirea din ochii lui de cremene fusese suficientă pentru a o topi.

Pentru că întrezărise ruşinea şi acolo.

Era o umilinţă la baza furiei ei. Familia ei o considera doar un copil, unul care trebuie alintat şi răsfăţat. Minţit.

Pentru propria ei protecţie.

Pentru că nu a avut tăria emoţională de a face faţă unor adevăruri dure şi înfricoşătoare.

Nu se înşelaseră. Asta era cel mai rău. Teroarea o copleşea uneori, teama şi îndoiala îi depăşeau simţul practic, până când era sigură că lumea se va opri în orice moment.

Acesta era motivul pentru care se refugia în fanteziile ei romantice. Pentru că trebuia să-şi amintească faptul că existau şi alte finaluri fericite, chiar şi în acele momente în care mintea ei îi spunea că un astfel de lucru era imposibil.

Pentru că ştia că se întâmplau; le urmărise pe surorile ei cu invidie deloc puţină.

Şi se gândise…

Ei bine, nu avea sens să se mai gândească. Fusese întotdeauna imposibil. Străinul masiv şi ameninţător care o proteja îi stârnise aceste fantezii din imaginaţie, iar în anumite momente sperase că… că ar putea găsi o cale.

Şi pentru că era atât de naivă, atât de lipsită de experienţă şi atât de ferită de rele, nu i-a trecut niciodată prin cap că el era un bărbat care îşi făcuse drum prin înşelăciune în casa ei.

În inima ei.

Bătaia decisivă în uşa ei nu a fost o surpriză.

— Intră, Mercy, a suspinat ea.

Uşa ei a scârţâit când s-a deschis, iar apoi s-a ivit capul întunecat al lui Raphael.

— Nu este Mercy, dar îmi permiţi să vorbesc cu tine pentru o clipă?

Felicity a stat o clipă să îl studieze. Deşi nu erau mai mult de doi ani diferenţă de vârstă între Gabriel şi fratele său, Raphael avea înfăţişarea cuiva mult mai tânăr. Chiar şi fără cicatrice, Gabriel nu ar fi fost la fel de chipeş ca fratele său. În timp ce trăsăturile lui Gabriel erau brutale şi izbitoare, Rafael ar fi putut la fel de bine să fie arhanghelul după care fusese numit. O licărire de răutate în ochii săi de culoarea alunei, precum şi un farmec şi o încredere pe care numai diavolul însuşi le-ar putea avea, făceau o combinaţie puternică şi convingătoare.

Nu era de mirare că Mercy se îndrăgostise atât de repede de el. Erau destinaţi să se provoace şi să se distreze reciproc la nesfârşit.

Felicity nu-l cunoştea pe acest bărbat. Dar ar fi trebuit să-l cunoască. Şi, la drept vorbind, nu făcuse nimic care să o nedreptăţească.

— Foarte bine, intră.

A făcut semn spre o pereche de scaune arăbeşti cu spătar înalt, trase lângă şemineu.

El a luat un scaun, iar ea s-a aşezat pe cel din faţa lui.

S-a aplecat în faţă, trăsăturile lui exprimând o îngrijorare intenţionată şi serioasă.

— Lasă-mă să te asigur că nu sunt aici pentru a te convinge să nu mai fii supărată pe Gabriel…

Felicity s-a uitat fix în foc.

— Sunt mai supărată pe mine decât pe oricine altcineva.

— Nu, dragă Felicity, nu există niciun motiv pentru asta…

— L-am întâlnit de două ori, cum de nu l-am recunoscut? a întrebat ea cu amărăciune. Simpla lui statură este pur şi simplu unică.

— Dar nu este ceva nemaiauzit. Chiar tu ai spus că ai fost făcută să crezi că e mort. Şi cu siguranţă îţi aminteşti cum arăta înainte… puţin mai mult decât nişte cicatrice agăţate de un craniu deformat. Nasul complet dispărut, pleoapa atât de joasă încât abia o putea deschide. Acea jumătate de zâmbet macabru din cauza unei cicatrice. Trebuia să-şi tundă părul pentru ca masca să nu-l tragă şi să-i dea dureri de cap îngrozitoare. Acum, are o coamă mai frumoasă chiar şi decât mine.

Se delectase cu senzaţia părului lui care se strecura printre degetele ei.

— Va dura ceva timp chiar şi pentru mine să mă obişnuiesc cu el, a mărturisit Raphael. Nu mai arată la fel ca înainte de rănile sale. Aşa că nu te pedepsi pentru că nu l-ai recunoscut.

— Eşti amabil, a răspuns ea cu recunoştinţă. Dar asta

nu schimba cu nimic faptul că sunt îngrozitor de credulă. Atât de oarbă şi de nerăbdătoare. Este ceva foarte în neregulă cu mine dacă întreaga mea familie, inclusiv el, a crezut că sunt prea proastă sau prea slabă pentru a cunoaşte adevărul.

Raphael s-a lăsat pe spate în scaun, sprijinindu-şi capul de spătar cu un oftat mâhnit.

— Sunt de acord că a fost o greşeala din partea tuturor să îţi ascundă anumite lucruri. Aş fi şi eu furios în locul tău, pentru că, deşi intenţiile tuturor se bazau pe iubire, asta denotă mai degrabă o lipsă de respect. Iar asta, în lumea mea, este cea mai mare insultă. Mai ales când eşti o femeie care merită această consideraţie.

Validarea lui a făcut foarte mult pentru a-i linişti emoţiile furtunoase.

— După Balul mascat, toată lumea a vrut să nu fii afectată de introducerea mea şi, prin extensie, a fratelui meu, Gabriel, în familie. Mai ales că nu a avut niciun efect imediat asupra ta, pentru că amândoi trebuia să ne aflăm la celălalt capăt al globului, iar tu aveai atâtea lucruri despre care să-ţi faci griji aici. A scos un sunet de mirare sardonică. Ştiam că Gabriel… era atras de tine. Dar voi spune că nimeni din lume, inclusiv eu, nu ar fi putut prezice că se va apropia de tine. Că va lua această atitudine…

— Nu a făcut-o, a recunoscut ea. Smulgând o bucată rătăcită de dantelă de pe învelitoarea ei. Nu chiar. Acum că mă gândesc la asta, mai degrabă eu l-am băgat înăuntru şi i-am oferit slujba, fără ca măcar să-i cer referinţe. Ridicându-se în picioare, a întins mâna spre vătrai şi a aţâţat focul, Sunt o proastă. Nu mi-a spus mai nimic în acea zi. Merit batjocura tuturor.

— De ce l-ai angajat? Pe acest bărbat mare, plin de cicatrice, evident malefic, lipsit de farmec sau de un vocabular frumos, ca să nu mai vorbim de o faţă la care nu este o plăcere să te uiţi.

— Eşti dur cu el.

— Sunt sincer. Şi îţi cer să faci la fel. Cuvintele lui erau ascuţite, înfipte ca nişte ţepi în spatele ei. Îl iubeşti?

A lovit destul de tare un buştean alb şi incandescent, trimiţând scântei pe coşul de fum.

— Cum pot să răspund la aceasta întrebare? Nu-l cunosc.

— Dar ştii cum te simţi, a insistat el.

Şi-a întrebat inima, care bătea ca aripile unei păsări prinse în capcană, dar care refuză să se dea bătută.

— În acest moment, simt câte puţin din toate şi nu pot identifica o emoţie anume.

— Este destul de corect.

În acel moment, s-a întors şi s-a reaşezat pe marginea scaunului.

— De ce ai venit aici? a întrebat ea, simţindu-i reticenţa. Dacă nu a fost pentru a pleda cauza fratelui tău sau a soţiei tale?

Privirea pe care i-o aruncase era una de aprobare.

— Ştii ce s-a întâmplat cu fratele meu? De ce arăta aşa cum arăta… aşa cum arată?

Amintindu-şi brusc de chipul lui jalnic, el a închis ochii pentru a-şi înăbuşi tristeţea.

— A spus că protejase pe cineva.

— Pe mine. Lacrimile au răsunat în vorbele lui. El mă proteja pe mine. Gabriel a fost întotdeauna atât de mare, atât de diabolic de puternic. Când tatăl meu avea nevoie de bani, îl punea pe Gabriel în gropile de luptă şi paria pe el.

Felicity s-a prins de braţul scaunului, neimaginându-şi nici măcar o dată că povestea lor putea fi atât de degradantă.

Privirea lui Raphael s-a golit în timp ce privea în trecut.

— Odată, tatăl meu m-a băgat în ring şi apoi a pariat că voi pierde. Eram un băiat slăbuţ. Puteam să lupt, dar nu aveam forţa brută sau instinctul ucigaş pe care îl dezvoltase Gabriel. Când a aflat acest lucru, Gabriel m-a închis într-un cufăr şi mi-a luat locul în boxă. În acea noapte, cineva l-a lovit pe Gabriel cu o scândură grea de lemn şi i-a rupt nasul. Pe mine m-ar fi zdrobit. Aveam aproape treisprezece ani. El avea cincisprezece ani.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul ei pentru cei doi băieţi, înainte ca ea să-şi dea seama că izvorăsc din interior.

— Iar după aceea, a continuat să lupte în ring ca o ciudăţenie supranumită Monstrul din Monaco. Odată ce tatăl meu a fondat *Fauves,* l-a eliberat pe Gabriel de la boxe, dar apoi ne-a pregătit să devenim gangsteri. Am luat bani de în oameni, i-am bătut ca să-i ţinem în frâu. Eram nişte bestii. Suntem bestii; eu sunt doar o creatură mai elegantă decât el.

— De ce îmi spui toate acestea? Felicity şi-a dus repede mâinile la obrajii umezi. În speranţa că îl voi ierta? Ca o să-mi fie milă de el?

Pentru că funcţiona. Inima ei era o rană deschisă. Tot ceea ce spusese înainte avea sens.

Încercase să o avertizeze tot timpul.

Iar ea era prea îndrăgostită ca să asculte.

Raphael s-a întins spre ea şi i-a luat mâna. Strânsoarea lui i-a amintit de cea a lui Morley sau a lui Titus. Blândă. Platonică.

Dar a lui avea în spate un zel mai profund, mai fervent.

— Ai o inimă blândă, Felicity Goode, şi în lumea ta, aceasta este o calitate admirabilă. Gabriel… are sentimente puternice pentru tine… le are încă din prima clipă în care ne-am întâlnit pe malul mării. Şi chiar dacă eşti supărată sau rănită, vreau să ai încredere în faptul că el va muri pentru a te feri de rău. Aşa suntem noi.

Felicity a dat din cap şi i-a strâns mâna.

— Cred asta, a murmurat ea.

— Te voi lăsa doar cu acest gând, a spus el în timp ce strânsoarea lui se întărea. Deşi te va proteja, Gabriel nu este un scut, *mon amour.* A fost crescut, condiţionat, pentru a fi o armă. Avem o vorbă acolo de unde vin eu: „Poţi folosi o suliţă pe post de baston, dar asta nu-i schimbă destinaţia”.

— Mă avertizezi să mă îndepărtez de el, a spus Felicity şi şi-a dus o mână la gât.

— Spun doar că nu sunt sigur că Gabriel ştie să facă altceva decât să rănească oameni. Este tot ce a ştiut vreodată. La ce a fost bun. Nu a avut niciodată un animal de companie, darămite o iubită. Nu ştiu dacă ţi-a dezvăluit asta. Scuză-mi îndrăzneala, dar simt că trebuie să ştii. Nu este vorba că nu s-a culcat cu o femeie, ci că nu a sărutat niciodată una, nu a atins-o, nu a flirtat cu ea… nimic.

El a privit în jos, ducând o luptă evidentă în sinea lui, căci ea ştia că trebuie să se simtă ca şi cum ar fi încălcat un fel de încredere.

— Credeam că nu a atins niciodată o femeie din cauza felului în care arată, dar nu sunt sigur că e aşa, în întregime…

— Ce crezi că este? a murmurat ea.

— Nu a învăţat niciodată cum să mânuiască lucrurile fragile fără să le spargă. Cred că asta îl sperie. Raphael a pus întrebarea ca şi cum nu ar fi vrut să afle răspunsul. Te-a… te-a speriat vreodată?

— Nici măcar o dată, a spus ea cu ardoare. Întotdeauna am ştiut că sunt în siguranţă alături de el şi nu am avut niciodată nevoie să fiu păzită de el. Tocmai asta e… Şi-a ridicat privirea, ochii ei amenințând să verse din nou lacrimi. El îmi spune tot timpul că nu este bun. Insistă că este tot felul de lucruri teribile şi trădătoare… dar nu a fost niciodată decât blând cu mine.

Chipul lui Raphael s-a înăsprit şi el de emoţie.

— Pentru că nu am mai vrut să fim criminali, iar lucrul acesta i-a transformat pe unii dintre oamenii noştri în duşmani. Marco, cel care te-a lovit, nu s-a confirmat că a murit în foc. Ne temem că el se află în spatele nevoii tale actuale de protecţie. Că sentimentele lui Gabriel pentru tine sunt cele care te-au pus în pericol în primul rând. Nu cred că îţi poţi imagina ce vinovat se simte pentru lucrul acesta.

Ea a digerat această informaţie pentru o clipă, sfâşiată de ghearele durerii zdrenţuite pentru ceea ce fusese protectorul ei laconic.

— Dacă aş fi ştiut…

Raphael a dat din cap.

— Sunt de acord. Ar fi trebuit să ştii. Dar protecţia lui Gabriel faţă de tine a fost, din păcate, absolută. Îl cunosc pe fratele meu. El te-ar scuti de povara de a purta un secret. Sau de frica pe care ţi-ar putea-o impune un astfel de duşman, mai ales când frica pare deja să fie duşmanul tău special. Ştie atât de puţine despre femei; nu-şi dă seama că nişte creaturi atât de delicate pot, de asemenea, să demonstreze o forţă imensă. Cel mai mare păcat al lui este că te-a subestimat, dar simt că a făcut-o din ignoranţă, nu din condescendenţă.

Felicity şi-a acoperit ochii. Îşi dorea cu ardoare să poată fi cumva diferită. Să fi putut moşteni măcar un pic din îndrăzneala lui Mercy, din simţul de aventură al lui Prudence sau din curajul Honoriei.

Un tunet i-a aprins nervii încordaţi, făcând-o să sară chiar înainte ca cerul să se deschidă şi să elibereze un torent de ploaie.

Raphael şi-a pus mâinile pe coapse şi s-a ridicat în picioare.

— Este târziu. Poate ar trebui să ne odihnim şi să vorbim despre asta mâine-dimineaţă?

— De fapt, trebuie să vorbesc cu Mercy. Am multe de povestit cu ea.

El a dat din cap.

— Sper că o vei ierta pe Mercy. A urât ideea de la început. I s-ar rupe inima dacă ar exista o prăpastie între voi.

Ea a dat din cap, iubindu-l puţin pentru consideraţia lui faţă de sora ei.

— Raphael? Mă bucur că aţi venit amândoi acasă.

Trăsăturile i se înmuiaseră într-un zâmbet încântător.

— Şi eu la fel, *mon amour.*

Ea l-a prins de braţ, iar el a condus-o pe hol cu toată ceremonia cu care se escortează o regină la curte. Când au trecut pe lângă uşa lui Gabriel, ea a ezitat, dar cumva ştia că nu-l va găsi furişându-se în camera lui. Nu era felul lui de a fi.

Mercy i-a întâmpinat pe scări, neliniştită şi

nerăbdătoare.

— Felicity, eu…

— Este în regulă, a spus ea şi şi-a îmbrăţişat sora. Nu mai sunt supărată.

— Oh, bine. Mercy a insistat puţin prea mult. Ştii că urăsc să-mi cer scuze. Nu m-am priceput niciodată să fac lucrul acesta.

Dintr-odată, era atât de bucuroasă că sora ei se întorsese, încât nu se putea hotărî dacă să chicotească sau să plângă.

— Unde sunt toţi? a întrebat Mercy, ţinându-şi un braţ prins în jurul ei în timp ce se îndreptau spre salon. Nu o găsesc nici măcar pe doamna Winterton.

Felicity a dezvăluit întreaga poveste a scrisorii, otrava ingerată de doamna Winterton, atacul ei pe stradă care a determinat-o să posteze anunţul pentru un paznic. Le-a povestit despre bătaia din grădină, dar nu a ratat privirea plină de semnificaţie dintre Mercy şi Raphael în timp ce povestea despre curajul lui Gabriel din acea noapte.

Gândindu-se mai bine, a omis partea cu leşinul ei.

— Unde este Gabriel? a întrebat Raphael. Eram sigur că dă târcoale prin apropiere.

Mercy a ridicat din umeri.

— Ultima dată când l-am văzut, repara cu scânduri un geam spart în seră.

Raphael a dat din cap, bătându-şi bărbia cu degetele într-o poziţie gânditoare.

— Mă voi consulta cu el, dar aspectul otrăvirii… nu pare a fi Marco. Nici angajarea altora pentru a-i face treburile murdare. Dacă e de ucis, ticălosul ăla va sări de fiecare dată să se murdărească pe mâini. O studia pe Felicity cu atâta atenţie, încât ea putea jura că auzea cum i se rotesc rotiţele creierului. Vorbeşte-mi despre această avere pe care ai moştenit-o. Este de notorietate?

Felicity s-a agitat.

— Da.

— Ai refuzat în ultima vreme vreo propunere din partea unor bărbaţi care ar fi vrut să îţi ia averea?

— Au existat mai mulţi pretendenţi interesaţi, cel mai recent fiind contele de Bainbridge. Cu toate acestea, el m-a cerut în căsătorie după ce am fost ameninţată sau atacată. Nu mă pot gândi care ar putea fi motivul lui.

— Eu pot, interveni Mercy. Este vărul nostru îndepărtat şi, în plus, este conte, dar am auzit că este destul de sărac. Are nevoie de o moştenitoare.

— Da, dar a fost sincer cu mine în această privinţă. Este o parte din motivul pentru care am decis că nu ne vom potrivi. Şi, deşi mi-a spus foarte clar că nu mă iubeşte, nu a fost decât cordial când l-am refuzat.

Raphael şi-a mângâiat maxilarul ascuţit.

— Bainbridge… locuieşte în apropiere?

— Da, chiar de cealaltă parte a parcului.

Dând din cap, părea să fi ajuns la o concluzie.

— Ei bine, este important să aflăm dacă Marco se află în spatele acestei afaceri sau… nu. Nu mă voi simţi în siguranţă până când nu voi putea scuipa pe mormântul lui. Totuşi, aş vrea să vorbesc cu acest Bainbridge.

— Gareth… Gabriel nu părea să aibă o părere bună despre el, a spus ea.

Zâmbind, Raphael s-a îndreptat spre uşă.

— Fratele meu are instincte excelente, deşi, în acest caz, s-ar putea să fie puţin suspecte. Poate că îl putem implica pe Morley acum, fiindcă s-a întors de pe continent.

Felicity a scos un oftat adânc la auzul acestor cuvinte.

— Nu vreau ca toată lumea să facă tam-tam.

— Dacă viaţa ta este în pericol, Felicity, a scuturat-o Mercy de cot, mai bine te obişnuieşti cu un pic de agitaţie şi te bucuri că nu este un război total.

Felicity a zâmbit slab, profund recunoscătoare pentru o familie ca aceasta, indiferent de neliniştea pe care i-o provoca atenţia lor.

— Ei bine, hai să ne odihnim cu toţii, da?

Raphael a căscat, deşi era greu de spus dacă în mod serios sau pentru efect.

Felicity s-a ridicat în picioare şi şi-a sărutat sora de noapte bună, revigorându-se în apropierea lor, ca şi cum şi-

ar fi recăpătat jumătate din fiinţa ei pierdută.

— Mi-a fost dor de tine. Mă bucur că te-ai întors.

— Am reuşit să mă întorc exact la timp, după câte văd, a spus Mercy, agăţându-se de ea. Mai bine ajung în iad înainte de a te vedea căsătorită pentru orice altceva în afară de afecţiune. Nu-mi pasă ce a scris tata în testamentul ăla blestemat. S-a înşelat. A fost ca o lovitură de despărţire.

Auzind-o, Felicity s-a încordat.

— Averea mea merge la Bainbridge la moartea mea?

— Nu, a răspuns Mercy.

— Atunci, la cine?

Sora ei rămase cu gura căscată.

— Avocatul a spus că există o listă de nume, dar nu vi le poate dezvălui nici ţie, nici celorlalţi destinatari până când nu se consideră necesar.

— Dar dacă cineva a aflat... sugeră Felicity. Nu ar trebui ca toţi cei de pe acea listă să fie consideraţi suspecţi?

— În cazul acesta, prima persoană căreia îi vom face o vizită va fi avocatul, a spus Raphael, cu ochii strălucind de o anticipare întunecată. Îl vom face să vorbească.

Capitolul 14

Ştiind că îi era imposibil să doarmă, Felicity a stat în faţa uşii lui Gabriel timp de câteva minute.

Îl simţea înăuntru. Un om ca el îşi făcea simţită prezenţa, ca un curent de aer înainte de a izbucni o furtună.

Un avertisment, cel mai probabil, pentru animalele de pradă.

Efectele apropierii lui îi erau cunoscute acum. Mici vibraţii ale firelor fine de păr de pe corpul ei sau un fior de conştientizare pe şira spinării.

Doar că gândul că el o putea devora o făcea să

tremure de alte emoţii decât frica.

„Nu sunt un om bun.”

Asta îi spusese de la început. O avertizase în toate felurile despre cine era el. Şi totuşi, chiar prin păcatul lui împotriva ei a dovedit că propria afirmaţie era falsă.

Minciuna lui izvorâse din blândeţe.

Ridicându-şi pumnul, ea intenţiona să bată la uşa lui. Dar a înlemnit.

Dacă încerca să ceară ceea ce îşi dorea, ceea ce avea nevoie, rareori îi ieşea bine, iar dezvăluirile lui Raphael despre fratele său clarificaseră şi complicaseră lucrurile.

Fusese devastată de descoperirea trecutului lui. De barbaria pe care a trebuit să o îndure. Şi ea a înţeles că mâinile lui nu cunoşteau altă meserie decât violenţa şi crima.

Nu avusese niciodată o femeie. Niciodată nu avusese o amantă.

Niciodată nu fusese iubit.

El era o armă, iar ea nu era nimic de genul acesta.

Tot ceea ce se spusese şi rămăsese nespus între ei a izbucnit din respiraţia ei şi s-a spart pe bariera uşii. Cum ar fi arătat această conversaţie, când amândoi erau atât de suprasolicitaţi şi frustraţi de orice, de la dorinţă la circumstanţe? Ar fi fost el amabil, acum că minciuna fusese descoperită?

Avea să rămână acolo?

Şi-a coborât mâna înapoi pe lângă ea, spunându-şi în sinea ei toate cele nouă nuanţe de laşitate.

Nu în seara asta. Dacă lucrurile ar fi mers teribil între ei, nu ar fi avut tăria de a rezista respingerii sau abandonului lui.

Cu un oftat frustrat, s-a strecurat pe scări, coborând spre biroul tatălui ei, aflat vizavi de salonul ei, pe holul din faţă.

Acolo, în spaţiul extraordinar de masculin, a folosit lumina lămpii pentru a căuta printre puţinele hârtii rămase în biroul lui enorm, considerate necesare de către avocaţi şi contabili. Dacă aceştia nu găsiseră nimic notabil în

documentele mai oficiale, poate că ar putea găsi un indiciu în efectele personale pe care încă nu apucase să le sorteze.

După mai bine de o oră de citit dosare cu un limbaj financiar sau juridic pe care abia dacă îl înţelegea, şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochii obosiţi. Tot ce-i mai rămăsese erau conturile gospodăriei. Deschizând acea carte, a privit cu ochii întredeschişi cifrele plictisitoare de sub ea, notate cu scrisul hotărât al tatălui ei.

Aici era viaţa lui în numere întregi, în bani, lucrul pe care îl preţui se mai mult decât propria familie.

Cu un fel de resentiment nostalgic, şi-a trecut degetele peste pagina lungă. Plăţile anterioare pentru hrana pentru grajduri şi pentru salariile servitorilor, de cu ani în urmă. A găsit locul în care el a instalat boilerul care acum le încălzea apa curentă, iar ochii i s-au mărit la cheltuieli. A găsit alocaţiile surorilor ei şi unde se opreau când fiecare dintre ele îşi luase soţul fără acordul lui.

Dar ce erau acestea? Plăţi trimestriale prin bancnote către un anume M.W. Goode de la Fairhaven House, într-o sumă ameţitoare.

Dacă Felicity ar fi dorit ceva în viaţa ei, ar fi fost o familie extinsă.

Părinţii ei erau ambii copii unici, din câte ştia ea, şi niciunul dintre ei nu provenea dintr-o familie prolifică. Oare tatăl ei ajutase vreo rudă îndepărtată? Cineva mult mai îndepărtat chiar şi decât Bainbridge?

Încurajată, ea a răsfoit frenetic mai multe dosare, dar nu a găsit nimic. Dintr-un capriciu, a căutat prin toate sertarele, rafturile şi chiar în cutia lui de ţigări, găsindu-le exasperant de goale.

Şi tocmai când suduia uşor, cu o respiraţie frustrată, i-a atras atenţia raftul lui de cărţi.

Desigur! Biblia familiei. Tatăl ei fusese un om religios, poate că M.W. Goode ar fi fost menţionat în registrele de naşteri şi decese ale familiei.

A ridicat-o şi a răsfoit secole de nume cu uimire, dar nu a găsit pe nimeni cu acele iniţiale.

Un colţ i-a atras totuşi atenţia, conturul unei hârtii

groase prinse între paginile subţiri, cu foi aurii, ale Scripturii. Extrăgând-o, a desfăcut ceea ce se dovedea a fi un act de proprietate.

Fairhaven House.

Aparent, un conac modest, cu terenuri pe o mlaştină din nord. Nu a putut găsi niciun venit din agricultură sau chiriaşi, ceea ce nu semăna deloc cu tatăl ei…

Deci, cine era acest M.W. Goode?

Cizme grele s-au auzit la baza scării principale şi s-au îndreptat apoi spre curte.

Doar un singur bărbat din această gospodărie mergea în acest ritm.

Şi se ducea în furtună.

Felicity a renunţat la descoperirea ei în timp ce ieşea în fugă din birou şi o lua pe hol după Gabriel, picioarele goale zburând pe podeaua rece de marmură.

El era deja la jumătatea drumului prin curte când ea a ajuns în prag şi a deschis uşa.

— Gabriel, aşteaptă! a strigat ea după el, prinzându-se de tocul uşii şi clipind, căci ploaia îi aburise ochelarii.

El a încremenit, cu umerii masivi cocoşaţi sub gulerul ridicat al hainei. Pumnii îi rămăseseră închişi în buzunare, dar el nu a făcut nicio mişcare pentru a o înfrunta.

— Unde te duci?

Bărbia îi atingea umărul, dezvăluind profilul puternic al chipului său.

— Mă duc să-l găsesc pe Marco… sau poate pe avocatul acela, încă nu m-am hotărât.

— În mijlocul nopţii? Pe această furtună? E ridicol.

— Este cel mai bun moment pentru a speria pe cineva şi a scoate adevărul din el… sau pentru a scăpa de un cadavru.

Ea a întins o mână pe care el nu o putea vedea, păşind înainte sub streaşină.

— Nu face asta, l-a implorat ea. Avocatul îşi făcea doar datoria.

— Iar eu mi-o fac pe a mea, cea pentru care m-ai angajat.

— Nu. Nu asta prevedea contractul nostru.

— Înţelegerea noastră este ca eu să te ţin în siguranţă, a spus el peste umăr, înainte de a-şi relua marşul spre grajduri.

— Atunci, rămâi aici şi protejează-mă! i-a cerut ea cu o voce autoritară pe care nu prea o recunoştea ca fiind a ei. El a ignorat-o. Te rog, Gabriel, sfârşi prin a implora. Vino înăuntru. Aşteaptă cel puţin până trece furtuna. O să îţi găseşti sfârşitul. Cred că ai îngheţat.

— Nu! El s-a năpustit asupra ei cu atâta furie, încât ea s-a retras un pas înapoi în casă. Chiar şi de aici, putea vedea că ochii lui nu mai erau gri, ci argintiu topit, arzând de emoţie nestăpânită. Nu, la naiba, a răcnit el. Nu mi-e frig. Sunt în flăcări. Înţelegi? Trebuie să scap din casa asta nenorocită înainte să ard de viu. Chiar te aştepţi să dorm cu doar un perete care ne desparte, după…

Cuvintele s-au pierdut sub un trosnet de tunet, dar fiecare dintre ei a aruncat o privire către seră.

Stătea ca un războinic în faţa unei armate care înainta, mai degrabă decât ca un bărbat în faţa unei femei mult mai mici de statură şi neînarmate. Picioarele înfipte, pumnii şi maxilarul încleştat, nările fremătând. Ploaia se prelingea pe canelurile şi cicatricele feţei sale sălbatice ca lacrimile unui zeu furios.

„Spune ceva”, îşi ordonă Felicity. „Spune ceva. Nu fi laşă.”

Dintr-un motiv teribil, maxilarul i se blocase.

S-a dezumflat cu o respiraţie nesfârşită, ridicându-şi o mână pentru a-şi şterge fruntea de apa lăsată de şuviţele umede ale părului.

— Felicity… Am greşit când te-am înşelat. Doar că… îmi pare al naibii de rău. Familia ta este aici acum, iar Raphael te va ţine în siguranţă în timp ce eu voi vâna ameninţarea la adresa vieţii tale. E timpul – e mai bine – să plec…

— Şi eu sunt în flăcări. Cuvintele i s-au împiedicat în gură şi au căzut în balta care se aduna între ei. Nu a clipit. Nu a respirat. Şi, spre uşurarea ei supremă, el nu a plecat.

Şi eu sunt în flăcări, a repetat ea, mai sufocată de data aceasta, în timp ce vaporii vizibili produşi de căldura cuvintelor ei ajungeau până la el. Eu... vreau ceea ce vrei tu.

A făcut un pas ameninţător spre ea, îndreptând un deget în direcţia ei.

— Nici măcar nu-ţi poţi imagina ce vreau.

S-a îndepărtat din nou, pe linia subţire de pietre uscate de sub streaşină.

— Şi dacă aş putea?

— Nu o face. El a fluturat o mână în aer ca şi cum ar fi vrut să se şteargă din vederea ei. Nu mă urmări.

S-a întors şi s-a pierdut în umbră între lămpile cu gaz din curte.

Luând ceea ce ar fi putut fi prima decizie impulsivă din viaţa ei, Felicity a plonjat în ploaia îngheţată şi a alergat pentru a-l ajunge din urmă.

Prinzându-l de braţ cu ambele mâini, l-a întors cu faţa la ea.

— Nu te las să pleci aşa, a strigat ea, ca să acopere furtuna. Şi dacă nu te mai văd niciodată?

Ceva din maxilarul lui sumbru îi spunea că la asta se gândea.

— La naiba, Felicity, du-te înăuntru, unde e cald.

Ploaia a udat-o aproape imediat, adunându-i părul în şuviţe îmbibate. Lipindu-i cămaşa de noapte şi halatul de piele.

Picăturile o usturau, dar abia dacă simţea durerea.

— Vino cu mine! a insistat ea.

Privirea lui a coborât pe trupul ei doar pentru o clipă, în timp ce ea stătea în picioare, clipind împotriva picăturilor care se scurgeau pe suprafaţa ochelarilor ei, ascunzându-i o parte din expresie.

Înjurând în limba lui maternă, el a dat-o la o parte, doar pentru a-şi smulge haina de pe umeri şi a o pune în jurul ei. O acoperea atât de mult, încât ar fi putut la fel de bine să fie o mantie.

— Nu este sigur. S-a îndepărtat brusc, de îndată ce a

înfăşurat-o. Nu înţelegi? Treizeci de ani. *Treizeci de ani* în care nu am… pur şi simplu, nu sunt făcut pentru o fată ca tine.

— Femeie, l-a corectat Felicity. Sunt o *femeie*. Vreau ca tu să realizezi acest lucru, Gabriel Sauvageau. Sunt o femeie şi doar pentru că sunt nepătată nu înseamnă că sunt incapabilă de dorinţă. De a o înţelege şi de a o exprima la fel de bine sau chiar mai bine decât tine.

Ea a înghiţit în sec, în timp ce o timiditate familiară i s-a strecurat în obraji şi s-a luptat cu instinctul care îi striga să se scufunde în haină şi să dispară.

Până aici!

Se săturase să fie invizibilă. Nesemnificativă. Tăcută. Dacă nu spunea acum ce avea de spus, era posibil să nu mai aibă altă şansă.

— Mă gândesc des la tine. În felul acela. Tot timpul, de fapt. Şi… când sunt într-o cameră cu tine, nu mă pot uita la nici un alt bărbat. Pentru că nici unul nu se compară.

S-a aventurat înainte pe picioarele care ameninţau să-i amorţească, încurajată de răspunsul culorii pielii lui îmbibate.

— Când alţi bărbaţi strălucesc puternic în lumină, eu te caut în umbră. Tânjesc să mă alătur ţie acolo. Pentru că eşti frumos.

S-a îndepărtat de ea, dând toate semnele unui armăsar gata să fugă. Grăbindu-se înspre el, s-a ridicat şi i-a cuprins amândoi obrajii în mâini. Forţându-l să se întoarcă cu faţa la ea, perfect conştientă că putea să o dea la o parte şi să dispară în noapte dacă şi-ar pune în minte să facă asta. Nu conta, trebuia să-şi dezbrace inima în faţa lui, altfel nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

— Nu o spun doar din politeţe, a insistat ea, citind reticenţa din ochii lui. Pentru mine, tu eşti singura fiinţă care merită privită. Corpul tău este singurul pe care vreau să-l descopăr. Singura atingere pe care mi-am dorit-o vreodată cu adevărat.

Nările lui s-au umflat.

Maxilarul i s-a încordat sub mâinile ei, iar întreaga lui

structură enormă s-a clătinat, în timp ce se uita peste umărul ei către uşa de la Cresthaven.

— Eu nu sunt ca ei, a spus el într-o şoaptă sufocată, abia auzindu-se din cauza ploii. Eu nu sunt ca bărbaţii din cărţile tale.

— Eşti mai mult decât ei, a insistat ea, mângâindu-i cicatricele cu o vârful sensibil al degetului mare. Pentru că tu eşti adevărat.

În cele din urmă, înfrigurată, şi-a mişcat picioarele goale, amorţeala făcând loc durerii, în timp ce un fior violent a cuprins-o.

Gabriel a privit în jos la picioarele ei, apoi, cu câteva sudalme întunecate şi murdare, a luat-o în braţe şi a dus-o înăuntru. Nu s-a oprit până când nu a urcat scările tuturor celor trei etaje şi a intrat în dormitorul ei.

Decorată în alb şi auriu, singura culoare din cameră era cea a covorului persan albastru, masiv, din faţa şemineului. Gabriel a dus-o acolo din trei paşi lungi, iar ea a alunecat pe trupul lui când el a aşezat-o în picioare în faţa focului care duduia.

La început s-a simţit ca şi cum ar fi stat pe un pat de ace şi furnicături, iar ea a strâns din dinţi ca să nu se clatine când el a dispărut în toaleta alăturată.

Cu mişcări rapide, Felicity a smuls plapuma de puf de pe patul ei şi a aşezat-o în faţa focului. Apoi şi-a dat jos haina lui de pe umeri, şi-a desfăcut halatul îmbibat şi s-a luptat cu nasturii cămăşii de noapte, chinuindu-se să şi-o tragă peste cap pentru a o arunca înainte ca el să se întoarcă.

Goală, s-a întors şi s-a aplecat să întindă hainele ude pe pietrele calde ale şemineului.

Probabil că doamna Pickering nu va ajunge curând la spălat, cu menajerele plecate, şi n-ar fi vrut ca ele să se strice în coşul de rufe.

— Iisuse Hristoase afurisit!

Blasfemia fusese rostită ca o rugăciune, iar Felicity s-a îndreptat şi s-a întors, găsindu-l pe Gabriel în cadrul uşii, cu ochii larg deschişi a neîncredere şi cu două prosoape de

baie curate adunate la picioarele lui, acolo unde le scăpase.

Încă tremurând, ea stătea cât mai aproape posibil de foc, cu mâinile strânse sub bărbie şi un genunchi îndoit în modestia pe care încerca să nu o simtă în timp ce încerca să pară seducătoare.

— Cât de atent din partea ta, a spus ea, oferindu-i un zâmbet timid.

— Ce? Oh.

El îşi desfăcu mâinile, ca şi cum ar fi fost surprins să nu găsească prosoapele agăţate pe braţe, şi nu şi-a desprins privirea de la ea în timp ce îşi îndoia genunchii şi pipăia pe podea după ofrandele aruncate. Apropiindu-se de ea aşa cum ar fi făcut-o cu un animal periculos, i-a oferit unul de la distanţă, atât cât îi permitea braţul.

Când ea l-a luat, el s-a retras spre uşă.

— Nu ştii ce faci, a avertizat-o el, încercând vitejeşte, fără să reuşească, să-şi ferească privirea.

— Ai dreptate, a recunoscut ea, în timp ce lua prosopul şi îl trecea pe umeri şi pe braţe, pe sâni, pe burtă, pe coapse.

Privirea lui îi urmărea mişcările, limba îi umezea buzele în timp ce o privea cu o ciudată presiune de neîncredere. Ca un om care ar fi mers zile întregi prin deşert şi nu ar fi crezut că oaza din faţa lui era altceva decât un miraj. Nefiind obişnuită cu o tăcere atât de vulnerabilă, Felicity şi-a dres glasul.

— Vezi tu, nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac, dar… speram că, dacă mă vei vedea aşa, vei uita toate motivele pentru care nu ar trebui să faci dragoste cu mine.

El a clipit. De două ori.

Un muşchi al mâinii lui a tresărit. La fel şi unul de la gât.

Apoi, în acelaşi timp, a înaintat spre ea şi şi-a rupt atât cămaşa, cât şi vesta.

Nasturii scoteau mici zgomote în timp ce se împrăştiau pe podea în direcţii haotice. Gabriel şi-a desprins mânecile de pe umeri şi şi-a abandonat cămaşa udă pe

covor.

Înainte ca ea să apuce să se uite la el cum trebuie, el o cuprinsese în braţele lui şi îi revendicase gura cu un sărut mai primar şi mai puternic decât oricare altul descris în vreun roman de dragoste scris până atunci.

O asedia cu pofta lui, împingându-şi limba dincolo de bariera buzelor el cu o alunecare umedă şi solicitantă. Mângâind şi degustând, el a explorat, cu mişcări profunde şi ameţitoare, adâncurile gurii el.

Stratul superior al pielii lui era încă umed şi răcoros, dar infernul de dedesubt ameninţa să o ardă în vâlvătaia poftei lui nesatisfăcute.

Ea s-ar fi sacrificat de bunăvoie pentru un astfel de foc.

— Vreau să te privesc! a întrerupt el sărutul pentru a face mărturisirea răguşită. Eşti al naibii de frumoasă. Fiecare centimetru din tine. Dar se pare că nu pot să mă desprind de tine.

Punându-şi mâinile pe pieptul lui, ea s-a îndepărtat de el cu o reticenţă care o oglindea pe a lui.

— Şi eu vreau să te privesc, a răspuns ea din spatele genelor coborâte. Poate că, în timp ce tu îţi arunci pantalonii şi cizmele, ne putem obişnui cu vederea celuilalt. Şi apoi… ne putem familiariza şi în alte moduri.

El a clătinat din cap, iar Felicity a avut nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că nu era în semn de respingere a sugestiei ei, ci de naivitate.

— Corpul unui bărbat nu este decât o maşinărie, în timp ce tu…

Părea să-şi piardă capacitatea de a vorbi

— Vreau să văd, a insistat ea cu blândeţe, ieşind din cercul braţelor lui

Privirea lui o devora în timp ce mâinile i se duceau spre brâu. Felicity găsea mai degrabă încântător faptul că el nu se holba doar la sânii ei şi la şuviţa aurie dintre coapsele ei. Alte părţi ale ei păreau să îi atragă atenţia. Curbura umărului ei, adâncitura taliei, picioarele şi şoldurile ei.

Asta nu însemna că ochii lui nu se întunecau ca nişte furtuni periculoase atunci când îi devorau cele mai intime părţi ale corpului.

Terminând cu nasturii, s-a aplecat să îşi scoată cizmele, iar Felicity, la rândul ei, a privit flămândă muşchii şi planurile umerilor săi, tendoanele gâtului său, nodurile braţelor sale înnebunitor de musculoase.

Împingându-şi pantalonii şi chiloţii în jos dintr-o singură mişcare, i-a lăsat pe jos şi s-a îndreptat, stând în faţa ei acoperit cu nimic altceva decât lumina focului care îi desluşea splendoarea.

Gura lui Felicity s-a uscat ca iasca în timp ce mădularul lui, deja greu şi mare, se îngroşa chiar în faţa ochilor ei, umflându-se pe lângă vene şi pielea netedă.

Înghiţind cu greutate, a făcut tot ce îi stătea în putinţă pentru a-şi stăpâni un val de îngrijorare. Nu se putea gândi la niciun loc din corpul ei unde ar fi putut să se potrivească aşa ceva.

El totuşi se înşelase în privinţa bărbaţilor. Cel puţin în ceea ce-l priveşte pe el.

Niciodată în viaţa ei nu privise ceva şi să fie atât de profund afectată. Nici de arta de la Luvru, nici de multitudinea de alte monumente realizate de om sau de natură.

Gabriel Sauvageau fusese cu siguranţă construit cu perfecţiunea şi precizia celei mai ingenioase maşini. Era plin de forţă şi radia masculinitate.

Fiecare parte a lui era atât de mare! Atât de masculin, fără îndoială. Coapsele lui groase, cu adâncituri şi umflături ale muşchilor parcă desenaţi. Trunchiul lui puternic, cu nervuri şi caneluri.

Dar ceea ce o fascina cu adevărat era arta pe care şi-o sculptase în propria piele, acoperind adesea cicatricele de dedesubt.

Suspiciunea precaută care-i bântuia ochii a mişcat-o în timp ce plutea spre el, mâinile ei întinzându-se pentru a mângâia adevăratele movile ale pieptului lui. Îi plăcea paradoxul părului stufos şi totuşi mătăsos sub palmele ei

netede.

Nu a rostit niciun cuvânt în timp ce îşi plimba mâinile pe munţii umerilor lui şi cobora pe pantele braţelor lui. El stătea pasiv – dacă nu chiar răbdător – în picioare, lăsând-o pe ea să inspecteze un tatuaj care îi plăcea sau să-şi treacă degetul de-a lungul unei cicatrice.

Avea să-l întrebe într-o zi despre ele. Despre fiecare în parte. Când se vor simţi mai în largul lor împreună. Când nesiguranţa va fi cedat în faţa încrederii.

Era o cruzime faţă de alţi bărbaţi, decise ea, că unul ca el exista. El era Ahile într-un câmp plin cu soldaţi de greci. Unii dintre ei eroi, unii dintre ei chiar semizei, poate.

Dar niciunul cu cea mai mică speranţă de a se compara cu el.

— Poţi să mă atingi şi tu dacă vrei, s-a oferit ea cu o fluturare timidă a genelor.

Gabriel şi-a strâns pumnii pe lângă corp.

— Nu încă, a spus printre dinţii încleştaţi. Nu am… control.

Ea a scos un sunet de înţelegere, întrebându-se dacă excitaţia era diferită pentru bărbaţi şi femei. Pentru că, pentru prima dată în toată viaţa ei, nu se simţea cu nimic mai puţin decât puternică. Era un cuvânt tare, dar nu avea altul în vocabularul ei.

Frica nu avea ce căuta în acest loc, pentru că el o alungase. Bineînţeles, s-a luptat cu un pic de nesiguranţă, conştientă de sine, şi cu timiditatea şi modestia ei înnăscute.

Dar nu a fost nevoie de curaj, pentru că ea nu se temea deloc. Control. Ţinea pe această fiară de bărbat sub o vrajă, iar înainte ca noaptea să se termine, îşi vor aparţine unul altuia.

Privirea lui asupra ei era un amestec ciudat de reverenţă şi dorinţă trupească, iar ea s-a ridicat pe vârful picioarelor pentru a-i oferi un sărut.

El a fost nevoit totuşi să se aplece puţin pentru a i-l acorda, iar ea a zâmbit cu buzele lipite de ale lui când a făcut gestul.

Neobosite în căutarea lor, degetele ei au alunecat între ei, trecând pe lângă ondulaţiile abdomenului lui şi de bandajul de la coaste, până acolo unde ştia că o dâră încântătoare de păr negru ducea spre mădularul lui.

— Nu.

Şi-a smuls gura de pe a ei, îndepărtându-şi şoldurile. Ea şi-a retras mâna, ca şi cum ar fi fost însemnată.

— Am făcut ceva greşit?

Mângâindu-i părul cu palma lui aspră, el i-a răspuns rapid:

— Niciodată, *mon coeur*. Dar sunt atât de… dacă mă atingi. Aş putea… Aş putea să termin.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează.

— Mă deranjează pe mine, a răspuns el, încruntând din sprâncene.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum e, a recunoscut ea. Aş vrea să te vad înainte de…

Şi-a ascuns capul în umărul lui, degetele ei găsind un punct sensibil şi deosebit de neted al pielii unde şoldul lui se îmbina cu coapsa.

Dând din cap, el a închis ochii.

Numele ei îi scăpase de pe buze într-o şoaptă sugrumată, în timp ce ea îi găsea lungimea erecţiei cu degetele ei netede şi reci.

Căldura o uimise cel mai mult. Deşi tot corpul lui era încălzit de la foc, mădularul lui era ca un fier înroşit, pulsând de căldură.

Strângând-o lângă el, şi-a îngropat capul în părul ei, în timp ce ea îi explora sexul cu degete atente şi icnete de uimire. Când a găsit o venă mare dedesubt, a fost încântată să descopere că, atunci când îl mângâia, tot membrul se flexa şi pulsa, făcând un bărbat de talia lui să geamă. A urmărit creasta netedă a capului, găsind la vârf o picătură de umezeală, la fel de alunecoasă ca şi răspunsul propriului ei corp.

Când ea îl pipăia, şoldurile lui s-au răsucit înainte cu o alunecare instinctivă, împingându-se mai adânc în cercul palmei ei.

Un geamăt de agonie i-a vibrat în ureche.

Strângând, testând, l-a lăsat să alunece prin pumnul ei, simţind cum pielea intimă se mişcă precum catifeaua pe oţelul încins.

După doar câteva împingeri, corpul lui se încordase, tremura, şi Gabriel a scos un sunet de neputinţă vie, grav şi aproape jalnic. Umerii i s-au încovoiat şi braţele i s-au flexat, deşi avusese grijă să nu o strângă prea tare, în timp ce mădularul din mâna ei se îngroşa. Fremăta şi apoi elibera pulsaţii calde şi alunecoase pe abdomenul ei.

Aproape că se prăbuşise când ea i-a dat drumul, dar şi-a revenit şi a şocat-o aplecându-se imediat şi găsindu-şi prosopul aruncat pentru a-i şterge pielea curată şi uscată.

După aceea, a apropiat-o de el pentru un sărut arzător, unul care schimbase axa Pământului, sau cel puţin aşa a crezut ea până când a simţit moliciunea familiară a păturii sub omoplaţi.

O coborâse şi se aplecase pe o parte lângă ea, legănându-i capul pe braţul lui, lăsându-şi cealaltă mână liberă pentru a organiza propria expediţie.

Mai întâi, i-a scos ochelarii, punându-i pe vatra din spatele lui.

Ceva din grija pe care o avea cu ei o atingea într-un cu totul alt mod decât o făceau degetele lui.

— Doamne, a răsuflat el, ochii închizându-i-se în timp ce vârfurile degetelor lui se plimbau de la maxilarul ei până la gât şi în jos, înspre cavitatea claviculei. Ştiam că femeile sunt fine, dar niciodată… Nu mi-aş fi putut imagina niciodată.

Cuvintele lui îi făceau plăcere, şi totuşi se simţea atât de expusă în felul acesta. Atât de vulnerabilă şi… atât de goală.

— Există… Ar trebui să fac ceva?

Ochii lui nu s-au deschis niciodată mai mult de jumătate, în timp ce murmurul lui răsuna peste ea ca un tors de leu.

— Ai făcut destule, *mon coeur.* Dă-mi voie mie acum.

Lui Felicity nu-i trecuse niciodată prin cap că o privire

poate fi la fel de intensă ca o mângâiere, până când el a privit spre sânii ei, cu carnea tremurând sub vârfurile încordate.

Încet, mâinile lui i-au urmat privirea, coborând pe întinderea pieptului ei. Degetele lui se desfăceau în timp ce urcau pe o parte de moviliţă, trecând pe rând peste mugurii sensibili şi coborând pe pielea subţire de dedesubt.

Felicity şi-a aruncat capul pe spate şi a închis ochii, gâfâind de fiecare dată când un deget îi găsea sfârcul, strângându-se când senzaţia pornea de la sân, coborând pe nervi şi aşezându-se între coapsele ei.

— Îţi place asta? a întrebat el.

Ea a dat din cap, prea cuprinsă de mişcările lui pentru a formula un răspuns.

Cu reticenţă, el i-a părăsit sânii pentru a-i atinge coastele, făcându-i pielea să se înfioare pe tot corpul în timp ce îi cuprindea timid talia, examinându-i forma. La curbura moale a abdomenului ei s-a oprit, întinzându-şi palma plată sub buricul ei.

Peste pântecul ei.

Orice ezitare i-a abandonat atunci privirea, în timp ce o presiune feroce îi cuprindea trupul. Una care făcea apel la locul primordial din interiorul ei care îi răspunsese de la bun început.

Acesta era un bărbat care i-ar fi stârnit oricând dorinţa. Dacă ar fi fost căpitanul unui galion, dacă ar fi fost un cavaler de temut sau dacă ar fi fost îmbrăcat piei primitive şi ar fi folosit suliţe rudimentare pentru a ţine lupii departe de uşa lor.

Cu mult timp în urmă, când ar fi putut să o revendice ca soţie pur şi simplu târând-o în coliba lui şi să se împerecheze cu ea. Când s-ar fi putut aştepta ca ea să fie doar recunoscătoare că găsise un bărbat capabil să o protejeze de elementele brutale şi de capriciile altor fiare.

În vremurile în care mărimea şi forţa erau venerate mai presus de naştere şi de educaţie, Gabriel Sauvageau ar fi fost un rege.

Ar fi fost venerat ca un zeu.

Dacă tot ceea ce făcea ca legătura lor să fie complicată până la imposibil nu ar fi existat, şi-a dat seama Felicity în acel moment, nu ar fi ezitat să planteze sămânţa unui copil în acel loc de sub mâna lui.

O dorinţă goală deschidea o prăpastie acolo, iar şoldurile ei se unduiau neliniştite din proprie iniţiativă.

Privirea lui s-a îndreptat spre sexul ei. Şi a rămas acolo, captivat de ceea ce vedea.

Muşcându-şi buza, Felicity s-a luptat cu dorinţa de a se încolăci în timp ce se holba la expresia lui dură şi indescifrabilă. Oare nu era impresionat?

— Deschide-te pentru mine!

La comanda lui şoptită şi laconică, coapsele ei s-au desfăcut de la sine.

Ferocitatea necontestată din privirea lui i-a furat respiraţia în timp ce el îi zărea pentru prima dată carnea intimă. Limba lui a prins să-i ude buzele, iar un potop de excitare a stârnit un sunet moale din gâtul ei.

A fost toată încurajarea de care avea nevoie.

Scântei erotice străluceau în fiecare centimetru al corpului ei, în timp ce degetele lui curioase mângâiau spuzeala de păr auriu şi alunecau în faldurile îmbibate de pasiune ale sexului ei.

Dacă Felicity crezuse că se simţea stânjenită de umezeala abundentă pe care o găsea acolo, sunetul întunecat şi arzător pe care îl scotea din adâncul gâtului risipise această idee.

Până la urmă, asta îi făcuse.

Gabriel Sauvageau o umezea cu fiecare descoperire blândă şi iscusită a degetelor sale aspre, în timp ce acestea despărţeau linia sexului ei, alunecând peste volutele flexibile de carne care protejau intrarea în corpul ei.

Instantaneu, el a găsit nodul umflat din centrul ei şi a apăsat pe el, făcând-o să tresară şi să se răsucească din cauza unui şoc electric aproape dureros.

Felicity a încremenit, cu ochii mari de panică.

— Te-am rănit.

— Nu… asta este… a fost un pic prea puternic.

— Ar trebui să mă opresc?

Şi-a netezit fruntea şi a clătinat din cap, ridicându-şi şoldurile ca să se întâlnească cu mâna lui. Cu prudenţă, el şi-a reluat mângâierile blânde şi explorările leneşe, urmărindu-i fiecare expresie cu atâta atenţie, încât ea credea că va muri din cauza tandreţii pe care i-o declanşa în piept.

Din cauza durerii agonizante pe care el i-o provoca.

Amândoi învăţau că ea îşi găsea plăcerea dacă era tachinată în jurul nodului, care trebuia plesnit uşor cu lovituri moi şi care ducea la şoapte şi fiori tremurători.

Felicity se simţea ca şi cum s-ar fi intoxicat, ochii i se învârteau în cap când se închideau, iar ea simţea cum se îneca în căldura şi plăcerea lichidă şi pură a momentului.

Citise despre *petite mort.* Punctul G. Culminarea plăcerii sexuale pe care abia o găsise în mâinile ei. Şi totuşi, în timp ce ceva puternic venea spre ea ca un vârtej, ameninţând să o tragă departe de ea însăşi, îi era ruşine să constate că se panica puţin.

Apucându-l de umeri, ea i-a oftat numele, care i-a scăpat ca o întrebare.

— Sunt aici, *mon amour,* a murmurat el, ghemuindu-se peste ea, dându-i sărutări blânde şi tandre pe gură, în timp ce ea se răsucea şi se strivea de mâna lui.

I-a sărutat gâtul, pieptul şi i-a găsit sânii goi cu un geamăt de apreciere, s-a bucurat acolo pentru o clipă, trecându-şi limba în jurul cărnii încreţite a areolei ei, făcând tot posibilul să nu-i atingă nervii sensibili cu barba lui.

— Cine este Dumnezeul tău, Felicity? Eşti prea frumoasă ca să fii făcută din acelaşi lut şi ţărână ca noi toţi.

Blasfemia lui era frumoasă şi îi cânta în oase în timp ce el îşi închidea gura fierbinte în jurul sfârcului ei şi îl lingea cu limba.

Un geamăt a răsunat dintre buzele ei, în timp ce coapsele i se depărtau de la sine.

Degetele lui au găsit ritmul perfect şi scoteau culmea plăcerii din cele mai adânci părţi ale ei.

Spasmele au învăluit-o în unde minunate de lumină,

culminând în miezul ei şi apoi răspândindu-se prin venele ei în valuri scânteietoare. Foarte departe, cineva scotea cele mai jalnice zgomote, scâncete, oftaturi şi rugăminţi. Ea abia dacă le auzea, în timp ce senzaţiile glorioase se intensificau. Trupul i se încovoia şi se arcuia, pulsând de o plăcere atât de acută, încât se temea că muşchii ei s-ar putea încorda până la punctul de a se rupe.

În cele din urmă, trupul ei a devenit un singur nerv înfierbântat şi s-a prăbuşit, îndoindu-şi genunchii în sus, căutând să scape de o abundenţă de extaz.

Abia când şi-a venit în fire, şi-a dat seama că acele sunete fuseseră smulse din propriul gât.

Simţindu-se mai mult decât vulnerabilă, s-a ridicat pentru a trage de el, având nevoie de căldură, de greutate şi de confort.

El s-a conformat imediat, rostogolindu-se cu precauţie pentru a o acoperi cu o răbdare chinuitoare, desfăşurându-se peste ea, dar fără a-şi aşeza niciodată greutatea complet deasupra ei.

Sub el, ea s-a topit ca o lumânare care şi-a consumat tot fitilul, a devenit un iaz de căldură flexibilă.

Era prea uşor să te bucuri de grija lui tandră faţă de ea, în timp ce îi mângâia părul, lăsând sărutări uşoare ca o pană pe fruntea ei, pe pleoape, pe nas. Pe pometii ei. Pe colţurile gurii ei.

Îi plăcea asta. Fiind întinsă sub el, coapsele ei se forţau să se depărteze pentru a-i accepta volumul.

Şi fiecare parte care fusese relaxată şi eliberată devenise instantaneu rigidă când mădularul lui fierbinte şi tare a apăsat-o.

Era pregătit… din nou.

*

Tot ceea ce îl făcea pe Gabriel un bărbat i-a fost răpit la contactul electrizant dintre sexul lui şi al ei. El a închis ochii, pe jumătate strâmbând din nas şi pe jumătate exprimându-şi mirarea.

Să îşi facă de cap în mâna ei fusese o binecuvântare, deoarece nu numai că eliberase un torent din cea mai puternică plăcere pe care o cunoscuse până atunci, dar eliberase şi stăpânirea pe care pofta lui copleşitoare o avea asupra creierului şi corpului său.

Dar când Felicity şi-n despărţit coapsele frumoase şi subţiri, dezvăluindu-i secretele trupului ei, mădularul lui era din nou dureros de plin.

Felicity lui era prima femeie pe care o vedea goală. O mare parte din afacerile sale se făcuseră în locuri şi alei murdare, unde doamnele se expuneau pentru bani sau serveau un bărbat afară doar cu umbrele care să le ascundă.

Era bine, presupunea el, nu de dragul comparaţiei, ci pentru că, dacă nu ar fi avut măcar o idee generală despre ce exista sub rochia unei femei, vederea fundului ei gol când intrase în cameră l-ar fi putut ucide.

Să nu mai vorbim despre celelalte părţi ale ei. Perfecţiunea de alabastru a sânilor ei cu vârfuri ca de piersică. Culoarea pielii ei netede…

Sexul ei. O carne roz, frumoasă, cuibărită într-un puf cu bucle de un auriu-închis.

Dacă nu făcuse nimic în viaţa lui de care să fie mândru, rugămintea ei sigur era suficientă pentru a-l face să se simtă ca un zeu. Arcuirea corpului ei sinuos, mişcările lejere ale şoldurilor ei în timp ce călărea valurile orgasmului.

Un punct culminant pe care el i-l oferise.

Intenţionase să ţină departe de ea dovezile dorinţei sale, dar trupul său îl trădase, căutând căldura pe care numai ea i-o putea oferi.

Privirile lor s-au întâlnit când lungimea mădularului său s-a aşezat pe căldura sexului ei. El încă mai putea simţi micile pulsaţii ale plăcerii ei, în ritmul bătăilor tot mai puternice ale inimii care îi străbăteau trupul.

Neîndrăznind să se mişte, şi-a controlat nevoia. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să o pătrundă ca animalul josnic şi pervers care era, dar nevoia era

temperată de respectul pe care îl avea pentru ea.

De dragostea lui.

Ochii ei deveniseră grei şi somnoroşi după ce atinsese orgasmul, iar nevoia ei de apropierea lui îi frângea inima în cioburi tandre.

Dacă asta era tot ce făceau în seara asta, era satisfăcut.

Ei bine… *satisfăcut* era un cuvânt prea puternic. Dar a recunoscut cu o rigurozitate incontestabilă cât de norocos era să fi făcut ceea ce făcuseră ei.

Niciodată nu ar fi fost de ajuns.

Felicity l-a mângâiat pe spate şi a lăsat mici cărări de foc pe benzile groase de muşchi. Muşchi pe care era bucuros că îi avea, chiar dacă numai pentru a-i folosi în slujba ei. Pentru a o păstra şi proteja. Pentru a efectua munca pe care ea nu o putea face din punct de vedere fizic şi pentru a avea puterea şi rezistenţa necesare pentru a-i oferi plăcere.

Pentru a nu o strivi acum, în timp ce şoldurile ei se ridicau uşor spre el, apăsându-şi mădularul pe acea piele minunată, flexibilă, unică pentru sexul ei. Acoperindu-l cu rămăşiţele alunecoase ale dorinţei ei. Umezeala de care avea nevoie pentru a-şi face loc în interiorul ei.

Îi privea chipul angelic, cuprins de o uimire pură şi incredibilă.

Cum putea exista o femeie ca ea? Cum a fost posibil ca el nu numai să o găsească, dar cumva evenimentele să se desfăşoare în aşa fel încât ea să se afle acum sub el, cu picioarele desfăcute într-o invitaţie în confundabilă?

Coborându-se pe coate, i-a încadrat capul cu antebraţele, afundându-şi degetele în părul ei şi masându-i scalpul.

Arcuindu-şi uşor şoldurile înapoi, nu l-a surprins că vârful penisului său a găsit intrarea în corpul ei fără ajutor, împingându-se prin sărutul umed al pielii încordate de acolo.

Îi urmărea fiecare contracţie, fiecare mică schimbare sau înăsprire a trăsăturilor ei minunate. A examinat-o în

căutarea fricii, a milei sau a oricărei suferinţe exprimate.

Neavând încredere în ceea ce găsise.

Pernuţele buzelor ei erau pufoase şi roşii, umflate de la sărutările lui. Ochii ei erau întunecaţi şi străluceau de o pasiune care trecea dincolo de permisiune şi devenea o cerinţă impetuoasă. Culoarea obrajilor ei era puternică şi slabe licăriri de umezeală i se vedeau la linia părului.

„Te iubesc.”

A vrut să-i spună vorbele în timp ce o pătrundea.

Dar bărbaţii în pat erau adesea bărbaţi îndrăgostiţi, iar el se temea că sinceritatea i se va pierde.

Ar fi fost o cruzime să-i spună că o iubea, dacă tot se aştepta să o părăsească. Dacă trebuia să se căsătorească cu altul pentru a-şi îndeplini responsabilităţile.

Totuşi, asta nu schimba adevărul, aşa că a lăsat cuvintele să-l inunde în timp ce înainta, pătrunzându-i corpul în paşi lenţi şi chinuitori.

Întâlnind aproape imediat o barieră, gâfâitul ei l-a paralizat, la fel ca şi umbra de durere care i s-a aşternut pe trăsăturile frumoase.

Când el ar fi vrut să se retragă, ea l-a apucat, înfăşurându-şi braţele în jurul trunchiului lui şi strângându-l vizibil.

— Nu. Nu. Nu. Pur şi simplu… ignoră-mi durerea.

— Nu aş putea ignora *niciodată* durerea ta, a spus el. Nu trebuie să…

Ea l-a oprit cu un sărut atât de tandru şi de sigur, încât el a uitat de orice îndoială, până când legătura dintre trupurile lor a fost singura senzaţie pe care o putea simţi.

— Am fost făcută pentru asta, i-a reamintit ea, ajustându-şi unghiul trupului într-un mod care i-a scos parcă aerul din plămâni. Corpul meu este creat pentru a accepta un bărbat. Pe tine. Îţi cer să nu prelungeşti disconfortul nici unuia dintre noi. Te rog. Doar…

Vocea ei s-a frânt într-un scâncet, în timp ce el se împingea înainte, penetrând-o cât de adânc putea, părând să fie abia la jumătatea drumului.

Un şuvoi sufocant de înjurături a izbucnit din el în

timp ce se ţinea complet nemişcat, cu membrele tremurânde. Îl blestema pe Dumnezeul cel crud care făcuse ca aceasta să fie cea mai incredibilă fericire pe care ar fi putut-o experimenta…

Şi un disconfort teribil pentru ea.

Unghiile ei îl zgâriau pe spate, iar el saluta durerea, dorindu-şi să i-o poată lua cu totul. Pentru că durerea îi devenise prietenă de-a lungul anilor. De multe ori fusese singurul mod prin care ştia că mai era în viaţă.

Dar nu avea ce căuta în ochii ei.

— Îmi pare rău, a gemut el, apăsându-şi fruntea de a ei.

Ea nu a spus nimic, doar a respirat împreunată cu el, aşa cum o învăţase cândva să facă, până când el a putut să simtă cum muşchii intimi îi cedau treptat, iar corpul ei îl accepta înăuntru.

În experienţa lui Gabriel, dorinţa şi privaţiunile fuseseră singurul său motor. Un gol pe care încerca să îl umple cu bogăţii aproape că îl consumase, pentru că la fiecare achiziţie, de fiecare dată când ajungea la o fantezie… realitatea îl lăsa mereu dezamăgit.

Dar asta. Ce trăia acum. Ea.

Chiar dacă trupul ei era acoperit doar pe jumătate de al lui, senzaţiile care îl sufocau erau cu mult mai puternice decât orice îşi închipuise în nopţile singuratice pe care le petrecuse visând exact la acest moment.

Cu un uşor suspin de uşurare, muşchii ei s-au relaxat, primindu-l şi mai mult înăuntru.

— Încearcă din nou, l-a îndemnat ea cu blândeţe.

El s-a retras, gâfâind la unduirile fierbinţi ale cărnii ei intime care se agăţa de mădularul său în retragere, ca şi cum ar fi fost reticentă să îl lase să plece. S-a scufundat din nou înăuntru, câştigând un pic mai mult teren. Apoi, din nou. Şi încă o dată, până când s-a dus cât de departe părea că poate ea să reziste.

După acele câteva mişcări, amândoi gâfâiau şi transpirau, cu piepturile lipite unul de celalalt.

El era în ea. Făcea parte din ea. Blocat în corpul ei şi

în îmbrăţişarea ei.

Niciodată în viaţa lui nu îndrăznise să spere. Doamne... Voia să savureze momentul, dar un impuls la fel de vechi ca şi umanitatea însăşi i-a îndepărtat nevoile trupului de nevoile inimii.

Extazul depăşise plăcerea în timp ce el găsise un ritm lent şi ondulat al şoldurilor, fără să se retragă prea mult, doar legănându-se cu ea.

Buzele ei se mişcau cu cuvinte pe care el nu le putea auzi din cauza vuietului din urechile lui, aşa că şi-a lăsat capul pe umărul ei, eliberând o respiraţie tremurătoare. Luptând împotriva extazului care deja îi vibra pe şira spinării.

Şoaptele ei de încurajare nu însumaseră niciodată cuvintele care creau o percuţie pentru fiecare împingere a lui.

Păr auriu. Privire albastră. Zâmbet delicat. Parfumuri. Flori. Spice. Ierburi. Mosc alunecos. Carne fină.

Se simţea ca un prizonier eliberat. Sau poate, mai bine zis, ca un războinic invitat acasă.

Acasă.

Acest cuvânt nu însemnase niciodată nimic pentru el până acum.

Salutând pofta fără minte care ameninţa să pună stăpânire pe gândurile sale emoţionale, Gabriel găsea incredibil de erotice sunetele alunecoase pe care le scoteau trupurile lor, iar el trebuia să se concentreze pentru a-şi păstra sănătatea mintală.

Ridicându-se în mâini ca să o verifice, aproape că îşi pierduse ritmul la vederea ei. Dacă înainte fusese uluitoare, să o privească acum era ca şi cum ar fi încercat să privească soarele.

Se minuna când ea părea să-şi piardă controlul membrelor, zvârcolindu-se sub el, zvâcnind şi tremurând, agăţându-se de el cu cereri naive. Mâna ei se prelingea pe spatele lui, mai jos, pentru a explora timid curbura posteriorului lui, apăsându-l înainte, mai adânc.

Fără să se gândească, el se repoziţionase puţin,

mădularul lui găsind un loc adânc în ea, care îi făcu ochii să se deschidă mari.

— Acolo, a spus ea cu năduf. Nu te opri!

Niciodată nu ar fi făcut-o. În schimb, şi-a accelerat ritmul, şi-a făcut loviturile mai profunde, împingându-se spre centrul ei. În interiorul ei, putea simţi cum muşchii se flexează, se strâng şi se eliberează în spasme insuportabil de dulci, în timp ce ea îşi deschidea gura într-un ţipăt fără sunet.

Penisul lui s-a învârtoşat şi a rezistat cât a putut de mult înainte de a se retrage din ea, cu un geamăt adânc de regret şi o voinţă de fier, sămânţa lui revărsându-se pe jos, sub picioarele ei deschise, în timp ce întregul lui corp se dezlănţuia de o fericire inepuizabilă şi atotcuprinzătoare.

Deşi tentaţia de a rămâne unit cu ea îl bântuise în clipele de după ce furtuna trecuse, Gabriel a remarcat apogeul epuizării în zvâcnirile membrelor ei.

Privirea ei era languroasă în timp ce ea se lupta cu un fel de uitare cu un zâmbet blând şi cu un suspin care s-a transformat într-un căscat care îi rupea maxilarul.

Constatând că o toropeală îl chema şi pe el, Gabriel a ridicat-o şi a dus-o în pat, trăgând peste corpul ei pătura rămasă.

— Rămâi? a murmurat ea, cu ochii deja închişi, ca şi cum ar fi ştiut la fel de bine ca şi el că nu o putea refuza.

Tot ce-şi dorea era să se culce lângă ea, dar asta era aproape prea mult.

Prea intim.

Mai permanent şi mai ireversibil chiar decât ceea ce tocmai făcuseră.

Ridicând pătura, el s-a strecurat în pat lângă ea, strângând-o aproape în timp ce ea se întorcea pentru a se cuibări la pieptul lui.

În câteva secunde, respiraţia i se stabilizase, iar genele începură să îi fluture în vis.

Inima lui Gabriel nu-i permitea să doarmă multă vreme, Bătea ca o tobă în pieptul lui, patru silabe deodată. Numele ei.

Felicity.

Fericire. Bucurie. Împlinire. Niciodată un nume nu fusese atât de perfect.

Capitolul 15

Felicity nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-şi petreacă restul zilei în pat cu Gabriel, descoperind cum arăta trupul lui solid când draperiile erau deschise şi prin ferestre intra lumina zilei.

Pe norul alb ca zăpada al patului ei, el era cu siguranţă un amestec interesant şi colorat de cerneală şi carne, şi muşchi, şi sex.

Dar, din păcate, Mercy a bătut la uşa ei imediat după răsărit, cerând să ştie de ce era încuiată, şi apoi a hărţuit-o să se întâlnească cu ei jos pentru micul dejun.

Aveau de rezolvat o tentativă de omor la urma urmei.

Felicity s-ar fi putut rostogoli din pat dacă Gabriel nu ar fi prins-o, trăgându-i posteriorul înapoi pe şoldurile lui.

Ea a oftat când erecţia lui a vibrat pe fantă, apoi a gemut când buzele lui i-au găsit urechea şi au muşcat-o.

Răspunzând instantaneu, ea şi-a răsucit şoldurile, încântată când mădularul lui a alunecat între coapsele ei, pe la spate.

Cuvinte franţuzeşti murdare se revărsau din vocea lui răguşită de somn, în timp ce mâna lui aluneca pe lângă sânii ei, înainte de a coborî pe abdomen şi de a pătrunde în fanta ei.

Ridicându-şi piciorul pentru ca el să aibă acces, Felicity şi-a acoperit gura şi şi-a muşcat palma, în timp ce el aluneca în ea pe la spate şi făcea cercuri umede în jurul sexului ei cu degetele lui iscusite.

Apogeul ei a fost mai puţin o urcare spre stele, cât mai mult o explozie a acestora, fiind din nou nevoită să-şi muşte din palmă pentru a nu urla în casă acum, când toată lumea era trează.

Pe măsură ce spasmele ei începeau să se atenueze, el şi-a accelerat loviturile, mâna din părul ei s-a strâns pumn în timp ce el se retrăgea din trupul ei şi se împingea între coapsele ei umezite de jeturile alunecoase ale eliberării lui.

Abia a avut timp să-şi recapete răsuflarea înainte ca el să se îndrepte spre lavoar şi să se întoarcă cu o cârpă umedă.

Tocmai această atenţie o făcea să ţină atât de mult la el. Cât de ciudat era, pentru un bărbat atât de vulnerabil, care se ascundea de toată lumea, să intre gol în camera ei cu încrederea unui cerb în călduri.

Îi plăcea.

— Vreau să-ţi spun ceva, a rostit el după ce actul fusese consumat.

— Ce anume?

Ridicându-se, ea s-a ghemuit la pieptul lui.

— Sora ta este cea mai rea.

Ea a chicotit la expresia lui de jignire şi l-a împins din pat cu piciorul.

— Mai bine te duci să te îmbraci în camera ta, înainte ca doamna Pickering să te găsească aici şi să te oblige să faci o femeie cinstită din mine.

O spusese în glumă, dar privirile lor s-au întâlnit neliniştite pentru o clipă. Cuvintele ei s-au răspândit între ei, într-un haos dezorganizat.

Nu vorbiseră niciodată despre viilor.

Înghiţind în sec, Felicity a fost prima care a cedat în faţa laşităţii ei.

— Ne vedem la micul dejun.

— Bineînţeles.

Nu s-au privit unul pe celălalt, în timp ce el îşi strângea hainele şi ieşea pe uşă.

Felicity spera ca stânjeneala dintre ei să se risipească până la micul dejun, dar atârna deasupra lor ca o sabie în timpul mesei. Şi apoi în trăsură, când au mers la biroul lui George C. White, Esquire, pentru a-l interoga pe avocatul tatălui ei.

Găsind birourile suspect de goale, au urmat un traseu

ciudat şi complicat prin oraş, stabilind în cele din urmă că domnul White părăsise ţara pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Era deja după-amiaza târziu şi toţi au hotărât să se întoarcă la Cresthaven pentru a lua masa de prânz şi pentru a-şi planifica următoarea mişcare.

— De fapt, a spus Mercy când trăsura a intrat în curte, am un prieten în cadrul Societăţii de Investigaţii Criminale, Eddard Sharpe, care ar putea şti cum să-l găsească pe acest Marco Villanueve. Vorbeşte mereu despre contactele sale în lumea contrabandiştilor. A întins mâna şi i-a strâns genunchiul lui Felicity prin fustele voluminoase de culoarea salviei. Ce-ai zice ca eu şi Rafe să mergem să-i facem o vizită, în timp ce tu te odihneşti, dragă? Arăţi absolut epuizată.

— O idee minunată, a fost de acord Felicity, oferindu-i surorii sale un zâmbet slab şi recunoscător.

— Da, a fost de acord şi Raphael, cu sprânceana lui întunecată ridicată către fratele său, care şedea încruntat. Asta cred că v-ar da timp să vorbiţi despre orice se întâmplă între voi doi. Toată după-amiaza mi-a stat pe limbă să spun lucrul acesta.

Mercy l-a călcat pe degetul de la picior, iar el doar a zâmbit.

— Mereu un pungaş subtil, soţul meu, a murmurat ea, deşi ochii îi erau plini de afecţiune în timp ce se uita la el.

Oftând din adâncul pieptului, Gabriel s-a ridicat cu greutate din trăsură şi i-a întins mâna lui Felicity.

O mână care îi făcuse o plăcere nebună chiar în această dimineaţă.

Luând-o, ea a coborât şi au pornit spre casă, în timp ce şoferul întorcea trăsura în curtea strâmtă şi revenea în după-amiaza blândă londoneză.

— Vrei să vii cu mine în salon? a întrebat ea.

El a dat din cap, fără să-şi schimbe expresia de piatră.

„Ai vreun regret?”, ar fi vrut ea să-l întrebe. „Te simţi vinovat pentru că tot ai de gând să pleci?”

Ce ar trebui să facă pentru ca el să rămână?

Pentru că, dacă ar fi existat un preţ, ea ar fi fost dispusă să-l plătească.

Chiar dacă ar însemna să piardă totul pentru a-i câştiga inima.

— Gabriel, eu…

Fără veste, el a apucat-o brusc şi a împins-o în spatele lui, cu degetul la gură în semn de tăcere.

Cuţitul pe care îl ţinea la spate i-a apărut în mână în timp ce-şi înclina urechea spre biroul tatălui ei.

Felicity nu auzea nimic mai presus de bătăile inimii ei, dar avea încredere în simţurile lui şi era fericită să-i permită să se îndrepte spre uşă ca un pirat care înainta, gata să-şi taie intrusul în bucăţi.

Împingând uşa, a coborât imediat cuţitul, deşi rămăsese la fel de încruntat.

— Doamnă Winterton, a spus el cu o voce nedumerită. Cred că aveţi o explicaţie de dat.

Gâfâind, Felicity a trecut pe lângă el prin cadrul uşii pentru a-şi vedea prietena şi tovarăşa încremenită deasupra biroului tatălui ei, cu hârtiile strânse în mână.

Niciodată nu arătase atât de îngrozitor. Rochia ei aurie atârna de un trup care devenise alarmant de subţire în doar câteva zile. Ochii ei, atât de vii şi de albaştri, se scufundaseră în pielea palidă care părea că se lăsase de pe oasele obosite. Părul, de obicei de culoarea fină a cuprului, era prins într-un nod grăbit în şuviţe moi şi terne. Hârtiile din mâinile ei tremurau, iar ea le-a lăsat să cadă pe birou şi a început să-şi frângă mâinile.

Mişcându-se de parcă o dureau articulaţiile, Emmaline Winterton s-a întors spre Felicity cu genele ţepoase, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe la coada ochilor.

— Îmi pare atât de rău, aproape că a ţipat ea. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea. Trebuie să crezi că…

— Oh, taci din gură, căţea prefăcută!

În momentul în care vocea masculină s-a strecurat de cealaltă parte a uşii, Felicity l-a simţit pe Gabriel cum se ridică în spatele ei, mişcându-se pentru a se plasa între ea

şi intrus.

Ceva l-a oprit.

Uitându-se în spatele ei, Felicity a constatat cu disperare că un ştreang subţire de metal îi fusese strecurat în jurul gâtului de către un ucigaş, iar alte două brute puternice îl apucaseră, fiecare, de câte un braţ încordat.

Cuţitul lui s-a izbit de podea. Un răget furios a devenit un geamăt înecat când arma i-a atins traheea, sugrumându-i respiraţia.

— Nu!

Felicity a întins mâna spre el, doar pentru a-i fi prins cotul de o mână ca o gheară care a smuls-o şi a aruncat-o pe birou.

A scâncit când şoldul ei s-a lovit de margine, dar şi-a smuls mâna când Emmaline s-a întins spre ea.

În faţa duşmanului ei, a fost uimită să constate că era un străin.

Deşi costumul său era demodat de cel puţin un an sau mai mult, s-ar putea să fi fost scump cândva. Se întindea peste o burtă care crescuse semnificativ de la croiala iniţială a vestei şi a sacoului său. Părul cărunt era dat pe spate într-o coadă, iar chipul i-ar fi putut aparţine unui corb într-o altă viaţă, atât de ascuţită şi de slabă îi era faţa, cu un nas mare în mijloc.

— Tu i-ai lăsat pe aceşti oameni să intre în casa mea? a acuzat-o pe doamna Winterton, înlemnind la primul gust amar al adevăratei trădări.

— Oh, nu fi prea dură cu Emmaline a noastră. Bărbatul a bătut în birou cu un baston greu, făcând-o pe Emmaline să tresară. Nu prea i-am dat de ales.

S-a uitat de la Emmaline la agresorul ei şi la Gabriel, în timp ce teroarea ei se înteţea.

Faţa lui Gabriel se înroşise, dar cel puţin pieptul acum răsufla cu putere, ceea ce era tot ce conta. El îi salvase viaţa de atâtea ori.

Acum ea trebuia să îi întoarcă favoarea.

Îşi armonizase respiraţia cu a lui, concentrându-şi mintea asupra intrusului din faţa ei. Dacă îi putea oferi ceea

ce îşi dorea, poate că îi va lăsa nevătămaţi.

— Nu este Emmaline a mea, a spus Felicity cu aceeaşi monedă. De ce te-a adus aici şi ce va trebui să fac ca să pleci?

În acel moment, sprâncenele lui subţiri şi comice s-au ridicat până acolo unde ar fi putut fi odată linia părului în tinereţe.

— Oh, dar ea este Emmaline a ta. Cum este şi Emmaline a mea. Cu toţii ne aparţinem unul altuia, draga mea. Pentru că suntem rude. Trăgându-şi la spate tivul hainei, i-a arătat un pistol, dar observaţia lui aterizase deja ca un glonţ în mijlocul ei.

— Sunteţi M.W. Goode? a întrebat Felicity, temându-se de un răspuns care l-ar fi făcut pe acest bărbat rudă de sânge cu ea în vreun fel.

S-a luminat, pocnindu-şi călcâiele cizmelor în timp ce se gândea.

— Oh, da, desigur, prezentările. I-a făcut o plecăciune comică şi cavalerească. Sunt Sir Reginald Winterton al III-lea, iar sora mea mai mare, Mary, a fost soţia legală a tatălui dumneavoastră şi baroneasă.

Inima lui Felicity a început să bată cu putere în timp ce se holba la el.

— Minţi.

— Aş vrea eu, a spus el în batjocură. Dar cu zeci de ani în urmă, înainte să apară mama ta, Clarence şi sora mea, Mary, au fugit la Gretna Green şi s-au căsătorit. Am adus cu mine certificatul care să dovedească lucrul acesta. Dar zestrea bietei Mary nu era ceea ce tatăl tău dorea pentru ei, aşa că au pus la cale un plan. Avea să se căsătorească cu o moştenitoare invalidă şi bogată – mama ta – şi îşi va ascunde adevărata dragoste şi soţie – sora mea, Mary – la ţară până când femeia îşi va da duhul, lăsându-i lui averea.

S-a îndreptat spre unul dintre rafturile deasupra căruia portretul înrămat al baronului şi al baronesei Cresthaven domina încăperea.

Inevitabilul fusese cândva distracţia preferată a

tatălui ei.

— Din nefericire, viaţa de baronească i-a priit mamei tale, iar ea şi-a recăpătat sănătatea. Tatăl vostru s-a ataşat de ea, astfel încât aţi apărut voi, cele patru fete.

Felicity a clătinat din cap, privind în ochii albaştri ca gheaţa ai tatălui ei, ochi pe care îi transmisese ei… şi lui Emmaline?

— Tatăl meu a fost… un bigam?

Buza lui Sir Reginald s-a încreţit într-un rânjet urât.

— I-a impus lui Mary viaţa de amantă, transformându-şi adevărata mireasă în nimic mai bun decât o curvă, iar pe copiii lui cu adevărat născuţi în bastarzi.

Felicity s-a întors spre Emmaline, femeia care locuia în casa ei încă dinainte ca părinţii ei să moară. Lacrimile se prelingeau pe obrajii incolori ai femeii, deşi expresia ei rămăsese la fel de netedă şi sumbră ca mormântul.

— Tatăl nostru a transformat-o pe propria noastră soră vitregă în guvernanta noastră? a întrebat ea, îngrozită. Te-a instalat în casa noastră şi ţi-a cerut să păstrezi un asemenea secret?

Clarence Goode fusese un om rece şi necruţător. Un zgârcit, un fanatic şi, îi era ruşine să spună, un bigam, dar nu se aşteptase niciodată ca el să fie atât de crud cu propriii copii.

Indiferent, poate. Dar aşa ceva…

— Unchiul Reginald îl şantaja de când mama a murit de cancer, a spus Emmaline fără prea multă înflăcărare.

— Tatăl tău a fost un zgârcit! a strigat Reginald, lovindu-şi bastonul de podea.

Felicity începuse să urască acel baston şi, după felul în care Emmaline îl evita cu precauţie, bănuia că biata femeie avea şi mai multe motive să facă asta.

— Atât timp cât Mary a lui a fost în viaţă, ne-a ţinut în modul care se potrivea cu poziţiile noastre. Sarcasmul lui Reginald accentua fiecare silabă, scuipând cuvintele. Dar odată ce ea a plecat, cota lui de întreţinere s-a diminuat. A început să încerce să aranjeze căsătorii pentru copii, le-a oferit zestre şi educaţie, mai degrabă decât bani lichizi. S-a

apropiat de ea cu paşi repezi. Cum se presupune că era să trăim între timp, te întreb eu?

Felicity a clipit către el, înmărmurită de un anumit lucru pe care îl spusese.

— Copii? A aruncat o privire la Emmaline. Sunteţi mai mulţi?

Ochii lui Emmaline s-au transformat în nişte cioburi de gheaţă.

— Un frate mai mic, Emmett, şi o soră mai mică, Rosaline, pe care unchiul Reginald o are în grijă, ca tutore. Într-adevăr, ea nu devine majoră decât la douăzeci şi unu de ani. Dar, după ce am vizitat-o în ziua în care am fost otrăvită, am găsit-o într-o situaţie îngrozitoare. Nu ştiu dacă va mai supravieţui încă un an.

— Să nu scoţi nici măcar o vorbă din zvonurile astea urâte, Emma, rânji el. Sau nu-ţi va plăcea ce voi fi nevoit să fac pentru a mă apăra.

O undă de mister în vocea lui i-a provocat o repulsie ciudată lui Felicity. A avut nevoie de tot curajul ei, şi-aşa puţin, pentru a-l înfrunta.

— Te rog din nou să-mi spui ce vrei. Este vorba despre bani? Îi vei avea, dar numai dacă îmi eliberezi garda personală.

Ochii lui întunecaţi au sclipit puţin şi a părut să se relaxeze, deşi nu a făcut nicio mişcare pentru a-l elibera pe Gabriel.

Felicity nu putea spune că îl învinovăţea, după răutatea pură gravată pe trăsăturile aspre ale iubitului ei, orice idiot din bătrânul Albion ar fi ştiut că nu era în siguranţă.

Reginald recuperă un plic mare de hârtii dintr-o servietă.

— Am certificatul de căsătorie, dovada naşterii copiilor, corespondenţa şi documentele care demonstrează ce a făcut tatăl tău. Am trimis-o pe Emma aici să găsească şi să recupereze actul de proprietate asupra domeniului Fairhaven, dar nu a reuşit să facă acest lucru. Apoi, bătrânul Clarence a murit, lăsându-ţi ţie întreaga sa avere.

Ţie? Cea mai tânără şi cea mai puţin merituoasă dintre bastarzii lui. Asta nu am putut suporta.

— A încercat să mă forţeze să te distrug. Emmaline vorbea acum un pic mai puternic, ca şi cum şi-ar fi adunat curajul împotriva torţionarului ei. Să găsesc ceea ce aveai şi să-ţi iau totul. Dar v-am iubit atât de mult pe toţi. Am rămas pentru că mă simţeam în siguranţă aici. Pentru că nu puteam să te rănesc pe tine, Felicity, mai presus de toate. Şi-a lăsat capul în mâini. Şi bieţii Rosaline şi Emmett au suferit din cauza egoismului meu. Când am aflat de suferinţa lor, am început să mă conformez cerinţelor lui josnice. Noi am fost cei care am lăsat acel bilet ameninţător în salonul tău, dar a fost scris de mâna lui. Nu aveam nicio idee că ar fi mers atât de departe încât să încerce să vă otrăvească.

— Asta numai după ce încercarea mea de a te răpi şi de a te face să dispari a eşuat, mormăi Reginald cu un oftat de supărare. Mai bine să pară un accident, ca şi cum ai fi înghiţit una dintre plantele tale.

Un mormăit încet a venit din direcţia lui Gabriel, dar Felicity s-a forţat să nu se uite. Dacă l-ar fi văzut suferind, puterile ar fi abandonat-o.

— Mă vrei moartă, şi-a dat ea seama. Astfel ca averea să meargă la moştenitorul legal născut.

Emmett. Şi-a reamintit numele. Avea un frate. Tatăl ei avusese un moştenitor, dar cu femeia nepotrivită.

Trebuie să-l fi frustrat în fiecare zi.

— Vreau doar ce e mai bine pentru nepoţii şi nepoatele mele, astfel încât cei aflaţi sub tutela mea să aibă dreptul legal la moştenirea lor de drept, iar eu, în calitate de tutore, să îi îndrum aşa cum cred eu de cuviinţă.

— Emmett este minor? a întrebat ea.

— Nu. Reginald a strâmbat din nas cu dezgust, în timp ce îl străbătea un fior. Are douăzeci şi şapte de ani. L-am internat, bietul băiat, pentru pornirile lui nefireşti, până când Emmaline a început să coopereze.

— Instituţionalizat?

— Este… nenatural. Reginald rânji. Un pervertit

sexual.

Felicity şi-a dus o mână la buze. Auzise de pervertiţi; erau bărbaţi care preferau compania romantică a altor bărbaţi… Nu-şi putea imagina de ce să-i închidă cineva într-un azil infernal.

— Doamne. Nu mai este încă acolo, nu-i aşa?

— Îşi revine… deocamdată. Totul a fost destul de groaznic pentru el. Reginald s-a apropiat de ea. Este aproape imposibil să-şi permită întreţinerea lui acum, fără moştenirea lui. S-ar putea să fie nevoit să se întoarcă.

Copleşită de durere pentru nişte fraţi pe care nu-i cunoscuse niciodată, Felicity s-a repezit la bibliotecă şi a recuperat *Biblia,* răsfoind paginile cu foiţă de aur pentru a găsi documentul.

— Îţi pot da Fairhaven. De altfel, pot să-ţi dau Cresthaven dacă vrei. Poţi să-ţi numeşti suma dacă… A căutat în minte o soluţie. Dacă renunţi la tutela fraţilor mei în favoarea mea.

A râs şi a gesticulat cu pistolul, ştergându-şi o lacrimă de veselie de la coada ochiului.

— De ce m-aş mulţumi cu o sumă, când pot avea totul?

Panica ameninţa să o copleşească în timp ce membrele îi amorţeau.

— Dacă arma aceea se descarcă în cartierul ăsta, poliţiştii vin imediat. Nu se poate scăpa cu asta.

— Crezi că nu m-am gândit la toate? a zâmbit el.

Felicity a căutat cu disperare o altă ameninţare.

De asemenea… Mercy şi Raphael vor ajunge aici în orice moment

— Am deja oameni care aşteaptă la uşă. A scos hârtii din buzunar. Te vei căsători cu mine, Felicity Goode; dacă va fi înainte sau după ce vei muri, este decizia ta.

— Nu ai adus destui oameni, a venit mormăitul gutural al lui Gabriel din uşă.

Am adus destui, se pare, a protestat Reginald, arătând spre cei trei oameni care îi ţineau silueta uriaşă prinsă în chingi…

Felicity a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-i distrage atenţia lui Reginald de la Gabriel. El fusese deja împuşcat o dată apărând-o, nu putea să accepte asta din nou.

— Ştii că inspectorul-şef Carlton Morley nu va permite aşa ceva. Nu înţelegi dinamica acestei familii. Suntem foarte apropiaţi. Ei vor şti că orice fel de căsătorie este un simulacru. Se vor lupta cu tine în instanţă. Te vor descoperi şi te vor spânzura pentru crimă.

— N-o să trăieşti suficient de mult pentru a fi spânzurat.

Ameninţarea lui Gabriel era atât de sălbatică, încât aproape că l-a crezut şi ea.

— Cum ai spus? Cu o pocnitură a degetelor lui Reginald, garoul s-a mai strâns o dată, blocându-i lui Gabriel capacitatea de a vorbi.

Ca să adauge şi mai multă jignire, bărbatul din dreapta sa s-a mişcat pentru a bloca intrarea. Luându-şi avânt cu un pumn cât un ciocan, l-a lovit pe Gabriel suficient de tare încât să-i spargă capul pe o parte.

Abia dacă a clipit, doar şi-a întors capul înapoi pentru a-l privi pe bărbat cu buzele strânse.

Reginald şi-a reluat ameninţările.

— Voi desfiinţa această dinastie nedemnă, construită de un om care nu şi-a respectat cuvântul dat nouă. Începând cu tine şi cu sora ta geamănă, mergând pe drumul meu, până la vârful Scotland Yardului. Apoi, toate acestea vor ajunge la familia căreia i se cuvin... Şi-a întins braţele pentru a cuprinde întregul Cresthaven Place. Sau... A privit-o din lateral, dezvăluind albul ochiului umbrit de o nuanţă dezgustătoare de galben.

— Sau ce?

Felicity nu s-a putut abţine să nu întrebe, deşi era sigură că va detesta răspunsul lui.

— Sau... te căsătoreşti cu mine de-adevăratelea. Iar ceea ce este al tău să fie... al meu.

— Nu va funcţiona, l-a informat ea. Testamentul stipulează că trebuie să mă căsătoresc cu o persoană care

are un titlu mai mare decât acela de viconte.

— Există modalităţi de a ocoli astfel de prevederi.

Privind afară, a trasat o urmă cu un deget pe falca lui Felicity, apoi pe marginea gulerului ei, pe linia gâtului.

În acea clipă, Gabriel Sauvageau a scuipat sânge în ochii celui care îl lovise, apoi şi-a dat capul pe spate pentru a-i sparge nasul celui care îl strângea de moarte cu garoul.

Reginald s-a rotit, dar înainte de a îndrepta pistolul spre Gabriel, Felicity i-a luat bastonul din mâna stângă şi l-a lovit peste încheietura cu care ţinea arma.

Câteva coate bine plasate l-au eliberat pe Gabriel, iar când s-a aplecat să ia cuţitul de pe podea, s-a întors spre ea, ştergându-şi o picătură de roşu din colţul gurii.

— Întoarce-te, *mon coeur,* a spus el, cu ochii întunecaţi de un amalgam ciudat de regret şi anticipare, în timp ce se apropia de Reginald, dând cu piciorul pistolului.

Felicity s-a supus. S-a repezit în jurul biroului spre Emmaline, care s-a prăbuşit pe el.

S-au agăţat una de cealaltă, privind fix în şemineu, fără să se uite măcar o dată înapoi, chiar dacă sunetele teribile ajungeau până la ele.

Felicity nu a trebuit să întrebe de ce îi spusese să nu se uite.

Nu voia ca ea să vadă tot sângele pe care îl vărsa.

Capitolul 16

În câteva ore, era ca şi cum nimeni nu murise în casă.

Felicity şi-a dat seama că, atunci când în familie aveai un gangster, un chirurg şi un inspector-şef, nu trebuia să-ţi faci niciodată griji în legătură cu debarasarea de cadavre.

Din pură întâmplare, Raphael şi Mercy se întorseseră la câteva momente după violenţe, fiindcă uitaseră agenda cu informaţii despre caz a lui Mercy.

Gabriel abia le ajutase pe Felicity şi pe Emmaline să

navigheze prin carnagiu şi să se prăbuşească în salon, când cumnatul ei a intrat în scenă arătând ca un majordom al diavolului, cu o mână apucându-i reverul precum un politician încrezut.

— Spune, *mon frère,* ai vreo idee de ce am fost nevoit să omor doi bărbaţi la poarta curţii?

Mercy era îngrozitor neliniştită când a trecut pe lângă fraţii Sauvageau şi s-a repezit la sora ei.

— Doamne! Felicity, doamnă Winterton, sunteţi bine?

Uimită că rezistase atât de mult timp, Felicity a început să fie scuturată de frisoane adânci până în oase. Şi totuşi, fusese capabilă să se întoarcă şi să ia degetele îngheţate ale femeii care stătea lângă ea.

— Mercy, fă cunoştinţă cu Emmaline, sora noastră.

După o explozie de acţiune în mijlocul căreia Emmaline şi Felicity stăteau sprijinite una de cealaltă, fără să se poată mişca, fraţii şi soţii au fost chemaţi, iar aranjamentele, atât cele legale, cât şi cele de altă natură, au făcut ca locuinţa lor să fie curăţată de orice dovadă de violenţă.

Acum, Felicity stătea înconjurată de familia ei, strâmbându-se sub privirile lor pline de aşteptări.

Toată lumea avea o băutură tare în mână, inclusiv ea însăşi. Morley şi Prudence stăteau lângă şemineu, servindu-se cu whisky adus de un domn Bartholomew supus.

Titus, care cândva luase cu lopata cărbunele folosit pentru a aprinde respectivul şemineu, şi-a tras un scaun confortabil în faţa acestuia şi şi-a aşezat soţia însărcinată, Honoria, pe el. Sprijinindu-i picioarele umflate pe un scăunel şi acoperindu-i poala cu o pătură, el o ajuta protector, atent la orice nevoie care ar fi putut apărea.

Mercy s-a aşezat de cealaltă parte a lui Emmaline, iar Raphael şi-a lipit un picior de cotiera de lângă ea, pe jumătate aplecat, pe jumătate aşezat, în timp ce sorbea un pahar de vin roşu.

Ca de obicei, Gabriel – care ocupa cel mai mult loc – stătea la pândă în umbră lângă uşă, tăcut şi sumbru ca moartea cu coasa.

Felicity se temea că va scăpa dacă nu-l ţinea mereu sub observaţie. Îşi schimbase îmbrăcămintea, fixându-şi gulerul foarte sus, până la bărbie, ascunzând ceea ce cu siguranţă că era o linie urâtă în jurul gâtului său.

Voia să o vadă. Să-l determine pe Titus să o examineze. Voia ca el să se uite la ea.

Nora, sora cea mai mare, făcea tot posibilul să digere povestea, punându-i întrebări blânde lui Emmaline.

— Aşadar, acest Sir Reginald… Era fratele mamei tale şi nu era deloc rudă de sânge cu noi.

Emmaline a dat din cap, sorbind un ceai fierbinte stropit cu coniac.

— El este… a fost un monstru. L-a ameninţat în mod constant pe fratele meu. Pe fratele nostru, care este un suflet bun şi tandru. M-a târât în această dimineaţă de la spital cu ameninţări nu numai la adresa lui, ci şi a lui Rosaline. Vezi tu, el avea… afecţiuni nefireşti faţă de ea. Şi tata nu a făcut nimic.

— Nu era un om căruia să-i pese de confortul sau de fericirea copiilor săi, a spus Honoria înghiţind cu greu, amintindu-şi, fără îndoială, că el o obligase cu nesimţire să se căsătorească cu un viconte violent şi criminal.

Emmaline a dat din cap în semn de acord, cu buzele strânse împotriva durerii fizice şi emoţionale.

— Tatăl nostru ne-a oferit o sumă extraordinar de mică pentru întreţinere după ce a aflat despre… înclinaţiile lui Emmett. Ne-a lăsat instrucţiuni să ne găsim oameni cu care să ne căsătorim şi să avem grijă de noi. Unchiul Reginald a profitat de pe urma mamei încă de când s-a îmbolnăvit de cancer, pretinzând lumii că el era cel care ne ajuta.

— De ce a decis să îţi spună doamna Winterton? Honoria şi-a lăsat o mână moale pe burta rotundă, cu sprâncenele ei de abanos unite. Eşti căsătorită?

— Nu, dar sunt ruinată, răspunse ea cu sinceritate, obrajii ei palizi recăpătându-şi ceva culoare cu ajutorul unui fard. A existat o… propunere – nu contează – iar tata a decis că, dacă eram doamna Winterton, asta îmi conferea

respect, iar oamenii care m-ar fi observat ar fi fost prea politicoşi să întrebe dacă sunt văduvă sau străină, a oftat ea adânc.

— Este o mare nedreptate că suntem sclavii capriciilor unor astfel de bărbaţi, a spus Mercy cu vehemenţă, aruncând o privire la toţi cei din încăpere vinovaţi de a fi de sex opus. Mă bucur că a scăpat de acest Reginald. Şi tatăl nostru, una peste alta, s-a purtat cu tine abominabil.

Emmaline a clătinat din cap cu o expresie neîncrezătoare, în timp ce se străduia, conştientă de sine, să îşi strângă părul rebel la loc în nodul din care voia să scape.

— Nu am cuvinte să-mi cer scuze suficient de mult faţă ce voi toţi. Mi-aş dori să pot repara răul pe care l-am făcut. Mai ales ţie, Felicity, pentru pericolul pe care ţi l-am adus la uşă.

Lăsându-şi ceaşca de ceai jos cu zgomot, a apucat mâinile lui Felicity şi a privit-o cuprinsă de lacrimi şi de nelinişte.

— Mulţumesc pentru că ai fost atât de bună. Înţeleg dacă vrei să mă arunci cu restul gunoiului, dar am vrut să ştii că eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care am avut privilegiul de a-i cunoaşte şi îţi voi fi mereu recunoscătoare pentru momentele pe care le-am împărtăşit.

Când ar fi vrut să-şi retragă mâinile, Felicity i le-a strâns mai tare.

— Nu eşti un gunoi. Faci parte din familie.

Toată lumea mormăise în semn de acord, ceea ce a făcut ca lacrimile adunate pe genele castanii ale lui Emmaline să se reverse pe obrajii ei.

— Presupun că trebuie să mă întorc la Fairhaven şi să-i informez pe Rose şi Emmett că sunt liberi… în sfârşit, liberi. Cuvântul i-a adus un zâmbet printre lacrimi.

— Spune-le că acum faceţi parte cu toţii din familia Goode, a spus Felicity, o decizie care i se întărea ferm în minte. Şi aduceţi-l pe Emmett aici, bineînţeles, pentru ca el să-şi poată ocupa locul de stăpân la Cresthaven şi de proprietar al imperiului maritim al tatălui nostru.

În acel moment, toată lumea a început să vorbească deodată.

— Să nu ne grăbim…

— Nici măcar nu ne-am cunoscut…

— Ce-o să faci dacă dai totul…

— Felicity, poate ar trebui să discutăm asta înainte de a…

Ridicând o mână, a aşteptat până când au căzut într-o tăcere uimită.

— Nu este nimic de discutat, sunt foarte hotărâtă. Dacă nu reuşesc să mă căsătoresc cu cineva din nobilime, tata a spus clar şi răspicat că eu nu primesc nimic, iar următorul la rând primeşte totul. Totuşi, dacă Reginald a făcut un lucru, acela a fost că a adus în această casă dovada unui moştenitor. Un moştenitor adevărat. Toate acestea ar fi trebuit să fie ale lui de la bun început.

— Nu mi se pare corect să te trezeşti fără nimic în palmares, remarcă Raphael, jucându-şi rolul de avocat al diavolului. Cred că suntem conştienţi de faptul că dovezile pot dispărea.

— Da. Dar adevărul nu, a afirmat Felicity cu fermitate. Iar eu nu pot să spun că nu am nimic, vă am pe voi toţi. Ea a strâns mâna lui Emmaline. Şi mai mult chiar.

— Poţi sta cu noi, desigur, s-a oferit Titus. Nora ar fi foarte bucuroasă de companie, mai ales după ce va sosi copilul.

— Sau poţi locui după colţ cu noi a intervenit Prudence. Care şi Lottie te adoră deja, iar la noi, la moşia noastră, este cu siguranţă mai puţin sânge decât în spital. Şi loc pentru o grădină în spate.

Mercy a strâmbat din nas.

— Dacă nu te laşi păcălită de stratagema evidentă a surorilor noastre de a te transforma în mătuşa bătrână care le ajută să se descurce cu copiii lor indisciplinaţi, eşti binevenită la bordul iahtului cu Rafie şi cu mine. Putem avea aventurile pe care le-am plănuit dintotdeauna.

Zâmbind strălucitor, sora ei geamănă a privit cu ochi răutăcioşi la surorile ei, încrezătoare că reuşise să câştige

favoarea lui Felicity.

— Sau poţi să rămâi în casa ta, a murmurat Emmaline, cu inima strălucindu-i în ochi. Cred că ţi-ar plăcea să fii aici, cu familia… Dacă Emmett va fi patriarhul, te asigur că nu există un frate mai drag decât el. Se va bucura de datoria lui de a te adora şi de a avea grijă de tine.

— Nu. O singură silabă adâncă şi tăioasă a secerat tăvălugul de dragoste şi de sentimente din încăpere, în timp ce Gabriel a ieşit din umbră, cu trăsăturile aşezate ca şi cum ar fi fost gata de luptă.

— Este a mea. *Eu* voi avea grijă de ea.

Capitolul 17

Dinţii lui Gabriel au scrâşnit după ce a rostit fără să vrea cuvintele pe care inima i le băgase în gât şi i le scosese pe gură.

A izbucnit din nou haosul, când trei bărbaţi s-au ridicat în picioare şi, ca şi cum ar fi fost cu o singură minte, au creat o barieră de muşchi şi provocare masculină între locul în care se afla Gabriel şi şezlongul lui Felicity.

Chiar şi fratele său l-a privit cu neliniște, scrutându-l cu ochii cuiva care îi cunoştea toate păcatele.

Nu-i putea învinovăţi pe niciunul dintre ei, doar curăţaseră cadavrele pe care le lăsase împrăştiate prin casă.

Pentru ea.

Umerii lor îi blocau vederea către trăsăturile ei perfecte, iar el îşi dorea mai mult decât orice să vadă răspunsul ei.

Doamne, nici măcar nu o întrebase ce vrea. O revendicase pur şi simplu ca un nenorocit de marinar barbar, care îşi revendica prada de război.

Dar trebuia să ştie că era mult mai mult decât atât.

A împărţi un pat era cu mult diferit de a împărţi o

viaţă, iar remarca ei din acea dimineaţă îi atârnase ca o sabie a lui Damocles deasupra capului toată ziua.

Pentru că şi-o dorise atât de mult şi ştia că ea luase deja alte decizii.

Nu vorbiseră niciodată despre cum ar putea arăta un viitor între ei… dar el fusese îndrăgostit de ea încă din prima noapte în care o ajutase cu reticenţă pe Honoria Goode în misiunea clandestină care îi adusese unul în viaţa celuilalt.

Raphael fusese şi el lovit de Mercy la început, dar Gabriel… fusese devastat de Felicity.

Din acea zi, ea a fost a lui, în inima lui, în imaginaţia lui, în fiecare decizie a lui.

Ştia că era jalnic şi nu făcea nici doi bani, la naiba.

Trăia sau murea după cuvântul ei.

Raphael a făcut un pas înainte, cu o atitudine atât precaută, cât şi contrariată.

— Gabriel… nu poţi anunţa pur şi simplu că…

— Lăsaţi-l să vorbească. Felicity şi-a făcut loc cu umerii printre Titus şi Morley, atrăgând toată atenţia din încăpere.

O scânteie s-a aprins în pieptul lui. Una pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna.

Speranţă.

În acel moment, toţi ceilalţi din cameră au dispărut.

— Felicity. Chiar dacă te-am minţit în legătură cu numele meu. Am fost sincer când am spus că am cunoscut doar violenţa. Am crezut că oamenii sunt capabili doar de răutate şi lăcomie, cruzime şi viclenie.

Ridicându-şi o mână, i-a mângâiat obrazul cu dosul articulaţiilor sale cicatrizate.

— Dar bunătatea ta… lumina ta mă cheamă. Mă fac umil. Mă fac să vreau să mă împletesc cu tine. Să-mi smulg părţile din mine care te resping şi să le văd zdrobite sub tocul cizmei tale, ca să pot ţese ceva mai bun în sufletul meu zdrenţăros.

Ea a rămas cu gura căscată, dar el a continuat, trebuind să-şi verse tot ceea ce avea pe suflet înainte ca ea

să-l accepte sau să-l condamne.

— Sunt îndrăgostit de tine, a mărturisit el. Mi-aş dori să pot anula tot răul pe care l-am făcut, de dragul tău. Am fost un mincinos şi un hoţ. Sunt un ticălos în toate sensurile cuvântului. Dar sentimentele mele pentru tine sunt cel mai adevărat lucru din mine. Sunt... cel mai dulce, cel mai tandru fel de violenţă, pentru că m-au dărâmat şi au spulberat tot ceea ce credeam că este adevărul. Ştiu că am spus că eşti a mea, dar... nu vreau să te posed. A ridicat mâna. Nu, nu este adevărat. Nu mă pot abţine să nu mă străduiesc să te fac a mea. Pentru că tu eşti a mea. Chiar dacă tu decizi că nu trebuie să fie aşa. Inima mea. Corpul meu. Protecţia mea. Viaţa mea. Sunt ale tale. Eu sunt al tău. Chiar dacă ţi-ai dat viitorul altcuiva. Eşti tot a mea, pentru că eşti o parte din mine. Singura parte din mine pe care o pot suporta.

Când şi-a ridicat privirea, ea nu era singura soră Goode cu lacrimi curgând pe obraji.

Îi acoperise mâna cu a ei, întorcându-şi obrazul în palma lui şi apăsând un sărut blând pe pernuţele de sub degetele lui.

— Gabriel. Trecutul tău nu contează pentru mine. Nu-mi pasă ce om ai fost. Doar de cel care eşti acum. Cel care vei alege să fii.

A făcut un pas mai aproape, cu o nerăbdare prea evidentă.

— Aş putea fi bun, dacă m-ai învăţa cum.

— Este singura soră Goode care chiar merită această denumire, a spus unul dintre bărbaţi pe un ton caustic.

Prudence i-a dat o palmă peste braţ soţului ei şi un chicotit a risipit o parte din gravitatea care plutea în cameră.

Gabriel i-a strâns mâinile în mâinile lui şi a făcut un lucru pe care nu-l făcuse niciodată în viaţa lui pentru un om sau pentru Dumnezeu.

A îngenuncheat.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Nu am niciun titlu să îţi pot oferi…

— Dar e la fel de bogat ca Midas, a intervenit Raphael în ajutor. Gabriel i-a aruncat fratelui său o privire răutăcioasă.

— Dacă nu te deranjează că nu pot să te fac o lady, că nu vom petrece mult timp prin săli de bal, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi ofer o viaţă bună. Te voi trata ca pe o regină. Te voi venera ca pe o zeiţă. Chiar dacă sunt distrus, eu…

Felicity l-a uimit când a îngenuncheat odată cu el.

— Nu eşti distrus… eşti frumos, a insistat ea. Ai devenit totul pentru mine într-un timp atât de scurt, întreaga mea lume pare plină de tine. Genele ei au coborât, în timp ce el îşi ţinea respiraţia, aşteptând răspunsul pe care părea gata să-l dea.

— Eu… mă simt în siguranţă doar când sunt cu tine. Dar nu am nevoie ca tu să mă venerezi, Gabriel, nu vreau să cad de pe piedestalul pe care mă aflu. Pentru că eu sunt cea stricată. Şi nu am niciun motiv real să fiu. Frământările mele te vor înnebuni, dacă nu cumva sforăitul meu va fi primul. Am acele crize, acele spasme de teroare neajutorată, care nu au niciun sens şi mă reduc la nimic fără avertisment. Cel mai mare duşman al meu este adesea propria minte, singurul lucru de care nu mă poţi proteja.

— Ba pot, a intervenit el. Şi o voi face. Te voi ţine în braţe când vei fi îngrozită. Îţi voi aminti că eşti în siguranţă. Te voi ajuta să te lupţi cu coşmarurile tale şi voi săpa în grădină lângă tine până când se vor linişti. Voi înfrunta lumea când tu nu poţi. Pentru că, Felicity, singurul lucru de care mă tem este să trăiesc o viaţă fără tine.

Nu ar fi putut spune dacă el s-a aplecat spre ea sau ea s-a năpustit asupra lui, dar buzele lor s-au întâlnit într-o ciocnire extatică, braţele lor s-au încolăcit unul în jurul celuilalt cu exuberanţa a doi oameni care găsesc o comoară pe care nici măcar nu visau să o aibă.

Atunci când Gabriel a decis că inima lui nu putea să fie mai presus de dragostea atotcuprinzătoare pentru femeia din braţele sale.

A deschis ochii şi a privit în cealaltă parte a camerei şi

şi-a dat seama imediat cât de mult se înşelase.

Pentru că trebuia să facă loc pentru întreaga familie Goode.

Familia lui.

Epilog

Felicity s-a trezit în dimineaţa de Crăciun vibrând cu nerăbdarea unui copil. Ghemuită în strânsoarea soţului ei adormit, era sfâşiată între a se zbate să se îndepărteze de el sau a se afunda mai adânc în căldură şi a lăsa cadourile să fie despachetate fără ei.

Un strat de gheaţă dantelată îi împiedica vederea de la fereastră, dar şuieratul constant al vântului îi spunea că dimineaţa era delicios de furtunoasă, exact aşa cum se prevăzuse.

Oh, la naiba. Trebuia să se ridice. Micul dejun ar fi fost decadent, iar cineva trebuia să vadă bradul aprins.

În plus, Gabriel şi Raphael spuseseră că ei nu sărbătoreau niciodată Crăciunul cu adevărat, iar ea cheltuise sute de ore şi o mică avere pentru a se asigura că aceasta era cea mai festivă sărbătoare din istoria creştinătăţii.

Alunecând cu degetele în jurul încheieturilor lui, i-a ridicat braţul greu cu destul de mult efort şi, cu agilitatea unui acrobat, s-a furişat de sub el.

Tocmai când era pe punctul de a se elibera, el a scos un sunet copilăresc de protest şi, cumva, ea s-a trezit înapoi de unde începuse.

— Dă-mi drumul, tu, a chicotit ea. Avem un Crăciun de sărbătorit.

— Dar de Crăciun este frig, iar aici este cald. Cum o să mă despart de tine?

El s-a îngropat mai adânc, împărtăşind şi luând în acelaşi timp căldura ei.

— Îţi promit că va merita. Ea s-a răsucit în strânsoarea

lui de fier, în timp ce el se juca prin părul ei şi o ciupea de obraji. Aşteaptă să vezi ce am comandat la micul dejun. Nu ţi-e foame?

— Ştiu cu ce aş vrea să mă ospătez, a spus el şi a început să-i ciugulească lobul sensibil al urechii.

Cu toate acestea, stomacul lui a scos un sunet neplăcut, iar al ei a răspuns la fel.

— Ei, vezi? Degetul ei s-a lovit de muşchii tari, în timp ce îl împungea în abdomen. Corpul tău are nevoie de hrană dacă vrei să-ţi păstrezi vigoarea.

— Nu am primit plângeri de la tine în legătură cu vigoarea mea.

El a apăsat dovezile respectivei vigori pe coapsele ei. Într-adevăr, petrecuseră luni întregi recuperând timpul pierdut, în cazul lui, în moduri care nu puteau fi descrise decât ca fiind viguroase.

Sau poate vorace.

Indiferent de cuvânt, erau zile în care ei îi era greu să meargă.

— Haide, dragule, l-a tras ea de mânecă. Cred că ar trebui să ne confruntăm cel puţin cu fraţii noştri, da, din moment ce suntem cu toţii adunaţi împreună.

Cu un scâncet plângăcios, şi-a trântit trupul glorios, ca un copil mic, aterizând întins pe spate.

— Doar că tu ai atâtea cadouri!

A căscat, iar Felicity a chicotit şi s-a urcat deasupra lui, întinzându-şi corpul gol pe structura lui tare, ştiind că nu-şi susţinea deloc cauza, în timp ce el torcea în ritmul ei.

Mai existase vreodată un soţ atât de îndrăgit? Se mai integraseră vreodată doi oameni unul în viaţa celuilalt atât de bine, fără efort?

Din cauza firilor lor, atât de solicitante amândouă, atât de dornice de confort şi de clipe de linişte, şi de momente calme, viaţa lor împreună fusese un fel de răgaz, punctat de partide de amor şi de călătorii.

Li se alăturaseră lui Raphael şi lui Mercy pe iahtul ducesei de la Cour şi petrecuseră în lux, fără să privească nimic altceva decât oceanul albastru nesfârşit. Se

întinseseră pe plajele mediteraneene şi se plimbaseră prin grădinile japoneze.

Într-o bună zi, în curând, vor găsi un loc unde să se stabilească. Să rămână undeva suficient de mult timp pentru a planta o grădină. Dar, deocamdată, amândoi erau mulţumiţi să descopere lumea şi să se descopere unul pe celălalt în timp ce lâncezeau în pat.

Felicity i-a urmărit cu degetul tatuajul lui preferat, o sticlă de poţiune cu numele ei înăuntru, chiar deasupra inimii lui.

— Ce zici să ne alăturăm familiei pentru micul dejun şi pentru cadouri, iar apoi, când toată lumea se va retrage la grajduri, pentru o plimbare vioaie la mijlocul dimineţii, să facem acelaşi lucru?

Şi-a umplut mâinile cu fesele ei rotunde, suflându-şi buzele cu un zgomot clar ecvestru.

— Dar ţie ţi-e frică să călăreşti.

— Nu mă refeream să călăresc un cal…

Şi-a rotit şoldurile pe trupul lui.

Pleoapele i-au coborât, iar strânsoarea a devenit mai puternică.

— Femeie, joci un joc periculos.

— Serios? Poate că tu eşti cel în pericol.

Ea s-a ridicat deasupra lui, întinzându-se şi arcuindu-se într-un mod care ştia că îl înnebunea.

— Mă gândeam că m-am căsătorit cu un înger, când de fapt nu eşti decât un demon rău şi nesătul, a concluzionat el şi i-a dat o palmă uşoară pe spate.

Răzbunându-se, ea i-a ciupit un sfârc, iar el a râs, acoperindu-şi jucăuş pieptul ca o femeie cu sânii descoperiţi.

— Biet suflet chinuit, a pufnit ea, scuturându-se de el şi dansând pentru a scăpa din strânsoarea lui, în timp ce el se ridica şi încerca să o apuce. Cum vei supravieţui vreodată în faţa mea?

— Nu vreau să îţi supravieţuiesc, nevastă, a mârâit el, aruncând pătura de pe trupul ei delicios. Vreau să te devorez.

— Excelent. I-a făcut cu ochiul din uşa de la toaletă. Poţi începe după micul dejun.

Sfârşit